

ДЖ. Е. КОНРАТ БЛЪДИ МЕРИ

Част 2 от „Джак Даниелс“

Превод от английски: Атанас Недялков, 2010

chitanka.info

*На Лаура Конрат,
която имам честта, щастието и безкрайната радост,
да наричам мама.
Обичам те.*

БЛАГОДАРНОСТИ

Толкова много са хората, на които трябва да благодаря...

На приятелите ми и колеги писатели Реймънд Бенсън, Джей Бонансинга, Дъг Бъртън, Дейвид Елис, Ерик Гарсия, Рик Хаутала, Либи Фишер Хелмън, Уорън Б. Мърфи, Ридли Пиърсън, Джеймс Ролинс, Стивън Спръйл, Андрю Вахс, Ф. Пол Уилсън, Дейвид Уилц и най-вече на Роберт У. Уокър, за куража, подкрепата и вдъхновението, които получих от тях.

На моите първи читатели: Марк Бухман, Джим Кърси, Лаура Конрат, авторите Бари Айслър и Роб Кантнър, за коментарите, мненията и помощта, която ми оказаха, за да се получи наистина една добра книга.

На семейството ми, приятелите и хората, които свършиха страхотна работа: Робин Егню, Лори Амсдън, Крис Боумън, Бони Клийсън, Лейтъм Конджър III, Том и Мелани Мейърс Кушмън, Джордж Дейли, Мони Дрепър, Джуди Дъл, Мериъл Евънс, Дик Файл, Холи Фрейкс, Маги Грифин, Джо Гуглилмели, Мери-Елизабет Харт, Джим Хънг, Стийв Дженсън, Джен Джонсън, Стийв Джърчик, Едмънд и Джийни Кауфман, Крис Конрат, Джон Конрат, Тейлън Конрат, Стийв Лукац, Шелдън Макартър, Ото Пенцлър, Барбара Питърс, Сю Петерсен, Тери Смит, Дейв Стренг, Джим и Глория Тилец, Крис Уолак, както и още много други, дали своя принос.

На офицер Джим Дохърти за помощта му относно полицейските въпроси, на Джефри Евънс за разясненията в областта на правото и на Майк Конрат, който се надявам да ме запомни в различна от представената в тази книга светлина. Вината за допуснатите технически грешки е изцяло моя и на никой друг.

На издателите ми: Майкъл Бурет, Джейн Къминс, Джейн Дистел, Мириам Годерик, Джесика Голдмън, Айлийн Хътън, Невърн Джонсън, Близа Лий, Давид Лот, Карин Маке, Джони Рендън и Леели Уелс, който продължава да бъде най-добрият редактор.

Разбира се не мога да забравя и моята опора Мария. Скъпа, живея, за да бъда с теб.

БЛЪДИ МЕРИ

3/10 части водка

6/10 части доматиен сок

Една чаена лъжичка сос Уорчестършир

Няколко капки сос Табаско

Разбъркайте добре, сложете малко лед и сервирайте в чаши за коктейл.

Накрая добавете стръкче целина.

ПРОЛОГ

— Толкова лесно би било да те убия, докато спиш.

Обърна се настрани и погледна жена си, вплитайки пръсти в косата ѝ. Лицето ѝ бе покрито с изсъхнала синкава маска-крем против бръчки, която бе започнала да се лющи. Лунната светлина, процеждаща се през завесите на спалнята, я караше да изглежда все едно наистина е мъртва.

Замисли се дали и други хора наблюдават партньора си, докато спи спокойно, и в същото време си представят как го убиват.

— Имам нож. Стои под леглото — помисли си той, докосвайки с върха на пръстите си горната част на челото ѝ.

Устните ѝ бяха притворени и леко хъркаше.

Колко ужасно, особено за един модел. Всичките тези изкуствени зъби и боядисаната коса. Провря ръка под дюшека и извади ножа. Имаше голяма дървена дръжка, несъразмерна с тънкото, добре заточено острие. Де факто, това бе нож за обезкостяване.

Опря нежно оръжието във врата на жена си. Погледът му се замъгли. Главата му пламтеше, в слепоочието му сякаш завиваха болт, който с всеки удар на сърцето се затягаше все повече и повече.

От доста време насам имаше ужасно главоболие. Трябваше и щеше да каже на лекаря. Шестте аспирина, които взе преди час, не дадоха ефект.

Само едно нещо помагаше, когато болката станеше толкова силна.

Погали брадичката ѝ с върха на ножа, сваляйки част от маската. По челото му се търколиха капчици пот и заципаха на очите му.

— Мога да ти прережа гърлото, да се протегна и да изтръгна гласа ти още преди да можеш да извикаш.

Тя трепна леко, накланяйки глава. Имаше гладък и безупречен врат. Челюстите му се притиснаха толкова здраво, че можеха да строшат гранит. Зъбите му скърцаха.

— Може би е по-добре да го направя през окото. Едно бързо промушване право в мозъка.

Вдигна ножа, докато се опитваше да овладее треперенето на ръката си. Острието надвисна над клепача ѝ и започна бавно да се приближава.

— Само трябва да отвориш очи и да го видиш.

Тя просто хъркаше.

— Хайде скъпа — сръга я той. — Отвори очи.

Прехапа език, устата му бе солена и гореше. В съзнанието му се бе вселил малък демон, който с всички сили се опитваше да вземе превес над него.

— Отвори проклетите си очи!

Тя се обърна към него, мърморейки нещо, и положи ръка върху разголените му гърди.

— Скъпи, пак ли те боли главата?

— Мдаа.

Постави ножа зад главата ѝ, в основата на черепа. Представи си как я промушва и острието излиза през гърлото ѝ. *Дали щеше да се изненада?*

— Бедничкият — прошепна тя под мишницата му. Погали го по бузата, пръстите ѝ бяха хладни в сравнение с пламналото му ухо.

Бодна я леко с ножа, точно в основата на тила. Главата ѝ трепна.

— Ох! Скъпи, изрежи си ноктите.

— Това не са ноктите ми скъпа. Това е нож.

Тя изхърка нещо в отговор. Отново я сръга.

— Казах, че е нож. Чуваш ли?

— Миличък, взе ли аспирин?

— Шест.

— Скоро ще подействат. Трябва да отидеш на лекар — каза тя и склочи крака около него.

Почувства възбуда, но не бе сигурен дали заради докосването ѝ, или заради намерението да ѝ разреде лицето. Може би заради двете.

Усмихна се в тъмнината и стисна дръжката на ножа, готов най-накрая да се отдаде на нощното си изкушение. Докато се приготвяше, забеляза, че главоболието му бе започнало да намалява. Острото пулсиране постепенно премина в тъпа болка.

Поносимо.

Засега.

— Ще те убия утре — каза той и я целуна по главата. Върна ножа обратно под дюшека и я притисна към себе си. Тя въздъхна щастливо.

Най-накрая заспа с представата как я разпаря и кръвта облива цялото ѝ лице.

ГЛАВА 1

— Проклятие.

Вентилаторът ми се беше развалил. Не се учудих, беше с десет години по-голям от мен, а аз съм родена по времето на Айзенхауер. Мястото му бе в музея, не в офиса.

Беше първият ден от юли, толкова горещо, че спокойно може да си пригответе бургери на тротоара, макар и да не ги изядете. Блузата ми бе залепнала за тялото, найлоновите чорапи се бяха впили в краката ми, а косата ми бе ужасно накъдрена.

Двадесет и шести районен полицейски участък в Чикаго, мястото, където бавно се опичах, временно нямаше климатик. Имаше някакъв проблем с кондензаторите, каквото и да означаваше това. Обещаха ни до декември да ги оправят.

Замерих стойката на вентилатора с телбода си. Въпреки че бях жената с най-висок чин в отдел „Тежки престъпления“, в техническо отношение хич ме нямаше. Единственото нещо, което можех, бе да сменям крушки, но дори и тогава четях инструкциите. Вентилаторът сякаш усещаше безсилието ми, бавно въртейки перките си срещу мен като езици от прах.

Партньорът ми старши детектив Хърб Бенедикт влезе в кабинета, смучейки диетична кола от чаша с размерите на малко кошче за боклук. И това обаче кой знае колко не го спасяваше от жегата. Хърб тежеше около сто и осемнадесет килограма. Имаше повече пори по лицето си, отколкото аз по цялото си тяло. Костюмът му изглеждаше така сякаш е бил накиснат в езерото Мичиган и после веднага облечен.

Той заобиколи и постави влажната си длан на бюрото ми, оставяйки потна ивица върху него. По сивите му мустаци се виждаха малки капчици пот или диетична кола. Челюстите му наподобяваха тези на басет и лъщяха така, сякаш бяха намазани с грес.

— Добро утро, Джак.

Рожденото ми име е Жаклин, но когато се омъжих за бившия си съпруг Алън Даниелс, всички го съкратиха на Джак.

— Добро утро, Хърб. Дошъл си да ми оправиш вентилатора ли?
— Не. Дойдох да изядем закуската ми — той сложи кафява хартиена торбичка на бюрото.
— Донът? Бейгъл? Холестеролен Макмъфин?
— Нищо подобно.
Бенедикт отвори торбичката. Оказа се пълна с оризови кексчета.
— Това ли е всичко? — попитах аз. — Къде е шоколадът? Къде е топеното сирене?
— Внимавам за теглото си, дори започнах да ходя на фитнес.
— Шегуваш се.
— Сещаш ли се за онези зали, които постоянно рекламират по телевизията?
— Където тренираш заедно с культуристи с олимпийски мерки само за тридесет долара на месец ли?
— Да, но аз не съм обикновен, а привилегирован член.
— Каква е разликата?
Той назова известна сума пари, при която подсвирнах.
— Но така имам пълен достъп до кортовете за скуош и ракетбол.
— Ти не играеш нито скуош, нито ракетбол.
— Освен това членската ми карта е златна, а не синя.
Облегнах се на стола, преплитайки пръсти зад главата си.
— Е, това вече е друго. Бих си платила допълнително за златната карта. Как е мястото?
— Още не съм ходил да тренирам. Всички там изглеждат толкова добре, че реших да сваля няколко килограма, преди да започна.
— Това едва ли ги интересува, но дори и да е така, можеш да ги впечатлиш като им покажеш златната си карта.
— Джак, не ми помагаш особено.
— Извинявай — отвърнах аз и взех една папка, с която да си правя вятър. — От горещината е.
— Ти също трябва да влезеш във форма. Имам пропуск за външни лица, а някои от часовете са по Пилатес. Мисля да отскоча след работа.
Хърб се усмихна и отхапа от едно оризово кексче. Когато го сдъвка обаче, усмивката му изчезна.
— Проклятие. Тези неща имат вкус на стирофом.
В този момент звънна телефонът.

— Джак, ти ли си? Обажда се Фил Бласки, имаме малък проблем в Областната.

Под *Областната* се имаше предвид Областната морга. Фил беше главен съдебен лекар там.

— Знам, че може да прозвучи като канцеларска грешка... — той спря за момент, вдишвайки през зъби — ... но проверих два пъти.

— Фил, кажи какво има?

— Имаме едно тяло повече. По-точно части от тяло — отговори той.

Казах му, че ще се отбием и обсъдих ситуацията с Хърб.

— Възможно е да е някаква шега. Моргата е странно място.

— Да, но Фил не мисли така.

— Спомена ли какви точно са тези допълнителни части?

— Ръце.

Бенедикт се замисли.

— Може би просто някой иска да му подаде ръка.

Станах, опънах няколко пъти блузата си, правейки си вятър и казах:

— Отиваме с твоята кола.

Хърб наскоро си беше купил ново спортно „Самаго Z28“, скъпо доказателство за отказа му да остарее с финес. Изглеждаше глупаво зад волана, но пък колата имаше отличен климатик, какъвто моята „Nova 1988“ нямаше.

Излязохме от офиса, прекосихме стълбите и се озовахме навън. Почувствахме се като в тостер. Въпреки че градусите не можеха да бъдат кой знае колко по-високи от тези в сградата на районното, изгарящото слънце караше всичко да се издува. На отсрещния тротоар рекламното пано на една банка показваше температурата — *тридесет и осем градуса и три десети*, и то на сянка.

Хърб натисна копчето върху дистанционното на алармата, колата изпиука и запали сама. Беше червена и толкова излъскана, че блясъкът ѝ направо ме заслепи. Седнах отпред и насочих и двете струи на вентилацията към лицето си, докато Хърб внимателно излизаше от паркинга.

— Ускорява от нула до сто за 5,2 секунди.

— Вдигал ли си толкова вече?

— Още я разработвам — каза той. Постави си очилата марка „Рей Бан“ и се отпрати по „Адисън авеню“. Аз затворих очи, наслаждавайки се на хладкия въздух. Пристигнахме в моргата твърде рано.

Областната морга беше разположена на улица Харисън в медицинската част на Чикаго, близо до Презвитерианската болница. Представляваше двуетажна сграда, изградена от мръснобял камък с цветни прозорци. Хърб обърна и спря до бордюра.

— Мразя да идвам тук — оплака се той и мустакът му увисна надолу като на морж. — Дрехите се вмирисват ужасно.

Едно време, когато майка ми патрулирала, полицаите мажели горната си устна с уиски, за да ги предпазват от смрадта в моргата.

Сега санитарните условия са на по-високо ниво, поддържат се по-ниски температури, има по-добра вентилация, обръща се по-голямо внимание на хигиената като цяло, но миризмата още се пропива навсякъде.

Моето решение на проблема бе гланц за устни с аромат на череша. Сложих си малко под всяка ноздра и подадох тубичката на Хърб.

— Череша? Нямах ли ментов?

— Погледни каква жега е навън, няма шанс да ти се напука кожата, затова не съм и мислила за подобна козметика.

Той взе мехлема, помириса го, и без да си слага ми го подаде обратно.

— Мирише толкова хубаво, че ще го изям.

Когато излязох от колата, все едно срещу мен бяха насочили сешоар.

Дойде едно ченге и загледа камарото. Около моргата винаги имаше ченгетата. Беше млад и мургав, не ми обърна особено внимание, предпочете направо да заговори Хърб.

— Петскоростна ли е?

— Шест. Триста и десет коня.

Полицаят подсвирна, прокарайки пръст по колата.

— Какво има под капака, 5,7?

Хърб кимна.

— Искаш ли да погледнеш?

Оставих момчетата да се радват на играчката си и влязох във входа, вдясно от автоматичната двукрила врата.

Фоайето, ако въобще можеше да се нарече така, се състоеше от плот, врата и разделително стъкло. От другата страна стоеше чернокож мъж, облечен в медицинска униформа.

— Фил Бласки?

Той посочи с палец към вратата и отвърна:

— В хладилното.

Подписах се, получих пластмасова табелка и влязох в главното помещение.

Мирисът на разложени тела бързо неутрализира черешовия аромат на гланца. Беше силен, отвратително кисел и наподобяваше миризмата на изгнили карамфили, усещах го в цялата си уста.

Вдясно погребален агент, в евтин костюм, вдигна някакво тяло от масата и го постави върху носилка, след което свали латексовите си ръкавици и ги захвърли в кош, сякаш бяха от ластик.

В близост до него на неръждаема платформа, закрепена за пода, лежеше голо мъжко тяло, доста пълно на вид и с множество изгаряния в областта на торса. Екранът на стената показваше 204 кг, а самият труп миришеше на бекон.

Задържах си дъха и дръпнах тежката алуминиева врата, която водеше към хладилното.

Вонята тук беше още по-ужасна. Белината, кръвта, урината и разложената плът заформяха отвратителна комбинация.

Моргата на район Кук беше най-голямата в Средния Запад. Бедняци, непотърсени тела, жертви на катастрофи, самоубийци, престъпници, всички бяха докарвани тук. Побираше около триста тела и за мой късмет в момента бе пълна.

От лявата ми страна върху стелажи, по пет на височина и тридесет на ширина, стояха наредени трупове. Целият под бе задръстен от маси и колички, всичките заети. Някои от мъртвите бяха в черни найлонови торби, но само някои.

Тук, за разлика от моргите, които ни показват по филмите, телата не лежах нормално по гръб. Много от тях бяха останали в положението, в което са умрели — стърчащи ръце, крака, извити на различни страни, изкривени вратове. Освен това не приличаха и на мъртвите от киното, истинският мъртвец е много блед. Независимо от

расата, кожата избледнява, придобивайки светло син оттенък, очите стават празни и мътни, като покрити с прах снежни кълбета.

В помещенията се поддържаше температура от около десет градуса, а вентилатори раздухваха ледения и противен въздух. Потта ми замръзна.

От дясната страна, в стая наблизко, правеха аутопсия. Вгледах се във фигурата, която държеше машинката за рязане на кости, не можах да го позная и продължих да се оглеждам.

Открих Фил Бласки в дъното на стаята. Приближих се внимателно, тъй като по пода имаше най-различни течности, а това не беше добре за моите обувки, марка „Гучи“.

— Фил.

— Джак.

Фил се беше облегал на една стоманена маса и гледаше нещо. Застанах до него, като се стараех да не гледам към голото тяло на малко дете, което лежеше завито в черна найлонова торба. Изглеждаше толкова сковано и бледо, сякаш бе направено от восък.

— Огледах всички трупове повторно. Няма такива, на които да им липсват ръце.

Погледнах надолу към масата, ръцете бяха отрязани в областта на раменете и поставени под формата на буквата М. Пръстите се докосваха, а китките бяха свързани една за друга посредством чифт черни белезници. Очевидно принадлежаха на бяла жена с изкуствени розови нокти. Кръв почти нямаше, но самото отрязване не беше извършено прецизно, което подсказваше, че не са били отделени лесно.

— Мисля, че е направено с брадва — каза Фил, натискайки раната с пръст. — Виждаш ли този белег на раменната кост? Нужни бяха два удара, за да премахнем израстъците.

— Това не ми се струва забавно^[1] — намръщи се Бенедикт, който се бе промъкнал зад нас.

— Интересно — отвърна Фил. — От двадесет години се занимавам с трупове, но никога не бях чувал подобно нещо. Следващия път кажи нещо от сорта на: *защо не ми подадеш ръка?*^[2] — Правил съм го вече — продължи Хърб. — Какво ще кажеш обаче за това: *очевидно заподозреният е бил обезоръжен?*^[3]

— Винаги ли е била такава майтапчийка^[4]? — Желаете ли рамо, на което да си поплачете?

— Мога ли да кажа и нещо друго?^[5]

— Поне ще получи ли обезщетение?^[6]

При тези думи Фил се начумери.

— Отрязване? — каза Хърб. — Отрязвам?

Прекъснах играта им и огледах ръцете по-отблизо. Сложих гумена ръкавица, разтворих студените и корави пръсти. Искях да видя по-подробно белезниците. Бяха „Смит и Уесън“ модел номер 100.

— Полицейски са — каза Бенедикт, побутвайки ги с молива си. — Имам абсолютно същите.

Имаха ги и всички останали ченгета в нашия район, а може би и в Чикаго. Освен това можеха да се намерят в сексшоповете, военните и военноморски магазини, магазините за спортни стоки и на още безброй места в интернет. Невъзможно беше да ги проследим, но можеше и да имаме късмет, ако собственикът бе гравирал името и адреса си върху...

Втрещих се.

Не беше възможно.

В близост до ключалките изрисувани с червен лак за нокти се виждаха малки инициали. Извадих девет милиметровия „Смит и Уесън“, закопчан под жилетката ми и погледнах дръжката. Бяха същите червени букви.

ДЖ. Д.

— Хърб? — извиках, докато се стараех да запазя самообладание. — Тези белезници са мои.

[1] Така се получава игра на думи, тъй като „раменна кост“ — humerus и „забавно“ — humorous в английския език се произнасят по идентичен начини. — Б.пр. ↑

[2] Отново игра на думи, изразът „помогни ми“ буквално преведен означава „подай ми ръка“. — Б.пр. ↑

[3] Също игра на думи, обезоръжен — disarmed (англ.), може да се тълкува като отделяне на ръцете от тялото. — Б.пр. ↑

[4] Майтапчийка — cut-up (англ.), написана без тире означава нарязан на парчета. — Б.пр. ↑

[5] Отново е използвано двойствено значение на думи и изрази, които в буквален превод биха значели „Мога ли да си тръгна на един крак оттук“. — Б.пр. ↑

[6] Всъщност се има предвид разрязване, което е едно от значенията на думата. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

В случая приех моргата за сцена на извършено престъпление, обадих се на специалния отряд за снемане на улики, отцепих района и взех списък на служителите, с намерение да ги разпитам.

Никой не беше видял нищо.

Екипът, извършващ огледа, се състоеше от полицай Дан Роджърс — висок, рус, с козя брадичка, специалист по вземане на проби и полицай Скот Хайек — нисък, стегнат, със сини очи и очила, специалист по фотография. И двамата бяха млади, но си разбираха от работата.

Роджърс изследва ръцете с помощта на светлина с висок интензитет в различните области на спектъра, които под нейно влияние изглеждаха изключително бледи.

— Нищо — отбеляза той накрая и се почеса по брадата.

Странно. При използването на този метод дори и най-малките частици чужда материя светеха като въглен. Капчици, косми, мръсотия, кости, кръв, сперма, синини, белези от ухапвания — всички флуоресцираха.

Дан се надвеси над една от китките.

— Били са почистени. Мирише на белина.

— Сигурен ли си? Тук навсякъде мирише на белина. — За да провери твърдението му, Роджърс докосна ръката с върха на езика си. — Вкусът също е на белина. Вероятно е била разредена с вода, иначе щяха да се появят петна по кожата.

— Вземи проба за анализ и си измий зъбите.

Роджърс бръкна в джоба си, търсейки дъвки с аромат на канела. Лапна три дражета и приближи меката синя светлина към пръстите на дясната ръка.

— Има лека вдлъбнатина на показалеца, вероятно е носила пръстен.

При тези думи Хайек набързо ме заобиколи и щракна няколко близки кадъра.

— Пропуснах вкусовия тест — каза той и закачливо сръга Роджърс.

— Ще го направиш ли, само трябва да лапнеш пръстите?

Роджърс му показа среден пръст, а Хайек от своя страна го снима.

— Като почистите ноктите, искам да взема един екземпляр.

— Готови сме, госпожо лейтенант.

Роджърс свали един от розовите, изкуствени нокти, сложи го в пликче и ми го подаде. След това с помощта на скалпел взе проби от кожата на двете ръце и ги постави в епруветки.

— Нищо ли няма по белезниците?

— Идеално чисти са. За по-сигурно мога да ги подложя на газов анализ.

— Направи го. Ще ти трябва и това.

Свалих ключовете си от халката, където бяха стояли през последната една година. Роджърс махна белезниците и ги постави в плик, след което отново направи светлинен тест.

— Няма следи от протриване около китките.

Хайек се приближи с фотоапарата и направи още няколко кадъра.

— Благодаря момчета — казах аз. — Ще мога ли утре да получа снимките, заедно с отпечатъците?

— Работя по въпроса.

Роджърс бръкна в чантата си и извади мастило за снемане на отпечатъци, заедно с два комплекта дактилоскопични карти. Оставих го да си върши работата и отидох да потърся Хърб.

Открих го във фойето, където говореше с един от служителите. В ръката си държеше наполовина пълен пакет с чипс. Другата половина беше в устата му.

Сигурно бе забелязал учудването ми, защото ме посрещна с думите:

— Не съдържа мазнини.

— Хърб, това все пак е морга.

— Фитнес инструкторът ми каза да хапвам по малко няколко пъти на ден, за да поддържам нивото на метаболизма си високо.

— Взemi си, печени са и с една трета по-малко натрий — каза той, подавайки ми пакета.

Възпитано отказах и попитах:

— Откри ли нещо?

— Работи се двадесет и четири часа непрекъснато, три смени по осем часа. Разпитах и четиримата служители, но никой не е видял нищо. Взех също и пълен списък на персонала.

— Няма да ви свърши работа — обади се слабият чернокож, който стоеше до Хърб, подавайки ръка.

— И кое ви кара да мислите така господин...? — отвърнах аз, докато се здрависвахме.

— Грейвс. Карл Грейвс. Всички тела идват тук в торби. Ченгетата и служителите в спешните центрове ги опаковат, преди да се отърват от тях. Изключително лесно би могло да се сложи още нещо в торбата, да се вкара вътре и после да се извади. Никой няма да забележи.

— Колко тела пристигат на ден?

— Зависи. Понякога пет, шест. Понякога няколко дузини.

— Кой има достъп до моргата?

— Лекарите, полицаи, погребални агенти. Има дни, в които влизат по петдесет човека.

— А от колко души се състои персоналят?

— Около двадесет, заедно с медицинските лица.

Не останах доволна от казаното. Ако ръцете бяха престояли няколко дни преди да бъдат открити, то кръгът на заподозрените се свеждаше до няколкостотин души.

— Благодаря ви господин Грейвс — отвърнах аз и му подадох визитката си. — Моля, обадете ни се, ако разберете нещо.

Грейвс кимна с глава и си тръгна.

— Нещо ново по случая? — попита Хърб, с устни целите покрити с малки късчета мазни картофи.

— Нищо, освен факта, че белезниците са мои.

— Да ти прочета ли правата?

— Още не. Първо трябва да ме накараш да си призная.

— Пипнах те. И така... трудно ли беше да се отървеш от останалата част от тялото?

— О, да. Никога няма да мога да изчистя петната от килима си.

В това време телефонът ми звънна, отървавайки ме от по-нататъшни разпити.

— Даниелс.

— Госпожа Даниелс? Обажда се доктор Евън Кингсбъри от болница „Сейнт Мери“ в Маями. Мери Стренг току-що бе приета в спешно отделение. Вашето име е посочено в застраховката ѝ като лице за контакт.

Стомахът ми се сви.

— Тя ми е майка. Какво се е случило?

— Вече е стабилизирана. Знам, че сте в Чикаго, но ще можете ли да дойдете тук? Майка ви се нуждае от вас.

ГЛАВА 3

Нямах представа колко уязвима е станала мама, докато не я видях прикована към болничното легло, поставена на системи, безмилостно забити в бледата ѝ, тънка ръка. Беше отслабнала до невероятните четиридесет и пет килограма, очите ѝ някога живи и искрящи, сега бяха хлътнали и мрачни.

Това не беше жената, която ме отгледа. Строг, но любящ патрулен полицаи. Тази, която ми беше и баща и майка, докато растях, която ме научи да чета и да стрелям и която притежаваше такава вътрешна сила, че да успее да ме накара да я последвам.

— Жаклин, докторите проиграват. Ще се оправя — изрече тя с бледа усмивка и глас, който не приличаше на нейния.

— Мамо, бедрената ти става е счупена, едва не си умряла.

— Далеч си от истината.

Държах ръката ѝ, усещайки крехките кости през кожата. Повече не можех да се преструвам на спокойна.

— Ако господин Грифин не беше накарал полицаите да разбият вратата, още щеше да лежиш на пода в банята.

— Глупости. Скоро щях да се измъкна оттам.

— Мамо... стояла си там четири дни! — ужасът от случилото се заседна в гърлото ми. Вчера ѝ бях звъняла. Обикновено се чувахме два пъти седмично, и когато не ми вдигна, си помислих, че е излязла с господин Грифин или с някой от другите възрастни мъже, с които се виждаше от време на време.

— Във ваната имаше достатъчно вода, можех да издържа още цяла седмица, даже две.

— О, мамо... — сълзи текнаха от очите ми. Но тя ме потупа по ръката и каза:

— Жаклин, не се разстройвай. Случват се такива работи, когато хората остаряват.

— Трябваше да съм там.

— Не говори глупости, та ти живееш на хиляди мили разстояние. Аз съм си виновна, че се подхлъзнах под душа.

— Вчера ти звънях. Когато не вдигна, трябваше да... — спрях по средата на обяснението, когато тя нежно ме накара да замълча.

— Захарче, сама знаеш, че особено в нашата професия няма възможност да се мисли много. Пък и това не ми се случва за пръв път. Дори и да бе искала, не можеше да ме нарани повече.

— За кой път се случва?

— Жаклин.

— За кой път?

— Трети или четвърти.

— Не ми трябваше да го чувам. Не си се наранявала, нали?

— Е, може и да съм си обелвала леко лакътя.

— И въобще не си ми казала? — борех се да не извикам.

— Ти не си отговорна за мен.

— Напротив. Разбира се, че съм.

Тя въздъхна, а лицето ѝ беше толкова тъжно.

— Жаклин, след като баща ти почина, ти бе единственото семейство, което имах и единственото, от което някога съм се нуждаела. Никога, абсолютно никога, не бих допуснала да ти бъда в тежест.

Известно време подсмърчах, но накрая се овладях и казах:

— Е, ще се наложи да свикнеш. Изпишат ли те, идваш при мен.

— Изключено. Няма да стане.

— О да, ще стане.

— Не, няма.

— Мамо, моля те.

— Не. Аз водя много активен социален живот. Как бих могла да се усамотя с някой мъж, като знам, че дъщеря ми е в другата стая?!

Макар и да нямах особено желание, трябваше да си изиграя козовете.

— Говорих с лекарите. Смятат, че няма да можеш да се грижиш за себе си.

Изражението на лицето ѝ стана твърдо.

— Какво? Това е нелепо.

— Ще те изпишат само, ако те взема при себе си и те наглеждам.

— Доктор Кингсбъри ли ти го каза? Малко, мазно копеленце, говори ми сякаш съм на три години.

— Мамо, нямаш избор.

— Аз винаги имам избор.

— Или аз, или някой друг ще трябва да се грижи за теб.

Гледах как думите ми нахлуват в съзнанието ѝ. Единственият и най-голям неин страх беше старческият дом. Преди да срещне баща ми, работила за кратко като ръководител на занимания в подобно учреждение и се кълнеше, че по-скоро би се хвърлила под автобус, отколкото да отиде в някой от „хотелите на смъртта“, както ги наричаше тя.

— Няма начин.

— Мамо, мога да се обърна към адвокат.

— Умът ми е бистър.

Събрах сили да продължа, въпреки че ненавиждах дори мисълта за това.

— Имам познати в съда.

Майка ми се обърна на другата страна, поклати глава и каза:

— Не би ми причинила подобно нещо.

— Мамо, погледни ме. До къде мислиш, че мога да стигна, за да те предпазя?

Тя продължи да гледа в стената, сълзи се стичаха по бузите ѝ.

— Да тормозиш стара жена. На това ли съм те учила, Жаклин?

— Не, научи ме да бъда грижовна. Сама каза, че аз съм единственото семейство, което си имала. Грижи се за мен цели осемнадесет години, — отвърнах аз, стискайки ръката ѝ — сега е мой ред.

Мама дръпна ръката си.

— Искам да остана сама.

— Моля те, не бъди такава.

Тя натисна бутона, с който се викаше сестрата.

— Мамо, недей.

Фигура, облечена в бели дрехи, надзърна в стаята.

— Добре ли сте, госпожо Стренг?

— Много съм изморена, бих искала да подремна малко.

Сестрата ме погледна съчувствено.

Изправих се, оставих набързо букета цветя, който бях донесла и тръгнах да излизам.

— Сестра? — чу се дрезгавият глас на мама. — Моля, никой да не ме безпокои в следващите няколко дни.

— Утре може би ще размислите, госпожо Стренг.

— Не, няма.

Очите ми отново се изпълниха със сълзи. Поех си дълбоко дъх и спрях да хълцам.

— Обичам те мамо — казах на тръгване.

За пръв път тя не ми отговори с „И аз те обичам“.

Сестрата сложи леко ръка на рамото ми, подканяйки ме да изляза.

Погледнах още веднъж към мама и напуснах стаята.

ГЛАВА 4

Мама живееше в Дейд сити, приятно градче, чието място не беше във Флорида. Вместо плажове, претъпкани с туристи и огромни увеселителни паркове, Дейд можеше да се похвали с виещи се хълмове, истински гори и изобилие от улички с антикварни магазинчета, които бяха буквално на всяка крачка.

Нощта се беше спуснала, тежка и гореща като прогизнал воал, въпреки това прозорците ми бяха затворени. Колата, която наех, имаше хубав климатик, но не мислех, че го заслужавам.

Вече два пъти бях идвала при мама, но и двата пъти изпусках пресечката към нейната улица. Тази вечер също не направих изключение. Завих три пъти наляво и я открих от втория опит.

На паркинга имаше място с номера на апартамента и. Преметнала спалния чувал през рамо, с ключове в ръка, тъкмо се канех да вляза във фоайето, когато се спрях.

Дали постъпвах правилно?

Образът на мама, лежаща по лице във ваната, ме стресна.

Независимо от информацията, представяна в брошурите, апартаментите в „Хайлендс“ се обитаваха предимно от пенсионери. Никой под петдесет и пет години не живееше тук. Имаше денонощен персонал, който поддържаше чистотата на басейна, изпълняваше различните поръчки на наемателите и ръководеше задължителния курс по голф. Водеше се и курс по оказване на спешна медицинска помощ, необходимост, определяна от факта, че ставаше въпрос за възрастни хора. Но макар и да бяха на линия по двадесет и четири часа, служителите не извършваха редовно рутинните си проверки, свързани с живущите в комплекса.

Качих се с асансьора до петия етаж, където открих един ужасно слаб възрастен човек в ярка хавайска риза. Коленичил пред отворената врата на апартамента на майка ми той човъркаше нещо с отвертка.

— Ало?

Той се взря в мен през силните си очила. Първо погледна горната част от тялото ми, после наклони глава, за да може да вижда по-добре през двуфокусните стъкла. Беше плешив, а в резултат на възрастта, кожата на главата му до такава степен се бе покрила с петна, че приличаше на врабчово яйце.

— Ммм? Аа, здравейте.

Мъжът се изправи, докато костите му пукаха и „скърцаха“. Въпреки това той не беше кой знае колко по-висок, отколкото, когато бе клекнал. Гърбът му бе толкова превит, та чак приличаше на въпросителен знак. Усмихна се, разкривайки ослепително белите си протези и ми подаде ръка.

— Вие сигурно сте Жаклин. Аз съм Сал Грифин, приятел на майка ви.

Едва съдържах усмивката си. Мама често ми бе разказвала за срещите си с господни Грифин и обикновено го описваше с епитети от рода на „ненаситен“ и „безспирен“, „като машина е, сякаш има пружини в кръста си“, казваше тя. Винаги си бях представяла, че е забележителен мъж, нещо от типа на Шон Конъри. Вместо това пред мен стоеше плешивият Дон Нотс.

— Приятно ми е да се запознаем господин Грифин.

— Полицайте оставиха бъркотия след себе си — каза той и посочи вратата. — Сега монтирам нова каса.

— Тук няма ли хора, които да се грижат за поддръжката?

— Има, обаче аз исках да се уверя, че всичко е направено както трябва. Но извинявайте, къде ми е възпитанието? Дайте да ви помогна.

Господин Грифин протегна ръка към багажа ми. Мислех да откажа, опасявайки се, че може да се нарани, но в крайна сметка му позволих да бъде кавалер.

Той ме въведе в апартамента и вървейки чукна леко по ключовете на лампите.

Вътре беше чисто, спретнато и добре поддържано. Въздържах се от идеята тутакси да проверя хладилника и шкафовете, за да видя дали мама се хранеше добре.

— Скоро говорих с майка ви. Тя спомена, че може да дойдете.

— Кога беше това? Аз се опитах да й се обадя на няколко пъти, след като си тръгнах от болницата, но операторът постоянно ми казваше, че не желае да бъде безпокоена.

— Аа, преди около пет минути. Тя ми звънна. Никога не я бях чувал да звучи толкова разстроена.

— Двете имахме малък... спор.

Той се намръщи, кимайки с глава.

— Горда жена е майка ви. Когато по-рано днес накарах полицията да разбие вратата, първите й думи бяха да се разкарам от банята й, защото не искала да я виждам в такова състояние.

— Да, типично в стила на мака — усмигнах се аз.

— Съжалявам, че толкова дълго се е наложило да стои вътре, но тази сутрин се върнах в града. Само ако бях предположил...

— Благодаря ви, че сте взели участие в спасяването й, господин Грифин. Аз съм тази, която трябва да се чувства виновна. Тя е падала и преди.

— Знам. Осем или девет пъти. Аз поставих преградата на душа й за по-голяма сигурност.

— Осем или девет пъти? Тя ми каза само четири! — извиках, опитвайки се да прикрия изненадата в гласа си.

— Не се учудвам. Вие просто щяхте да...

Той млъкна. И двамата знаехме какво искаше да каже. Ако бях разбрала, че тя пада често, щях да я принудя още тогава да се премести при мен.

— Оценявам всичко, което сте направили за нея. Благодаря ви.

Господин Грифин сви рамене.

— Майка ви е прекрасна жена. Радвам се, че най-накрая се запознахме. Тя непрекъснато говори за вас.

— Сигурно е дразнещо.

— В никакъв случай. Бих се радвал да чуя от вас как сте хванала човекът, убил всичките онези жени, онзи Джинджифиловия мъж. Според майка ви частният детектив, този, който е герой във филма, де факто с нищо не бил помогнал.

— Така си е.

— Освен това сте доста по-красива от онази дебела актриса, която избраха да играе вашата роля.

— Още веднъж благодаря.

— Все пак признавам си, сцената в канала, където сграбчвате детектива за крака и го молите да ви спаси... беше доста забавна — подсмихна се господин Грифин.

Намръщих се. Не се беше случило точно така, но смятам, че леко се разминах. По оригинален сценарий в този кадър се предвиждаше да се подмокрят. Наложих се да ги заплаша със съд, за да го махнат.

— Съжалявам, не исках да ви обидя.

— Няма нищо.

— Не е лесно да ви потъпчат гордостта — ухили се господин Грифин и ми смигна.

Откачено старче. Тъкмо мислех да му обясня разликата между наранено емо и счупена бедрена става, когато нещо извън.

— Телефонът, извинете ме — рече той и извади един джипсет от широките си бермуди.

— Ало? Здравей, как си Мери? Да, тук е. Хмм, разбирам. Искаш ли да говориш с нея? Най-добре да ѝ го кажеш сама. Не ми е удобно. Да, добре. Разбирам, ще се чуем утре — той сгъна телефона и го прибра на мястото му. По сбръчканото му лице се четеше болка.

— Просто ми кажете.

— Майка ви би предпочела да не оставате в нейния апартамент.

Потреперих от казаното.

— Жаклин, тя е ядосана сега, ядосана и наранена. Ще поговоря с нея.

— Прекарала е четири дни в болка, прикована към пода на банята.

— Знам.

— Лежейки в собствената си мръсотия.

— Знам, знам.

— Можела е да умре, господин Грифин. Не мога да допусна това да се случи отново.

Той сложи ръка на рамото ми и ме потупа.

— Трябва да разберете нещо за старостта, Жаклин. Ние не можем да запазим здравето си, просто не е възможно, но като луди се опитваме да запазим достойнството си.

— Аз само искам мама да е здрава, достойнството няма значение.

— Има. Отиде ли си то, с него си отива и жаждата за живот.

— Добре, ще отида на хотел — казах аз и се запътих да си взема спалния чувал.

— Отидете, но майка ви беше пределно ясна. Няма да говори с вас, докато не спрете да я тормозите. Съжалявам.

Стиснах зъби и юмруци, идеше ми да крещя.

Вместо да си взема багажа, минах покрай него и се отправих към банята. Мислех си, че гледката на мястото, където е станало всичко, на цялата последвала бъркотия, ще ми помогне да затвърдя решението си.

В банята обаче нямаше и петънце.

— Изчистих я по-рано днес — каза господин Грифин, слагайки ръка на рамото ми. — Ще си промени мнението, просто ѝ дайте време. Не ѝ е в стила да моли за помощ.

Обърнах се към него, готова да споря.

— Явно никой от вас двамата не мисли, че тя се нуждае от помощ.

Думите ми го натъжиха.

— О, напротив, нуждае се. Разбира се, че се нуждае.

— Значи сте съгласен с мен?

Той кимна.

— Защо това ме кара да се чувствам още по-зле?

Господин Грифин — този, който имаше пружини в кръста си, ме прегърна. Прегърнах го и аз на свой ред. Двамата останахме така за момент, опитвайки се да разберем цялата тази несправедливост.

— Да си взема ли стая в мотел? — попитах аз. — Не можете ли да се опитате да я убедите?

— Жаклин, тя не ви иска тук точно сега. Най-добре е да си отидете у дома. Ще поговоря с нея. Нещата ще се оправят.

Кимнах в знак на съгласие, но дълбоко в себе си не мислех като него.

Тричасовият полет обратно до Чикаго сякаш продължи цяла вечност.

ГЛАВА 5

Прибрах се вкъщи малко след три сутринта. Живеех в Ригливил, в апартамент на ъгъла на „Адисън“ и „Расин“. Кварталът беше шумен, а улиците винаги пълни с фенове на „Къбс“ и обикалящи баровете младежи, голяма част от които, обичаха вечер да се събират точно под прозореца ми, вдигайки врява. За капак на всичко и наемът беше твърде висок.

Изтощението ме връхлетя като приливна вълна, но аз по принцип имах проблеми със съня. При добро стечение на обстоятелствата, успявах да получа два часа нормален сън преди стресът да ме събуди.

Тази мощ нямаше да е от добрите.

За всичко обвинявах работата си, защото беше по-лесно, отколкото да обвинявам себе си. На няколко пъти се подлагах на лечение без особен успех. Последният медикамент, който приемах, Ambien, ми помагаше, но имаше и странични реакции — събуждах се замаяна, със замъглено съзнание, като това продължаваше цял ден, понижавайки в голяма степен способността ми да изпълнявам служебните си задължения. Поради тази причина прибягвах към него само в краен случай. Безсънието обаче си имаше и своите предимства. По-малко сън означаваше повече свършена работа. Пък и приятелят ми намираще подпухналите очи за секси.

Беше ми оставил съобщение. Пуснах го, докато се събличах.

— Здравей, Джак. Конференцията върви добре. Счетоводителите ставаме много забавни след няколко питиета. Не, шегувам се, дори сме по-скучни. Преди малко водих двучасов спор с някакъв тип относно прираста. Утре вечер се прибирам в Чикаго, така че кажи на другите си ухажори, че вечерта ти е запазена за мен. Има един важен въпрос, за който искам да поговорим. Липсваш ми. Обичам те. Да пазиш града. Чао.

Усмихнах се. Запознах се с Лейтъм Конджър, главен счетоводител на „Мариел Олдендорф и Съдружници“ преди десет месеца на уговорена среща. Тогава Хърб ме излъга да отида. Лейтъм

изглеждаше приятен, привлекателен, внимателен, имаше добра работа и не на последно място, беше хетеросексуален. Всичко това за четиридесет и няколко годишна жена от Чикаго беше като да спечели от лотарията. Обичаше ме и не се бе отдръпнал, защото досега не бях отговорила на чувствата му.

Харесвах го много и някой ден можеше да го обикна. Сърцето ми обаче изстина, когато Алън ме напусна и все още не можех да се възстановя.

Навлякох една стара тениска и се вмъкнах в леглото. Възглавниците ухаеха на парфюма на Лейтъм. Гушнах една и се замислих за обаждането му „Има един важен въпрос, за който искам да поговорим“.

Какво ли имаше предвид?

Сякаш малко ми бяха проблемите на главата.

Съвсем очаквано, умората ме надви. Повъртях се в леглото, мяхах се насам-натам. Направих няколко дихателни упражнения за отпускане, които ми помогнаха да подремна за малко. Заспивах за къси интервали от време, но след няколко минути отново се будех.

Почувствах голямо облекчение, когато се включи алармата и трябваше да ставам за работа.

Взех си душ, облякох една жълта блуза, светлокафяво яке и панталони в същия цвят, гримирах се набързо, отделяйки специално внимание на очната линия, и излязох.

Осем часа сутринта, а температурата навън вече беше около тридесет градуса. Въздухът в Чикаго по принцип не е хубав, но в дни като този навсякъде направо смърдеше. Трябваше да премина по една алея, за да стигна до колата, а миризмата от боклукчийските кофи ме удари като с юмрук.

„Кити“, кафенето на ъгъла до 26-та участък, предлагаше богат асортимент и кафе за вкъщи. Взех си едно черно колумбийско за мен и тъкмо щях да поръчвам двойно капучино с лешников шоколад за Хърб, когато се сетих за диетата му. В крайна сметка и на него му взех като моето.

Осигурила дозата си кофеин, влязох в сградата и се изненадах колко беше хладно, че дори студено.

Отдел „Тежки Престъпления“ се намираше на третия етаж. Хърб стоеше в офиса си и ядеше шоколадови бонбони, естествено

несъдържащи мазнини. Виждайки ме, лицето му се проясни.

— Джак? Защо не си във Флорида? Майка ти добре ли е?

Без да изпадам в подробности, просто кимнах утвърдително и му подадох чашата.

— Кафе! Супер. Направо замръзвам.

— Виждам, че са оправили климатика.

— Да, но регулаторът на температурата не работи. Сега не могат да го изключат.

— На мен ми е добре.

— Почакай десет минути и ще започнеш да виждат дъха си. Пробвах да си отворя прозореца, но навън мирише ужасно. Точно от това се нуждаех — рече той и вдигна чашата кафе. В момента, в който отпи обаче, веднага се намръщи — Какво е това?

— Кафе. Такъв му е вкусът, когато няма захар и сметана.

— Толкова ли е горчиво?

— Аха.

Хърб се разрови из бюрото си и извади шепа розови пакетчета.

— Е, радвам се, че майка ти е добре и ти се върна. Открихме съвпадение на отпечатъка от показалеца.

Докато Хърб слагаше захарин в кафето си, аз хвърлих един поглед на докладите върху бюрото му.

Ръцете принадлежаха на Дави Маккормик с адрес Норт Лейк Шоур Драйв 3800, арестувана преди време за проституция, но без провинения за последните пет години. Снимките в полицейските архиви като цяло не са много добри, нейните обаче можеха да свършат работа. Дави изглеждаше привлекателна жена, доста по-привлекателна от повечето проститутки.

Прочетох досието ѝ и картинката се изясни. По времето, когато е била арестувана, тя е работила в „Мадам Пардю“, изискан клуб за компаньонки, чиято цена за вечер достигаше хилядарка. Това обясняваше и хубавия квартал, където бе живяла.

— Позната ли ти е? — попита Хърб. Устата му беше пълна с бонбони и изглеждаше като катерица.

— Да, позната ми е.

— Сигурно си я виждала дузина пъти. Когато научихме името ѝ, проверих в списъка на изчезналите лица и открих, че вчера агентът ѝ я е обявил за изчезнала. Била е едно от момичетата на Sure-a-Tech.

Sure-a-Tex беше марка тампони, ориентирана към тийнейджърите. В самата реклама момиче с яркочервена пелерина се впуска да помага на жени, получили неразположение в екстремни ситуации, например при планинско катерене, спускане по бързеи на река и др. Продуктът се предлагаше в разнообразна цвятова гама, включително неоново зелено и ярко розово.

— Свърза ли се с агента?

— Чакам го да дойде всеки момент — Хърб отпи от кафето и претърси бюрото си за още захарин.

Докладът на Фил Бласки относно причините за настъпването на смъртта беше най-краткият, който някога съм чела, поради оскъдния наличен материал. Повишените нива хистамин и броят на тромбоцитите показваха, че жертвата е кървяла преди ръцете ѝ да бъдат отрязани. Тестовите за различни наркотици бяха отрицателни, а концентрацията на липиди — в рамките на нормалната. Нямаше свидетелства за сърдечни и венерически заболявания, нито за бременност. Всичко останало бе загадка.

Според Фил белезниците са били сложени след смъртта, а ръцете, съдейки по белезите, разпънати по време на ампутацията, като ударът е дошъл откъм страната на гърдите.

Полицай Дан Роджърс почука на отворената врата и аз го поканих да влезе.

— Излязоха резултатите от газово-хроматографния анализ на обгорената кожа — каза той, подавайки ми една папка. — Езикът ми не ме е излъгал. Ръцете са били обработени с белина.

— Някакви други следи?

— Не. Белината почиства почти всичко, затова и се използва от екипите, работещи с опасни материали. Между другото имате ли аспирин? Ужасно ме боли главата.

Намерих едно шишенце в бюрото си и му го подхвърлих. Той извади пет хапчета и ги глътна без вода.

— Благодаря ви, лейтенант. Обадете ми се, ако мога да ви помогна с нещо. Харесвах звеното, занимаващо се с огледи на местопрестъпленията, а и *детектив Роджърс* звучеше доста добре.

Изричайки тези думи, той излезе от стаята. Хърб изсумтя доволно и хвърли празната кутия бонбони в боклука, където имаше още три такива.

— Хърб, не че поставям под съмнение диетата ти, но все пак колко кутии бонбони изяде днес?

— Защо?

— Ами да кажем, че би могъл да презимуваш само с това, което изяде в последните десет минути.

— И, какво?! Те не съдържат мазнини.

— Шоколадовият сироп също. Погледни обаче калориите.

Той извади кутията, която току-що бе хвърлил, и се взря в таблицата с информация за хранителните вещества. — Проклятие. Нищо чудно, че напълнях с два килограма при тази диета.

— Трябва да внимаваш с въглехидратите, не с мазнините.

— Ама те са само петнадесет грама.

— Петнадесет грама са на определен грамаж. Колко е цялата кутия?

— Проклятие.

На вратата се почука. Обърнах се и видях полицай Фулър на прага. Фулър беше бивш състезател по американски футбол, едър и висок на ръст, той се извисяваше над човека до себе си, нисък и оплешивяване мъж, облечен в костюм на Армани и ухаещ твърде силно на „Obsession for Men“.

— Това е Марвин Пулицър.

Марвин се усмихна и ми подаде ръка, имаше неестествено бели очи. Докато се здрависвахме, усетих, че държи нещо.

— Агенция за изгряващи таланти Пулицър. Изключително ми е приятно да се запознаем госпожице...?

— Лейтенант Джак Даниелс.

Той задържа ръката ми малко по-дълго от необходимото и, когато я пусна, видях, че ми е дал визитката си.

— Имате прекрасно телосложение, лейтенант. Да не сте модел?

— Скоро се снимах за Vogue.

Пулицър присви очи и после отново се усмихна.

— Шегичка. Схванах. Колко забавно. Но съвсем сериозно, тъкмо започнах да работя над нов проект. Търсят се известни жени в зряла възраст. Трябва да дойдете да направим някои пробни снимки.

— Как се казва компанията?

— Ивър-Уийв.

Да си призная никога не ги бях чувала.

— Продават предпазно бельо, нали се сещате, нещо като памперси за възрастни.

Фулър се изкикоти силно и аз го изгоних.

— Помислете си. Няма да позирате с продукта. Само трябва да застанете пред обектива и да изглеждате притеснена.

Друг път. И аз така си мислех.

— Не мисля, че съм достатъчно подготвена да се впусна в привлекателния свят на манекенството, господин Пулицър. Влезте и седнете някъде.

Пулицър и Хърб се поздравиха и той седна на стола между нас от дясната страна на бюрото.

— И така, къде е Дави?

Хърб подаде на Пулицър снимката от полицейското досие.

— Това ли е Дави Маккормик?

— Даа. О, боже, тя е в беда нали? Какво е направила? Обадила ли се е на адвокатата си?

Пулицър извади мобилен телефон с големината на кибритена кутийка, отвори го бързо и набра някакъв номер с кутрето си.

— Господин Пулицър, на нея вече не ѝ трябва адвокат. Областният съдебен лекар вчера сутринта е открил отрязаните ръце на Дави в моргата.

— Нейните... ръце?

Хърб му подаде още една снимка. Пулицър пребледня.

— Мамка му! На Дави ли са? Мамка му! Какво и се е случило?

— Кога за последен път говорихте с Дави?

— Преди четири дни. Обядвахме в „Уайлдфайър“ и веднага след това трябваше да хвана самолета за Ню Йорк.

— За какво си говорихте по време на този обяд?

— За обичайните неща, предстоящи ревюта, прослушвания.

— Дави изглеждаше ли нервна или уплашена?

— Не, всичко беше напълно нормално.

С Хърб се редувахме да разпитваме Пулицър. Уверихме се, че наистина е пътувал до Ню Йорк и го затрупахме с въпроси за Дави, за семейството и приятелите ѝ, за душевното ѝ състояние и живота ѝ като цяло.

— Тя няма врагове. Нито един, което в условията на такъв оспорван бизнес като нашия, е направо удивително. Просто добро

момиче.

— Вчера сте съобщили за изчезнал човек.

— Да. Преди два дни Дави не се яви на снимки, а подобни неща тя никога не пропускаше. Обадих ѝ се, дори отидох до тях. Просто бе изчезнала. Господи, кой би ѝ сторил нещо подобно?

Наложи се да оставим Пулицър за малко, за да си реорганизира следобедните ангажименти. Докато той говореше по телефона, ние с Хърб обсъдихме ситуацията.

— Дави е била известна, може да са я тормозели преследвачи.

— Ще проверим в „Sure-a-Tech“.

Добавих и тази задача към списъка си.

— Трябва да се свържем и с родителите ѝ, да разпитаме приятелите ѝ, и да се опитаме да разберем какво точно е правила през последната седмица.

Пулицър приключи разговора си и попита къде има вода. Аз му посочих тоалетната.

Хърб отпи от кафето и отново си сложи захарин. Купчинката розови пакетчета върху бюрото му стана голяма почти колкото чашата.

— Ако е някой, който я е познавал, откъде тогава са се взели твоите белезници?

— Случайност може би? Възможно е да са паднали от джоба ми, някой да ги е намерил и да ги е продал.

— Кой пък купува белезници.

— Знам, че е малко вероятно, но единствените хора, имащи достъп до кабинета ми, са чистачите и хора от полицията.

Обслужващият персонал внимателно се проучваше, преди да бъде нает на работа, а полицаите, те си бяха полицаи. Не знаех някой от работещите в участъка да има нещо против мен, още по-малко пък смятах за възможно наличието на убийци в отряда ми. Постъпването на служба в полицията беше дълъг процес, който включваше изготвянето на психопрофил, оценка на душевното състояние и безброй личностни тестове и интервюта. Съответно се предполагаше, че откачалките отпадаха още в началните етапи.

— Може би са били откраднати — каза Хърб.

Това беше по-вероятно. Не носех дамска чанта, а и повечето ми дрехи имаха големи джобове, в които слагах всичко, включително и

белезниците си. Дори не особено изкусен крадец би могъл да ги задигне без особени усилия.

— Но защо точно аз?

Обадих се на Фулър от телефона на Хърб и го повиках обратно в кабинета. Той свърши страхотна работа при разрешаването на случая, известен като „Джинджифиловия мъж“, пък и имах нужда от още едно попълнение.

— Полицай, бих желала да прегледате документацията от предишния ми случай и да сравните имената с тези на регистрираните лица, посетили областната морга. Знаете ли как се прави база данни?

Фулър изсумтя.

— Мислите, че, като вдигам сто и шейсет килограма, не мога да се справя с една таблица ли?

— Вдигаш сто и шейсет килограма? — възкликна Хърб. — Аз тежа почти толкова.

— Не е толкова трудно. Просто са нужни диета, тренировки и малко хранителни добавки.

— Сигурно затова не мога да постигна резултати. Не вземам добавки.

Можех да кажа много неща по темата, но се сдържах.

Фулър се приближи до Хърб и се облегна на бюрото му, в резултат на което, то изскърца.

— Хранителните добавки повишават метаболизма. Освен това преди тренировка вземам хром, ел карнитин, свързана линолеева киселина и протеини. Ако искаш някой път мога да те взема с мен, да тренираме заедно по специална програма на Националната Футболна Асоциация.

Хърб така се зарадва, вадейки една от онези усмивки, които по принцип се появяваха на лицето му, при вида на хотдог.

— Би било страхотно! Мога ли да получа списък с използваните от теб хранителни добавки?

— Разбира се. Виж сега ЕКА е комбинация от...

— Полицай Фулър — прекъснах го аз — тази база данни наистина ни е нужна.

— Слушам, лейтенант. Веднага ще се захвана.

Фулър си тръгна, а Хърб ми се нацупи.

— Какво ти става, Джак?

— Нищо. Просто исках да ви прекъсна, преди да сте започнали да вдигате.

— Толкова ли дълго си говорихме мъжки работи? Извинявай, нямах намерение да те изолирам.

В думите на Хърб нямаше сарказъм, но самото му изказване ме подразни. Да си жена в чикагската полиция означаваше да си подложена на непрестанна и жестока изолация. Нямаше никакво значение, че бях най-добрият стрелец в участъка, както и че притежавах черен колан по таекуон-до. На Хърб никога и през ум не би му минало да ме попита за моята тренировъчна програма. Неосъзнат сексизъм, това бе обяснението. А може би и случилото се с мама ме правеше по-раздразнителна.

Междувременно Пулицър се завърна, изглеждаше малко по-добре.

— Сетих се нещо, но не знам дали ще помогне — каза той.

Двамата стояхме в очакване.

— Ако Дави е вършила нещо незаконно, то вече няма значение, нали така? Тя е мъртва. Глупаво е, но все още се опитвам да я предпазя.

— За наркотици ли става въпрос? — попитах аз.

Пулицър отпусна рамене.

— Всъщност за кокаин. Доколкото знам, вземаше го за ободряване. Не й пречеше на работата.

— Знаете ли откъде си е набавяла дрогата?

— Нямам представа.

Отново зачакахме.

— Наистина не знам. Искам да помогна, но не съм вътре в нещата. Бих могъл да ви свържа с някои от моделите ми, които може и да знаят нещо, но не ми се иска да се забъркват в неприятности.

Пулицър протегна ръка да се почеше по врата, при което изпод ръкавелата му се видя, че дясната му китка е бинтована.

— Как се случи? — попита Хърб, сочейки бинта.

— Амиии? А, да. Господин Фрискърс.

— Господин Фрискърс?

— Това е котката на Дави. Мразя я. Ужасно е подла. Преди да се обадя в полицията, отидох до апартамента ѝ. Беше ми дала ключове.

Мислех си, знам ли, може да е получила инфаркт или да е паднала, да си е счупила крака и да не може да стигне до телефона.

Усетих, че Хърб ме гледа, но не откъснах очи от Пулицър.

— Ще трябва да огледаме апартамента, ключовете биха ни спестили малко време.

Пулицър бръкна в джоба на панталона си и ми подаде една връзка.

— Бъдете внимателни, онова е истински малък тиранозавър.

След като го уверихме, че няма да преследваме момичетата му за притежание на наркотици, той ни даде имената на три от тях, които вземаха кока.

— Нещо друго? Не успях да отложам следобедната си среща. Става въпрос за голям клиент. Искам да помогна на Дави, наистина, обаче точно сега не мога да отсъствам.

— Благодарим ви, господин Пулицър. Ще поддържаме връзка.

Стиснахме си ръцете.

— Моля ви, хванете човека, който го е извършил. Дави е, всъщност, беше истинско съкровище.

Щом си тръгна станах и се опитах да затопля премръзналите си пръсти, тъпчейки на едно място.

— Готов ли си за малка разходка, Хърб?

— Леле, да. В носа ми вече се образуваха висулки.

— Да се надяваме, че са само висулки.

С ключовете в ръка се отправихме към колата му, отивахме на оглед в апартамента на Дави.

Лятната горещина навън бе приятна през първите пет минути, после Хърб пусна климатика.

ГЛАВА 6

Мъчеше го ужасно главоболие.

Оглеждаше се из кабинета си с пръсти, впити в слепоочията, опитвайки се да прогони болката.

Дали някой забелязва? Със сигурност. Мускулите на врата му бяха опъната до такава степен, че на тях можеше да се свири. Плуваше в пот и не можеше да овладее треперенето.

Никога не беше изпитвал толкова силна болка. Дори раната му не го болеше така. Сякаш бяха поставили главата му в менгеме, което бавно се затягаше, докато очите му не бяха готови да изхвъркнат. Хапчетата, които по-рано бе взел, въобще не помагаха.

Може би жена му беше права, трябваше да отиде на лекар. Мисълта за това обаче го ужасяваше. Ами ако докторът откриеше някакъв сериозен проблем? Ако трябваше да се подложи на операция? По-скоро би търпял болката, отколкото някой шарлатанин да му бърка в мозъка.

— Добре ли си?

Колежка. Обикновено изглеждаща, с голям ханш и къса, кафява, чуплива коса, подобно на Питър Пан.

— Боли ме глава — изрече той, усмихвайки се с отвращение.

— Искаш ли аспирин?

Реши да я убие.

— Да, благодаря.

Тя отиде до бюрото си. Представи си я коленичила на пода в пластмасовата му стая, разплакана, естествено. Вероятно беше по-добре отначало да я върже с колан, който впоследствие да махне. Дори и да останеха следи по него, нямаше да има проблем. Двамата работеха заедно и той не можеше да позволи тялото да бъде открито.

— Тиленол? — обади се тя от другата страна на преградата.

— Става.

Как ли трябваше да умре? Прическата ѝ го вдъхновяваше. Щеше да направи разрез по дължината на челото ѝ и да дръпне кожата, за да

се открие костта. След това щеше да вкара вътре първо един пръст, после втори и трети, докато тъканта не се опъне, както трябва. Ръцете му наистина бяха големи, но все пак не трябваше да има проблем да пъхне една от тях между черепа и скалпа ѝ.

— Като топла, влажна ръкавица — изрече с треперещ глас.

— Кое е като ръкавица? — попита тя с въпросително изражение, подавайки му шишенцето тилебол.

— Просто исках да ти благодаря.

— За нищо. Преди страдах от мигрена. Бях готова да убия някой, само и само да се отърва от болката.

Аз също съм готов да го направя.

— Сали, вече от няколко години работим заедно в една и съща сграда, а аз не знам нищо за теб.

Тя се усмихна, предните ѝ зъби бяха криви.

Отново си я представи, този път как креци за помощ с широко разтворена кървяща уста, докато той с чук в ръка, се прави на зъболекар.

— Омъжена съм и имам две деца, Аманда и Джена. Аманда е на осем, а Джена скоро навърши пет.

Надеждите му се изпариха, но все пак успя някак да си придаде изкуствена усмивка. Кой би предположил, че такова ужасно създание като нея може да има семейство? Съмняваше се дали ще успее да я хване сама, дори и да успееше обаче, щяха да започнат да я търсят.

— Ами ти? Женен ли си?

— Да, но нямаме деца. Жена ми е модел и не желае да си разваля фигурата. Нали знаеш ханшът наедрява, появяват се белези по кожата, гърдите провисват.

Грозната усмивка на Сали леко се прибра.

— Така е наистина, но според мен си струва.

— Виж, трябва да се връщам на работа. Благодаря за тилебола.

— Не се притеснявай. *Доскоро.*

Нещо трепна в него, чувайки „доскоро“.

— Доскоро — отвърна и той на свой ред.

Грозната Сали си тръгна клатушкайки се, а той отвори шишенцето и глътна на сухо шест таблетки. Пулсиращата болка, която леко отслабваше по време на фантазиите му, се завърна по-силна от всякога.

Трябваше да убие някой и то възможно най-скоро.

Беше открил болкоуспокояващите свойства на убийството още като дете по времето, когато живееше при третото си приемно семейство. По ирония на съдбата беше преместен там, защото никой в предния му дом не се грижеше за него. Имаше още осем деца, които подобно на него, бяха взети заради месечната проверка, извършвана от административните органи. Така наречените родители обаче профукаха всичко за наркотици и оставиха децата бе храна. Водени от добри намерения Социалните служби го отнеха от нехайните настойници, давайки го този път на страдащи от психоза алкохолици.

Веднъж след особено тежък бой с автомобилна антена двамата с по-малкия му доведен брат бяха заключени в килера. Наистина много го болеше, но освен болката чувстваше безсилие и безпомощност.

Накрая си го изкара на брат си. Колкото повече удряше малкото момче, толкова повече намаляваше собствената му болка.

Убийството го лепнаха на новия му баща и го вкараха в затвора.

Затова, когато започна да го измъчва главоболие, вече знаеше как да се справи с него.

Само след четири кликания с мишката, екранът му се изпълни с подходящи жертви.

Видя едно момиче, което живееше наблизко. Адресът ѝ изглеждаше актуален. Обади се от мобилния си телефон, отсреща му отговори жена с дълбок и гърлен глас.

Просто идеално.

ГЛАВА 7

Портиерът на сградата, в която се намираше апартаментът на Дави, носеше дебело тъмно червено сако, украсено със златисти еполети и копчета в същия цвят. В тази жега обаче той изглеждаше окаяно.

— За последен път видях госпожица Маккормик в неделя вечерта, точно преди Мъри да застъпи на смяна. Той работи от осемнадесет до два сутринта, а тя излезе около петнадесет минути преди това.

— Помните ли как беше облечена?

— Носеше официална черна рокля, обувки с високи токчета и диамантени обеци. Косата ѝ беше прибрана отгоре. Докато ѝ отварях вратата, казах, че изглежда страхотно и я попитах къде отива.

— Тя какво ви каза?

— Каза: „На важна среща. Наистина много важна“ — и после се засмя. Всичко наред ли е с нея?

Хърб му разказа какво се бе случило, след което взе телефонните номера на Мъри и другия портиер, който караше сутрешните смени. Обади им се, докато се качвахме с асансьора. Никой не я беше виждал от неделя насам.

Отворихме вратата с ключа на Пулицър. Вътре можеха да се съберат три апартамента като моя и пак щеше да остане свободно място, където да си паркирам колата.

— Ще поема спалнята — казах на Хърб.

Миг след това се чу писък.

Извадих девет милиметровия Смит и Уесън от кобура под лявата ми мишница и застанах нащрек.

Завъртях се бързо надясно и двамата с Хърб насочихме пистолети, готови за стрелба.

Изпод масата изскочи котка с голям памперс и се втурна в коридора, надавайки силен вой, сякаш минаваше влак.

— Току-що получих четири инфаркта наведнъж — въздъхна Хърб.

— Това трябва да е господин Фрискърс.

— Да, или малко косматото дете. Видя ли памперса?

— Аха. Ето на това му се вика глезене на домашен любимец.

Пъхнах пистолета обратно под самото си и извадих чифт латексови ръкавици от джоба.

— Имаме един час на разположение — казах аз на Хърб, визирайки пристигането на екипа за оглед на местопрестъпленията.

Спалнята на Дави имаше съвсем обикновен вид и по нищо не се отличаваше от спалнята на една нормална млада жена, макар и богата, както беше в нейния случай. Неоправеното ѝ легло беше отрупано с плюшени играчки, повече, от които лежаха върху събраното розово покривало. На отсрещната стена висеше картина на Нагел, а на най-близката бяха закачени изрязани от списания снимки, голяма част от които нейни.

В близост до гардероба с размери на малка стая стояха голяма купчина дрехи и тоалетна масичка с огледало, обградено с крушки, като на филмовите звезди.

На нощното шкафче до леглото мигаше индикаторът на телефон със секретар, показвайки дванадесет получени съобщения. Проверих списъка с входящите обаждания. Срещу четири от тях пишеше „потиснат номер“, като последното беше направено в неделя, четири и тридесет и три следобед.

Прослушах съобщенията. Всички бяха оставени от Пулицър, с изключение на едно от майката на Дави. Потиснатите номера нямаха съобщения.

Огромният гардероб бе толкова претъпкан с дрехи, че едва успях да се вмъкна. Някои висяха на закачалки, повечето обаче бяха струпани на камари по пода. Прерових купчините, но не намерих нищо друго, освен една кутия за котки.

Претърсих набързо и чекмеджетата, откривайки отново дрехи, гримове и пакетче кокаин. Извадих от джоба си пликче за събиране на доказателства, каквито винаги носех със себе си, и го пуснах вътре. След това измъкнах наново всяко едно чекмедже, проверявайки, да не би да има нещо скрито отзад или отдолу. Винаги правех така, откакто в

един епизод на *Hill Street Blues* видях полицаи да открива улика по този начин. Може би пък някой някъде също го е гледал.

Все пак днес нямах такъв късмет.

Под леглото имаше още играчки — две натъпкани със слама животни, едно коте и няколкогодишен прах. Нищо не открих и между матрака и пружината, както и зад картината на Нагел.

Върнах се при телефона, натиснах „повторно набиране“ и преписах последния набран номер. Затворих, преди да започне да звъни, след което си записах и номерата на всички входящи повиквания.

— Джак!

С Хърб бяхме партньори повече от десет години, но никога не го бях чувала толкова уплашен. Веднага изхвъркнах от спалнята с извадено оръжие.

Сварих го застанал неподвижно в дневната със сълзи, стичащи се по бузите.

Върху главата му, здраво впил нокти в кожата, стоеше господин Фрискърс.

— Скочи от завесите. Ноктите му са като рибарски кукички — изплака Хърб.

Пристъпих напред, господин Фрискърс изхъска и се наежи, а Хърб на свой ред изкрещя от болка.

— Джак, махни го, преди да ме е скалпирал!

— Не можеш ли да го отскубнеш?

— Забил си е ноктите в черепа ми.

Само опитът и големият професионализъм ме възпряха да не избухна в истеричен смях.

— Какво искаш, да се обадя в службата за животни ли? — рекох аз, опитвайки се да бъда сериозна, макар и да не успях напълно.

— Не, искам да го застреляш.

— Но, Хърб...

— Застреляй котката Джак, моля те. Умолявам те. Не е само заради болката. Този памперс не е сменян с дни, миризмата е ужасяваща, насълзиха ми се очите.

Никога не съм имала котка и нямах представа що за животни са. Сетих се обаче за една стара телевизионна реклама, в която котката се втурва да бяга, когато я повикат да яде. Нищо не пречеше да опитам.

- Веднага се връщам.
- Джак, не ме оставяй.
- Отивам да си взема фотоапарата.
- Въобще не е смешно.

Открих кутийките с котешка храна в един от шкафовете. Тъкмо отворих едната и Хърб отново изкрещя. Миг по-късно господин Фрискърс вече бе в кухнята.

— Просто си било гладно, нали коте?

Той започна да мяука. Сложих му кутийката на пода, наблюдавайки го как поглъща храната.

Хърб се появи на прага с насочен към господин Фрискърс пистолет.

— Стига Хърб, махни го — казах аз.

— Това създание е зло, Джак, и трябва да умре.

Котаракът го погледна, изхъска и избяга от стаята. Хърб прибра пистолета.

— Имам ли кръв?

— Малко — отвърнах аз, подавайки му няколко салфетки. — Откри ли нещо?

— Извлечения от дебитни и кредитни карти, сметки за телефон и някои лични писма. А ти?

— Няколко грама кокаин.

— Дай го на котката. Може да се успокои.

Направих се, че се усмихвам и отвърнах:

— За човек, който кърви ужасно, си много весел. Искаш ли на връщане да се отбием в спешното, за да ти бият една инжекция против бяс?

Хърб присви очи, отмести поглед от мен и погледна през прозореца на кухнята.

— Екипът за оглед на местопрестъпленията скоро ще бъде тук — рече той.

— Е, и?

В това време се чу ново пронизително мяукане в стаята и господин Фрискърс се стрелна покрай нас, метна се върху кухненския плот и започна да хъска. Опашката му, която излизаше през средата на памперса, се мятеше напред-назад като кобра.

— Май ще се обадя на животинската служба — казах аз, вадейки си телефона.

Новините не бяха добри.

— Съжалявам, лейтенант. Заради жегите имаме тройно повече работа. Можем да дойдем най-рано в понеделник.

— До тогава може вече да сме изядени — отвърнах аз.

— Нищо не мога да направя. Пробвайте да се обадите в Милосърдно Общество.

Така и направих.

— Съжалявам, полицай. Ще можем да дойдем най-малко след седмица. При тези високи температури най-засегнати са животните. Просто нямаме повече свободни места.

— Кажим им, че тази котка е олицетворение на злото. Ако ѝ се обръсне главата, ще се види числото 666, изписано отгоре — смушка ме Хърб.

Изпълних поръчението му, но и това не помогна. Следващото му предложение беше да се обадим на Ловеца на крокодили, само че никой не му знаеше номера.

— Джак, не можем да го оставим тук.

Хърб беше прав. Котаракът не само бе в състояние да унищожи потенциални доказателства, но и да нарани някой от разследващите, както и да навреди на себе си, ако погълне някое отровно вещество.

— Искаш ли да го вземем? — попитах аз.

Той се намръщи и откъсна още една салфетка, попивайки кръвта от главата си.

Пробвах да протегна ръка и да ударя котката, тя обаче веднага извади нокти и посегна да ме драска.

— Опитай с главата си — предложи Хърб. — Ще скочи отгоре и ще можем да го извадим навън.

Излязох от кухнята и отидох до спалнята на Дави, връщайки се с кутията за котки и някакви ски ръкавици.

Хърб повдигна вежди:

— Да набера ли 911?

— Не се тревожи. Животните ме обичат, защото усещат, че имам добро сърце.

Без да се колебае сграбчих господин Фрискърс през корема. Той се съпротивляваше, надавайки такъв силен вой, какъвто и човек не би

успял. Захапа ме за показалеца на дясната ръка, но ръкавицата ме предпази и аз го вкарах в клетката, запазвайки пръста си цял.

— Сега го хвърляме в езерото Мичиган, нали?

— Сигурна съм, че някой от приятелите на Дави ще го вземе.

— А докато това стане?

— Предполагам, ще се наложи да го прибера за няколко дни — въздъхнах тежко аз.

— Не мисля, че идеята е добра. Не искам следващото убийство, което разследвам, да бъде твоето.

— Той просто е уплашен и раздразнен. И ти щеше да бъдеш такъв ако четири дни носеше един и същи памперс, нали скъпи приятелю?

Мушнах си пръста в клетката, както бях с ръкавицата и господин Фрискърс веднага се хвърли да ме хапе и драска.

— Пробвай да му покажеш доброто си сърце — предложи Хърб.

Така или иначе котката не спря да мяука през целия път до офиса.

ГЛАВА 8

— Живея малко по-нагоре от този блок.

— Кварталът не е особено хубав.

Нарочно го избрах. На жена ми никога няма да ѝ хрумне да ме потърси тук — каза той, усмихвайки се на момичето до себе си.

Айлийн Хътън — млада, красива, с перфектно тяло. Все неща, които тя много добре знаеше, а и това беше причината тази среща да струва хиляда долара.

Нямаше да има щастието да ги изхарчи.

Движеха се на юг по „Кедзи“ и колкото по-нататък отиваха, толкова сградите ставаха все по-неугледни. Къщата, където водеше жените си, беше разнебитена и мръсна, а отпред постоянно се размотаваха шепа пияници. Той паркира колата в близката уличка, Айлийн обаче не пожела да слезе.

— Какво има? — ухили се той. Главата му щеше да се пръсне, непрестанната цепеца болка замъгляваше погледа му. Потни струи се стичаха по лицето му. Надяваше се Айлийн да ги отдаде на жегата.

— Не ми харесва тук.

— Имай ми доверие. Аз съм от добрите.

Той отвори жабката и извади сребърна табакера. Вътре имаше шест джойнта, запали единия и ѝ го подаде.

— Ожених се за жена ми заради парите, а тя наистина има много, повярвай. Няма обаче да ми остави нищо, затова трябва да бъда предпазлив. Нали разбираш.

Тя кимна, пушейки.

Наслаждавай му се скъпа, този ще ти бъде последен — каза си той.

Никой не ги видя да влизат в къщата. В коридора миришеше на урина дори по-зле. Осветление почти нямаше и тя се държа за него, докато не стигнаха стаята му.

Той отключи вратата с трепереца ръка, мислейки си: *Всичко е почти готово, само още няколко минути.*

Двамата влязоха вътре, тя огледа подробно стаята и възкликна:

— Уау! Човече, каква е тази ексцентричност?

Подът и стените бяха покрити с пластмасови листи, единствената мебел беше легло, което изглеждаше застлано по същия начин.

— Харесвам пластмасата.

— Виждам — отвърна тя, усмихвайки се по начин, който вероятно смяташе за секси. *Досадна кучка*. Как само щеше да се позабавлява, нарязвайки я на парчета.

— Искам да си сложиш нещо заради мен.

— Нека позная. Найлонова торба за боклук?

— Не. Ето тези.

Той бръкна в джоба си и извади чифт старинни сребърни обеци с формата на халки.

— Красиви са — рече тя.

Свали от ушите си висящите златни обеци и ги пъкна в бутиковата си чантичка с тънка презрамка. В момента, в който сложи първата халка, сърцето му започна бясно да бие. Изражението на лицето му може би я изплаши, защото спря да се усмихва.

— Знаеш ли, по принцип не си уреждам срещи сама, обикновено го правя чрез агенцията.

— Не се тревожи. Имаш ми доверие, нали?

Тя кимна, но сякаш не беше много сигурна.

— Обещите ти стоят прекрасно.

— Благодаря. И все пак, как откри номера ми?

— Имам си начини.

— Да. Сигурно е така.

— Банята е ето там. Наистина много бих искал да излезеш от нея чисто гола само с тези обеци.

Тя се усмихна леко, поколеба се за миг, но в крайна сметка изприпка до банята, досуц като послушна курва.

Той се съблече, сгъна грижливо дрехите си и ги остави в гардероба. Близо до брадвата. Освен нея, вътре върху мръсна кърпа, стояха наредени и останалите му инструменти.

Какво ли да използвам?, чудеше се той.

Избра да я убие с гарота, а за по-фината работа след това се спря на макетен нож. Самата гарота представляваше обикновена струна от

пиано, дълга двадесет инча, с дървени щифтове в двата края. Беше я задигнал от работа и все още не я бе използвал. Надяваше се добре да се позабавлява.

Тя излезе наперено от банята, възвърнала увереността си. Голото ѝ тяло беше просто перфектно, но не за дълго.

— Колко си едър само. С какво би искал да започнем най-напред, мистър Супермен?

Да отреже главата ѝ се оказа по-трудно, отколкото бе очаквал. Наложиха се да опре коляно в гърба ѝ за по-голяма опора, а също така и да извърши няколко режещи движения, докато прекърши гръбнака.

Течеше ужасно много кръв.

След като приключи с първата част, дойде ред на макетния нож.

Действаше настървено сякаш даваше израз на дълго потискано чувство, което излизаше извън границите на сексуалността и граничеше с еуфорията. То променяше съзнанието и премахваше болката.

В момента, в който застана зад нея и опъна жицата върху прекрасното ѝ гърло, главоболието изчезна, погледът му се проясни, челюстите се отпуснаха. Почувства съвършено облекчение, хиляди пъти по-приятно от какъвто и да било оргазъм.

Не знаеше причината, не се и интересуваше от нея. Важното беше, че болката я нямаше. На нейно място цареше налудничавата радост, чиито пристъпи се засилваха заедно с темпото на работа и накрая преминаха в безумна ярост.

Когато свърши с всичко, отиде да си вземе душ. Водата беше хладка и миришеше на ръжда, тези неща обаче сега бяха без значение. Единственото, което имаше смисъл, беше облекчението.

Колко дълго щеше да остане в това състояние, нямаше представа. Понякога продължаваше със седмици, понякога само няколко часа.

Взимаше, колкото можеше.

ПОЧИСТИ ноктите си с четка за зъби и много сапун. Изми съсирената кръв, а заедно с нея и всякакви други малки частици. Въпреки всичко усети наличието на подобни частици в устата си и изплю някаква кървава маса на пода на душ-кабината.

Вече наистина съм полудял — каза си той.

На излизане от банята видя до каква степен беше стигнала лудостта му.

Никога преди не беше правил такава бъркотия.

Седна гол на леглото, заемайки позата на Мислителят и се вгледа в трупа. Не можеше да си спомни и половината от нещата, които бе извършил. При това, служейки си само със сила и малко ножче. Впечатляващо.

— Аз съм един ужасяващ потомък на някоя кучка — каза той на себе си.

Отиде до гардероба и бързо се облече, като внимаваше да не стъпи в локвата кръв на пода. Извади телефона си и натисна тройката за бързо набиране.

— Имам още един.

— Ах ти работлива пчеличке — изкиска се някой от другата страна.

— Ела да я прибереш.

— Вече излизам.

Той застана в ъгъла, загледан в безпорядъка наоколо. Опитваше се да запечата картината в съзнанието си.

След двадесет минути на вратата се почука.

— Кой е по дяволите?

— Паролата е *психопат*. Отвори.

УХИЛИ се и пусна Дерик вътре. Човекът беше нисък и набит, по пълното му лице се виждаха белези от акне, а едното му око беше засегнато от амблиопия и винаги гледаше наляво.

Дерик огледа стаята и подсвирна.

— Проклятие! Това се казва добра работа. Ще ми трябва лопата, за да почистя всичко.

— Тогава — каза той, подавайки му петдесет долара — иди си купи лопата.

— Веднага се връщам, тигре.

Върна се след около половин час с количка, торба за трупа в нея и найлони.

— Мислех, че отиде за лопата.

— В торбата е.

Дерик се зае с почистването, увивайки тялото и останалите части от него в найлоните.

— Човече, наистина добре си я подредил. Къде е сърцето?

Убиецът се оригна, потупвайки се по гърдите.

— Да не би да имаш киселини — засмя се Дерик.

Той обаче не обърна внимание на шегата. Бесовете му го бяха напуснали и сега трябваше да се увери, че всичко вървеше по план.

— Как мислиш да се отървеш от нея?

— Тази смятам да я кремирам. В случая не бих искал да рискувам, погребвайки два трупа наведнъж, макар и това да е една от запазените ми марки. Страхувам се, че ковчегът може да протече.

— Искам тези да бъдат намерени в моргата, както предния път — каза убиецът и му подаде найлонов плик.

— Уши? Колко забавно. — Дерик поднесе плика към устата си и извика. — Ехо! Чуваш ли ме?

Идиот. Но какво да се прави, нямаше избор, беше му нужен.

— Не сваляй обещите. Много са важни.

— Не се тревожи, ще бъде доста по-лесно, отколкото с онези ръце. Та аз дори мога да си ги сложа в джоба.

— Нещата й са в банята, вземи каквото искаш. В портмонето й има хилядарка.

— Разбрано, шефе.

Чистенето продължи още петнадесетина минути, като накрая трупът, заедно с окървавените найлони беше прибран в торбата.

— Другата седмица по някое време ще подменя облицовката на стаята.

— Направи го по-рано.

— Защо по-рано? Толкова скоро ли се завърна желанието ти да убиваш?

— Още не, но може и да се завърне.

Дерик не знаеше за главоболието и смяташе, че си има работа с обикновен сериен убиец.

— Мътните го взели. Радвам се, че не съм някоя готина мацка, при положение че ти си на свобода.

Това няма да ти помогне. И теб ще изкормя, когато му дойде времето.

Излязоха от стаята, Дерик Ръшло буташе количката, а убиецът вървеше до него. Няколко замъглени от алкохола очи ги мярнаха, след което бързо се извърнаха. Ванът на Дерик стоеше паркиран зад къщата, товарът му беше доста тежък и той се поизмъчи, докато успее да натовари всичко в багажника.

— Дали не би било възможно следващия път да...

— Искаш да гледаш ли?

Лицето на Ръшло се озари.

— Да. Имам предвид, че все пак не съм случаен човек. Не съм и толкова краен, колкото теб, но и аз съм правил някои неща.

Пъпчасал изрод. Много добре знам какво си правил. Повдига ми се само като си помисля.

— Ще видим. Може би ще е забавно да се допълваме.

— Да се допълваме. Идеята ми харесва.

Потупа Дерик по рамото с престорена усмивка. Най-трудното нещо в едно убийство беше освобождаването от тялото и той го знаеше. Затова помощта от страна на един погребален агент в случая беше доста ценна. И въпреки всичко, нямаше как да позволи на Дерик да присъства на някое от убийствата. Вероятно щеше да се наложи да го елиминира по-рано от очакваното.

— Ще ти се обадя, когато оставя ушите в моргата.

— Първо добре ги почисти. Не искам да останат следи.

— Разбрано. Доскоро, човече.

Ръшло се качи в колата и потегли. Убиецът си отдъхна, вдишвайки вонящия на вкиснало въздух. Лошата миризма обаче въобще не го притесняваше. Нищо не го притесняваше.

ГЛАВА 9

— Тази котка ме влудява.

Хърб стана от компютъра и прониза с поглед господин Фрискърс, който измяука в отговор.

— Може би просто иска да излезе от клетката — казах аз.

— Менсън по-скоро ще излезе навън. Ти всъщност какво мислиш да правиш с него?

Разтърках слепоочията си, за да се справя с напрежението. Бяхме се прибрали в участъка преди два часа, а котката не беше млъкнала.

— Обадох се на всички колежки на Дави, на бившия ѝ приятел и на майка ѝ. Никой не искаше да вземе господин Фрискърс.

— Каква изненада, та той е толкова обичливо животинче — рече Хърб.

— Обадох се и в няколко магазина за домашни любимци. Явно обаче жегата не пречи на котешката полова активност — уличната популация е достигнала рекордни нива и никой вече не иска котки.

Хърб поглади мустака си умислено.

— Улични казваш, идеята не е лоша. Просто пусни малкото чудовище да си търси храна из града. Така или иначе е гладен, затова и мяука.

Замислих се по въпроса. От една страна котка, която носи памперс, не би издържала дълго на улицата. Но от друга, господин Фрискърс беше толкова проклет и злобен, че може би нямаше да има особени проблеми. Не бих се учудила дори и ако се присъединеше към някоя банда и започнеше да ограбва банки.

— Добре тогава, ще пуснем котката на улицата. Идваш ли?

— Не, целуни го за довиждане от мен.

Вдигнах клетката, което само накара господин Фрискърс да замяука още по-силно. Качихме се в студения асансьор и след малко се озовахме на задния паркинг.

— Е, мой гръмогласни приятелю, време е да се разделим. — Махнах резето и отворих вратичката. — Хайде тръгвай. Свободен си.

Господин Фрискърс не помръдваше от мястото си.

— Хайде, нали това искаше.

Той измяука, но отново не помръдна.

Смятайки, че има нужда от малко помощ, вдигнах клетката и я обърнах с отвора надолу. Животното обаче се вкопчи с четири лапи за стените, категорично отказвайки да бъде изхвърлено.

— Какво има сега? — казах аз, застанала на колене пред него.

Той ме погледна въпросително.

Помислих си, дали просто да не го оставя. Все някога щеше да си тръгне. Надявах се да избяга веднага щом си замина.

Тогава се сетих за майка ми.

Понякога тези, които най-много се нуждаят от помощ, са тези, които отказват да я получат.

— Добре — казах аз и затворих вратата. — Оставаш с мен.

Той измяука в отговор.

Хърб не беше възхитен да разбере, че кошмарът му се е завърнал.

— Мислех, че отиваш да го пуснеш.

— Да, но той не искаше да излезе.

— Пробва ли да го сръчкаш с някоя пръчка?

— Не. След малко ще поискаш да извадя електрошокова палка от оръжейната и да опитам с нея.

— Да отида ли да ти донеса.

— Ще си я запазя за крайни случаи.

Хърб отхапа от едно оризово кексче, направи физиономия, извади пакетче захарин от джоба си и посипа с него останалата част.

— Искаш ли? — предложи ми той.

— Благодаря, но се опитвам да се ограничавам.

Той отхапа още веднъж, след което отново добави подсладител и рече: „Поне котката млъкна най-накрая“.

Погледнах към клетката, господин Фрискърс се бе завил на кълбо и приличаше на малка топка козина.

— Сега спи. Може би ще успеем да свършим малко работа — казах аз.

— Тъкмо от малко спокойствие се нуждаех. Открих името на притежателя на телефона, с който Дави е говорила последно. Мобилен

номер, принадлежат на някой си Колин Андрюс. Двадесет и три годишен, афроамериканец, живущ на 95-та и „Уобаш“.

— Има ли досие?

— И то доста голямо. Дилър е.

— Дали той не е човекът, снабдявал Дави с кокаин?

— Предполагам, че всичките му арести са за притежание на марихуана. Последно е бил задържан преди няколко седмици и познай в кой участък?

За пръв път от началото на случая усещах онова характерно възбуждане, което ми подсказваше, че сме на прав път.

— Шегуваш се. Тук ли?

— Добрият стар двадесет и шести. Арестуван е за притежание.

Не всичко беше ясно, но имаше известна логика. Ако Колин Андрюс е бил в сградата, значи е имал възможността да ми задигне безелниците.

— Кой го е задържал? — попитах аз.

Хърб чукна няколко пъти по клавиатурата и отвърна:

— Хенсън. Днес отсъства. Като стана въпрос за отсъствия, днес ми се налага да си тръгна по-рано.

— О, големи планове?

Хърб се ухили закачливо, давайки ми да разбера за какво ставаше въпрос.

— Аа, ето какво било. И само заради това си тръгваш по-рано?

— В случая, да.

— Добре, Ромео. Утре ще продължим с Андрюс.

— ОК. Нали знаеш, — той погледна котката — минавам покрай река Чикаго на път за вкъщи.

— Благодаря за офертата. За сега мисля да го оставя да живее.

Хърб пожела приятна вечер и излезе.

— Е, господин Фрискърс, останахме само двамата.

Чувайки името си, котката се събуди и отново започна да мяука.

Опитах се да не му обръщам внимание и да довърша един доклад за самоубийство, извършено миналата седмица. След като се преборих с него, потърсих малко информация за разрешени случаи на скорошни убийства.

Постът ми в чикагската полиция ми даваше повече свобода в сравнение с колегите ми по чин. Доколкото знаех, бях от малкото

останали лейтенанти в детективския отдел. Званието се беше изгубило по време на обединяването на Отдел Убийства с Отдел Тежки Престъпления. Имаше лейтенант-инспектори, които само една сребърна лента, разделяше от капитански ранг. Техните позиции обаче бяха ръководни, а аз нямах желание да се отказвам от разследващата работа. Чинът ми ме освобождаваше от сутрешна проверка, освен това можех да работя на територията на други управления, без да ми е необходимо специално разрешение. Можех и да издавам заповеди, ако се наложи да си подбирам случаите.

Отне ми близо двадесет години да си извоювам тази самостоятелност и сега ѝ се наслаждавах. Вероятно това беше и причината никой да не се оплаче от врявата, която вдигаше котката. Все пак званието си има своите привилегии.

Докато се ровех из документите, телефонът ми звънна. Беше Лейтъм.

— Здравей, Лейтъм. Прибра ли се?

— Върнах се, Джак. С какво си облечена?

Усмихнах се.

— С памучна риза и комбинезон.

— Стига, възбуждам се. Би ли ми оказала честта да вечеряме заедно довечера?

— Първо трябва да го съгласувам с приятеля си.

— Майната му на него.

— Спокойно, планирала съм го. В шест добре ли е?

— Идеално. Мислех си за някое хубаво местенце.

— Рокля и високи токчета как ти се виждат?

— Ооо, падам си по тях повече, отколкото по комбинезона.

— Тези работи да нямат нещо общо с важния въпрос, който спомена оня ден в обаждането си?

— Може би има. Да не би насилствено да изтръгваш признания от някой престъпник?

— Това е котка. Дълга история. Ще ти разкажа като дойдеш да ме вземеш.

— Страхотно. Значи аз ще съм този, който ще почука на вратата ти с букет цветя. Доскоро.

Той затвори, оставяйки ме с отпусната усмивка на лицето. Радвах се, че Лейтъм се върна и то не поради факта че не бях правила секс от

три седмици. Той ме караше да се чувствам специална. Беше мил, забавен, привлекателен, преуспяващ, романтичен и влюбен в мен. Нямах нещо, което да не харесвам в него.

Все пак да си призная очаквах нещо лошо. Вероятно нещо с него не беше наред. До момента обаче ме дразнеха само дреболии. Хъркане, косми по гърба, вдигната тоалетна седалка, младежка привързаност към тъпи филми на ужасите и поп песни от осемдесетте.

Разбира се възможно беше и да има жени в четири различни щата или да пази мумифицираната си майка в люлеещ се стол на тавана.

Като стана въпрос за майки, се сетих за моята.

Обадих се във Флорида, но ограничението на телефона в болничната стая още си стоеше. Разговарях с една сестра, която ми каза, че състоянието ѝ се беше подобрило, въпреки че продължавала да изглежда много ядосана. Помолих сестрата да ѝ предаде, че я обичам и затворих. Чувствах се потисната.

— Няма да отстъпя — казах аз на господин Фрискърс. — Тя се нуждае от помощта ми.

Той измяука и аз го приех за съгласие.

Имах само два часа, за да се приготвя преди приятелят ми да дойде и реших да приключа за деня. На път за вкъщи се отбих в един магазин за домашни любимци и купих някои необходими неща за господин Фрискърс — тоалетна, абсорбиращи гранули, котешка храна и мишка, натъпкана с „котешка трева“. Попитах продавачката дали имат намордници за котки, но тя беше толкова отвратена от самата идея за подобно нещо, че се наложи просто да си изляза, без да получа отговор.

Прибирайки се, трябваше да направя два курса, за да кача всичко в апартамента. С цел да пестя пари оставях климатика изключен през деня, в резултат на което вътре ставаше ужасно горещо и влажно.

Властите в Чикаго плащаха доста добра заплата за услугите ми, но и наемът на апартамента на мама също бе доста солиден. Имах лично споразумение с банката ѝ тя да получава малка месечна сметка, която лесно покриваше с пенсията и социалната си осигуровка, а аз поемах съществената част.

В усилията си да спестя някой и друг долар бях превърнала апартамента си в оранжерия. Беше толкова горещо, че от канапетото ми

можеха да изникнат диви орхидеи. Нагласих климатика на режим тундра и си взех студен душ, макар и водата да беше хладка. Всъщност тя никога не ставаше студена. Загърнах се в хавлиен халат и отидох да проверя ситуацията с господин Фрискърс.

Ски не бях карала много отдавна, но пък имах едни черни кожени ръкавици, които се надявах поне до известна степен да ме предпазят. Сложих ги и се приготвих за битка.

Господин Фрискърс стоеше кротко в клетката, вероятно чертаейки планове за падането на Съединените Щати. Свалих резето на вратичката, той нито измяука, нито направи опит да атакува.

Може би беше изтощен.

Взех две чисти купички от мивката. Едната напълних с вода, а в другата сложих малко от сухата храна за котки и ги сложих на пода.

Господин Фрискърс излезе от клетката, подуши храната и ме погледна с очи, изпълнени с разочарование.

— Прекрасните дни свършиха приятел, осъзнай го — казах аз и го сграбчих за памперса. Той мигом се превърна в тасманийски дявол, въртеше се, дращеше и хъскаше. В крайна сметка успя здраво да ме одере по дясната ръка. Аз обаче се оказах по-силното животно. Разкопчах памперса и го магнах, преди да изгубя твърде много кръв.

Миризмата беше направо упоителна. Когато замайването ми премина, увих памперса в найлонова торба, после във втора, и го пуснах в улея за боклук.

Връщайки се, заварих котката да лочи от водата. Без пелената вече не изглеждаше толкова демоничен. Беше заприличал малко повече на обикновен котарак. След като утоли жаждата си, той отново помириша храната и ме погледна подигравателно.

— Този я харесва — казах аз, посочвайки котката върху кутията.

Той изглежда размисли и започна да яде.

Сега трябваше да пристъпим към фаза две.

Поставих котешката тоалетна на пода и прочетох инструкциите на гърба на опаковката с гранулите. Беше съвсем просто. Срязвах ъгъла на пликчето и напълних тоалетната, вдигайки облак прах със сладка, силно ароматна миризма.

Господин Фрискърс откъсна поглед от яденето и обърна глава към мен.

— Така. Време е за първия ти урок — подканих го аз.

Взех го нежно. Той ми позволи и се отпусна в ръцете ми. Но когато се опитах да го сложа в тоалетната, ме атакува. Започна да се извива, да пици и да разпилява гранулите, ритайки с крака. Наложих да го пусна от страх да не ми извади очите. Той изхвърча от кухнята, минавайки през коридора.

Изплюх няколко гранули от устата си. Написаното в инструкциите беше вярно. Гранулите наистина се оказаха чудесен абсорбатор.

— Ще се занимаем с урок номер две по-късно — извиках аз.

Изчистих влажната си коса от полепналите боклуци и се заех да си правя грима. За работа обикновено си слагах тънък слой пудра, малко очна линия и червило. Тази вечер обаче вкарах в употреба цялата налична козметика — основа за грим, спирала, сенки, линия за устни, малко руж и брокат.

Доволна от постигнатото отидох в спалнята да си избира подходящо за случая бельо. Обух черни сатенени френски бикини, сложих единствения си хубав сутиен, който повдигаше гърдите и с който Лейтъм ме беше виждал само два пъти.

Не харесвах гардероба си и то не само от модна гледна точка, затова и не загубих много време в избиране на тоалет. Облякох класическа черна рокля с ниско деколте и без презрамки. Дължината ѝ стигаше под коленете, но отдясно имаше голяма цепка до средата на бедрото. Допадаше ми, защото не стоеше прилепнала и не се налагаше да си прибирам корема. Тъкмо правех безуспешни опити да открия найлонови чорапи без бримки в едно от чекмеджетата си, когато видях господин Фрискърс, седнал на леглото ми и забил нокти в чаршафите. Не ги късаше, просто ги събираше на топка, сякаш заравяше нещо.

— Хей, коте. Какво... проклетие!

Дотук с тоалетната.

Магнах чаршафите и отидох до кухнята да взема малко препарат за петна. Целият под бе покрит с гранули, имаше ги дори в дневната. Доста добро постижение, като се има предвид, че ставаше въпрос за животно без захват.

Наближаваше шест часа, а аз още не бях започнала да си оправям прическата. Изтичах обратно в спалнята, сложих малко препарат върху сатена и на бързо си изсуших косата.

Домофонът иззвъня и аз натиснах копчето, за да отворя входната врата на Лейтъм. Нахлузих чифт чорапи с възможно най-малкото бримки и успях да се вмъкна в обувки с високи два инча токчета, когато на вратата се почука.

Погледнах се в огледалото. Не изглеждах зле. Оправих си косата за последно и отидох да отворя на Лейтъм.

Само, че не беше той.

ГЛАВА 10

— Хей, Джаки. Ама ти си се облякла много секси. Откъде знаеше, че ще дойда?

Хари Макглейд беше малко напълнял. Видях го последно преди няколко месеца на снимките на *Смъртоносна свобода: Хари Макглейд и Джинджифиловия мъж*. Изглеждаше както обикновено — леко брадясал, с жълто измачкано сако и прилепнала червена тениска отдолу.

— Не знаех, че стилът „Маями Вайс“ отново е на мода — подиграх се аз.

— И членът ми е естествено голям — ухили се Хари. — Няма ли да ме поканиш да вляза?

— Не.

— Стига, Джаки. Не вярвам още да си бясна.

— Не съм бясна — излъгах аз. — Приготвям се за среща. Защо не се отбиеш някъде след Коледа на 2012 година?

— Джаки, партньоре...

— Вече не сме партньори, Макглейд.

Хари разпери ръце.

— Виж, съжалявам. Мислех, че ще останеш доволна от работата на екипа.

Бях присъствала на снимките, защото Макглейд настояваше да се срещна с режисьора и актрисата, която изпълняваше моята роля. „Така ще са сигурни, че всичко е заснето, както се е случило“, беше ми казал той.

Накрая излезе, че героят ми изпълнява единствено комична функция, а на това отгоре по време на половината филм носеше различни обувки. Отново се почувствах неудобно, припомняйки си сцената, в която глупачката с моето име, чете т.нар. *Фернандо* — права на заподозрян.

— Включи ме като технически консултант на филм, който не отразява нито един аспект от полицейската практика.

— Ха-ха. Сети се за сцената с правата *Фернандо*, нали? Най-комичната във филма.

Опитах да му затръшна вратата, но той подложи крак.

— Джаки! Моля те! Наистина искам да поговорим. Много е важно.

Облегнах се и бутнах по-силно.

— Въпросът е на живот и смърт! Моля те! Тези негодници са италианци!

Познавах Хари и знаех, че ще продължи да ме тормози, докато не стане неговата. Мислех да го арестувам, но колкото и забавно да би било, *Лейтъм* щеше да се появи всеки момент, а аз не исках да прекараме вечерта си в участъка, занимавайки се с *Макглейд*.

— Давам ти тридесет секунди, *Макглейд*, после изчезваш.

— Шейсет.

— Тридесет.

— Четиридесет и пет.

— Двадесет.

— Добре, съгласен. Тридесет секунди и се махам. Пуснах вратата и Хари се ухили.

— Благодаря, Джаки. Ще ме пуснеш ли да вляза? Дръпнах се настрана и му позволих да мине. Той влезе бавно, оставяйки след себе си силна миризма на „Брут“.

— Значи това е твоето местенце? Малко е невзрачно.

— Остават ти двадесет и пет секунди.

Хари спря да играе с пръсти по канапето ми и ме погледна.

— Добре, ще говоря направо. Бих искал да те помоля за една услуга. Познаваш ли сержант от дванадесети участък на име *Пиърс*?

— Не.

— Ами, той е...

В това време се чу звънецът. Тъкмо навреме — казах си аз и натиснах бутона за интерком.

— Слизам веднага, *Лейтъм*.

— Може ли да се кача? Тези неща трябва да се сложат във вода.

Не знаех какво да отговоря. Наистина не исках *Лейтъм* да има вземане-даване с *Макглейд*.

— Джаки! — извика Хари. — Връщай се в леглото! Сръгах силно *Макглейд* в ребрата и той изкрещя. Въпреки че не бях много

тежка, тренирах за черен колан втора степен по таекуон-до и знаех как да удрям.

— Джак, кой беше това? — обади се Лейтъм.

— Хари Макглейд. Той тъкмо си тръгва.

Макглейд се опули.

— Обеща ми тридесет секунди!

— Джак — изрече объркано Лейтъм. — Може да излезем и утре, ако си заета.

— Не! Качвай се.

Отворих му вратата, забивайки пръст в мекия гръден кош на Хари.

— Ти изчезваш — казах му аз.

— Но ти каза...

— Ако веднага не си тръгнеш ти обещавам, че ще направя всичко възможно никога да не получиш онова, което искаш от мен, каквото и да е то.

Макглейд се замисли.

— Значи, ако си тръгна ще ми помогнеш?

— Дори не знам за какво става въпрос — отвърнах аз.

— Кога ще ти е удобно да поговорим? — Хари бръкна в джоба си и извади джобен компютър. — Както виждам утре на обяд съм свободен.

— Добре. Утре ще обядваме заедно. Сега обаче трябва да си тръгваш — натъртих аз и го избутах от вратата, след което изтичах в банята да си проверя грима и прическата. Изпих два аспирина. Макглейд винаги носеше главоболия със себе си.

Когато на вратата се почука, вложих цялото си старание да изглеждам приятно усмихната.

— Здравей, Лейтъм.

Лейтъм беше застанал в коридора с дузина рози в ръка и озадачен поглед. До него, прегърнал го през рамото, стоеше Хари.

— Добри новини, Джак. Можем да отменим утрешния обяд. Приятелят ти ме покани на вечеря с вас.

— Каза, че било въпрос на живот и смърт — сви рамене Лейтъм.

Погледнах Хари, както обикновено гледах изнасилваните и убийците.

— Макглейд... — започнах аз.

— Няма да стоя много и ще си платя. Заведението с най-добрата кухня в града е точно зад ъгъла — прекъсна ме той.

— Чакай тук — казах му аз, придърпвайки Лейтъм вътре, след което затворих вратата.

Лейтъм изглеждаше добре. Беше облечен в тъмносив костюм със светлосива риза и наситеносиня копринена вратовръзка. Казано накратко, един елегантен бизнесмен.

— Значи това е Хари? Изглежда по-стар и по-дебел от актьора, който участваше във филма.

— Освен това е и по-глупав. Тези за мен ли са?

Той ми подаде розите, аз вдъхнах аромата им, както повеляваше традицията и възкликнах:

— Прекрасни са.

— Ти си прекрасна — отвърна Лейтъм.

После се приближи да ме целуне и в момента, в който устните му се докоснаха до моите, изтръпнах цялата. Изведнъж исках да забравя за вечерята, за Макглейд и да завлека Лейтъм в спалнята. И може би щях да го направя, ако котката не си беше свършила работата в леглото ми.

— Трябва да ги потопим във вода — каза Лейтъм и понесе розите към кухнята, спирайки се при вида на бъркотията вътре.

— Какво е станало тук? Прилича на Помпей след изригването на Везувий.

— Дълга история. Ще ти я разкажа на една романтична вечеря.

— Джаки! — извика Макглейд, блъскайки по вратата. — Какво толкова се бавите? Да не би да се натискате вътре?

Лейтъм се засмя:

— Романтична вечеря, а?

— Пистолетът ми е в чантата. Искаш ли да го застрелям? — предложих аз.

— Нека първо си плати вечерята.

Намерих една ваза в шкафа, докато Лейтъм подрязваше стъблата. Когато всичко беше готово, го целунах още веднъж, а после избърсах червилото от устните му.

— Е, какъв е този важен въпрос, който искаше да ми зададеш? — попитах аз.

Той се усмихна и отвърна с озарен поглед:

— Скоро ще ти кажа.

ГЛАВА 11

— Трябва да е било някъде през осемдесетте, крехът^[1] тъкмо навлизаше на улицата, а ние с Джаки получихме сигнал за ранен полицай в едно от наркоманските свърталища.

— Двамата с Хари сте били партньори? — смушка ме Лейтъм.

Отпих голяма глътка бира *Сам Адамс* и отвърнах намръщено:

— Никой не искаше да патрулира с него и сложиха мен.

— Така е, защото бях луда глава.

— Не, просто защото си противен. Всички партньори, които Хари е имал, подаваха молби за преместване.

Той поклати глава.

— Грешка, Стайнуонк се простреля.

— Да, за да се махне от теб.

— Както и да е. И така, спряхме пред къщата, знаейки, че отпред лежи ранен полицай.

Отпих още от бирата си и се огледах наоколо. Намирахме се в „Къби Беър“ — бар и грил в Чикаго, разположен точно срещу стадион „Ригли Фийлд“ и само на няколко преки от моя апартамент. Хари продължаваше да плямпа, гложгайки „биволски крилца“ с лице цялото оказано със сос барбекю.

— Джак слезе да провери как е и го намери в безсъзнание.

— Прострелян ли беше? — попита Лейтъм, който от половин час се занимаваше с Макглейд и вече ми се искаше да престане. Нито единият от двамата не беше отворил и дума за нещата, за които искаха да поговорим. Стоях си наконтена и напрегната, а отгоре на всичко цялата шумотевица наоколо, примесена с цигарен дим, както и постоянното блъскане в облегалката на стола ми от страна на някакви колежанчета, започваха да ме дразнят.

— Не, не беше. Имаше обаче голяма подутина на главата. Не се свестяваше, дори хъркаше. Няма значение, Джаки използва ситуацията да нахлуе в къщата. Влезе направо вътре, което си е пълно самоубийство. Тези места са като крепости. Още помня как при една

акция от Отдела за борба с наркотици бяха спипали ракетна установка. Въобще не е шега работа.

Чувайки това, Лейтъм ме погледна с такова искрено възхищение, че едва не се изчервих.

— Е, там нямаше ракетна установка — отвърнах аз.

— Остави ме да довърша. И нали с Джаки бяхме партньори, влязох след нея. Тя крещеше, размахвайки пистолет вътре, а на ония направо им избяга акъла. Не можеха да сварят да се предадат. Двамата сами арестувахме осемнадесет човека за углавни престъпления, без да изстреляме и един куршум. Превърнахме се във водещата новина на вечерната емисия.

— Ами полицаят?

— Тук идва най-интересната част. Както си бил с униформата, отишъл да си набави малко кока за лична употреба, но се спънал във вързалката си и се пребил.

Хари се засмя и плесна с ръце по краката си, оставяйки петна от сос отгоре им.

— Страхотна история — възкликна Лейтъм, отпивайки глътка бира. — Всъщност Джак не говори много за себе си.

— Ами, знаеш ли, че по едно време се беше прехвърлила, за да работи като проститутка под прикритие.

— Не. Ще се радвам да ми разкажеш.

Слушането на стари истории не ми пречеше кой знае колко, но не исках Лейтъм да се сближава с Хари, когото поради ред причини, не понасях. Затова реших да сменя темата.

— Какъв е проблемът със сержант Пиърс? — попитах Макглейд.

— Минах жена му — отговори той.

— Мина?

— Мушнах в нея Специалния Хари, придружен от малко сос. Тя е прекрасна жена, твърде добра за него — отвърна той, като облиза пръстите си и после се пресегна за последното крилце.

— В случая аз ти трябва за...?

— Има една важна подробност, която госпожа Пиърс забрави да спомене, преди да свършим работата, а именно че мъжът ѝ играе голф с кмета.

— И?

— И сега господин Чикаго не иска да ми поднови разрешението за частен детектив.

Тъкмо бях готова да изразя удивлението си от тези внезапни новини, когато в бара проехтяха изстрели от пистолет.

Познали характерния звук, двамата с Хари веднага се хвърлихме на пода, а аз дръпнах Лейтъм заедно с мен.

— Успя ли да видиш откъде идва стрелбата — попита Макглейд, който беше извадил своя „Магнум“ 44-ти калибър — един от най-мощните револвери, предлагани на пазара.

— Някъде близо до входа — отвърнах аз и откопчах с палец кобура, за да извадя моя деветмилиметров „Смит и Уесън“.

Чу се нова стрелба. Половината от хората още не можеха да разберат какво става и гледаха объркано. Погледнах през морето от крака и забелязах стрелеца, застанал до входа. Беше слаб, бял мъж, с раздърпан вид. Държеше полуавтоматично оръжие, по всяка вероятност деветмилиметрово, което размахваше във всички посоки.

В краката му в голяма локва кръв лежеше бодигардът.

— Прилича на бездомник и сякаш е надрусан. Въоръжен е с деветмилиметров пистолет. Има един човек на земята, доколкото виждам.

— Ще го атакувам отстрани. Прикривай ме — каза Макглейд и побягна надясно към далечната стена.

— Стой легнал — казах на Лейтъм, опитвайки се да извадя значката си с лявата ръка. Когато най-накрая успях, станах, вдигнах я над главата си и изкрещях:

— Полиция! Всички на земята!

Като чуха думите ми, хората наоколо изпаднаха в паника, започнаха да викат, да крещят, някои се разбягаха, но имаше и такива, които се подчиниха. Събух си обувките и се прицелих в стрелеца, който стоеше с отворена уста, зяпнал тавана.

— Хвърли оръжието! — извиках аз.

Не последва никаква реакция. Не бях и сигурна дали изобщо ме беше чул. Погледнах вдясно, но от бягащите наоколо хора не успях да видя къде е Хари.

Хванала заредения пистолет с изпъната дясна ръка, придържайки го отдолу с лявата за по-голяма опора, пристъпих три крачки напред и се прицелих в сърцето му.

— Сър, хвърлете оръжието — повторих аз.

Отново никаква реакция, сякаш беше глух. Приблжих се още, скъсявайки разстоянието помежду ни на по-малко от петнадесет стъпки. Фасулски изстрел. Не разполагах с допълнителни куршуми, надявах се шест да ми стигнат.

— Предупреждавам ви за последен път! Хвърлете оръжието!

Той не помръдна. Нямах друг избор, поех си въздух, издишах и натиснах спусъка.

Пуснах три куршума, близо един до друг в гърдите му.

Нападателят залитна и вперил поглед в мен, вдигна оръжието си.

Изстрелях и останалите три патрона по него. Двата се забиха в областта на рамото, а третият във врата. По същото време стреля и Хари, чиито куршуми практически попаднаха навсякъде, те бяха големи и по-бързи и разкъсаха тялото на стрелеца, както камък разкъсва хартия.

Той се свлече мъчително на земята, при което аз се приблжих и изритах оръжието му встрани. В чантата си имах белезници, но не смятах, че ще са ми нужни, човекът приличаше на пиле Пармезан с резен швейцарско сирене отгоре.

Насочих вниманието си към падналия бодигард. Имаше рана в областта на стомаха, пулсът му беше силен, но неравномерен. Започнах да търся нещо, с което да спра кървенето. В това време се чу воят на приближаваща сирена.

— Гръм да ме удари.

Хари ме потупа по рамото, чистейки гилзите от барабана на пистолета си. Когато вдигнах поглед към него, ми направи знак с глава.

Стрелецът, този, който надупчихме с куршуми, се измъкваше.

Погледнах Хари, той сви рамене.

Двамата хукнахме след него.

Втурнах се боса през вратата, подскачайки чевръсто от крак на крак върху горещата земя. Кървавата следа водеше наляво, огледах се и видях нападаеля да бяга между движещите се коли, просто не беше за вярване.

— Проклятие. Нито веднъж ли не успя да го улучиш? — проплака Хари.

— И шестте ми изстрела попаднаха в целта. Ти как можа да пропуснеш с тази дълга цев? — на свой ред отвърнах аз.

— Въобще не съм пропускал, онзи имаше повече дупки от игрище за голф.

Тичахме след него по горещия паваж, а в ходилата ми постоянно се забиваха камъчета и най-различни други частици. За пръв път в живота си бях благодарна, че имах мазоли.

— Исусе! — изпуфтя Макглейд. — Физическата дейност в изправено положение, определено не ми е силна страна.

— Продължавай да се тъпчеш с „биволски крилца“ — заядох се аз.

Междувременно нападателят заобиколи покрай северния вход на „Ригли фийлд“. При вида му минувачите се отдръпваха встрани. Кървеше наистина, но не толкова, колкото очаквах. Може би многото мръсни дрехи, които беше навлякъл, попиваха голяма част от кръвта.

В това време Макглейд се свлече зад гърба ми, избухвайки в остра кашлица. Затичах се по-бързо, роклята ми беше тясна и прилепнала за краката, въпреки това цепката отстрани ми осигуряваше нужната свобода на движение. В дясната си ръка продължавах да държа пистолета, който вече започваше да ми тежи, докато с лявата се опитвах да наместя презрамката на сутиена, болезнено впита в ребрата ми.

Направих леха маневра, за да избегна стъклата от счупена бирена бутилка и завих зад един ъгъл. Едва не напълних гащите.

Стрелецът беше сменил посоката и сега идваше право към мен.

Спрях внезапно вцепенена, но бързо се осъзнах и заех т.нар. предна стойка. Десният ми крак беше изпънат назад, а левият изнесен напред и леко присвит в коляното. Лявата ми ръка беше успоредна на левия крак и свита в юмрук. Тази позиция сама по себе си беше доста удобна за отблъскване на атаки.

Таекуон-до е корейско бойно изкуство, при което учениците преминават през десет различни степени (колани) преди да достигнат черен. Изпитът за всеки колан се състои от четири части: форми, които по същество представляват движения и техники, подобни на ката^[2], силов тест — една от причините да имам мазоли на краката, корейска терминология и спаринг.

Моята стихия беше спарингът.

Стрелецът посегна да ме удари, замахвайки с ръка. Аз обаче с лекота парирах атаката, завъртях се и го изритах в гръбнака,

използвайки собствената му сила.

Той се плъосна по очи на земята, след което се обърна на една страна и оплиска с кръв целия тротоар наоколо. Погледнах го в очите, бяха празни и безизразни, сякаш се взираха в друга реалност, докато кръвта продължаваше да се стича от гърдите му на силни струи.

В подобна ситуация, дори и с доста по-леки рани, хората обикновено бързо умират. Този обаче явно правеше изключение. Надигна се и седна, правейки опити да се изправи на крака.

Ударих го с пистолета по челото.

Той падна назад, но веднага се надигна отново. Главата му кървеше.

Много пъти бях слушала истории за разни откачалки, които под въздействието на ангелски прах^[3] се освобождават от белезници, скачат от десететажни сгради и оцеляват или пък простреляни дузина пъти, продължават да са в състояние за бой. Естествено, никога не съм вярвала на подобни измишльотини.

Поне досега.

В това време зад мен се чу някакво хриптене и Хари дотича задъхан, като астматик, току-що вдишал тичинков прашец.

Стрелецът го изгледа, изкрещя нещо неразбираемо и се хвърли към него.

Хари на свой ред изкрещя още по-високо и фрасна нападателя с „Магнум“-а си по лицето.

Човекът се строполи повторно, но после отново се надигна.

Макглейд отстъпи крачка назад с думите:

— Джакки, не постъпваме правилно. Може би просто трябва да го пуснем да си върви.

— Оставим ли го, ще умре от загуба на кръв — отвърнах аз.

— И какво?

Междувременно мъжът успя да се изправи на колене, а след това и на крака. Не ми се искаше пак да го удриям с пистолета, поради което му нанесох лек ритник в главата, повалейки го още веднъж на земята. И този път обаче той намери сили да се изправи.

— Прилича ми на една от онези едновременшни играчки с яйцевидна форма, които само се клатушкаха, но никога не падаха — каза Хари и се почеса по брадичката.

— Казвах се *убълс*, но от тях не течеше кръв — отвърнах аз.

Хари си затананика музичката от старата реклама на въпросните играчки.

— Сетих се нещо — каза той, отдалечавайки се.

— Отиваш да докараш танк ли? — попитах аз.

— Не, просто трябва да се засиля малко — отвърна Макглейд и пробягвайки четири крачки изрита ранения право в топките.

Силен вик разцепи горещата чикагска нощ, а последвалото ехо сякаш трая цяла вечност.

— Ето — каза Хари, докато оправяше якето си. — Това вече би трябвало да обезвреди нашия терминатор.

Беше прав. Нападателят издаде кратък звук, наподобяващ хриптене, и рухна на паважа с ръце, впити между краката.

— Твой е Джаки, можеш да му прочетеш правата *Фернандо*.

Сложих му белезници и оставих Макглейд да го пази, докато отида да извикам подкрепление.

[1] Крек — разновидност на кокаина с различни примеси и много по-ниско качество. — Б.пр. ↑

[2] Ката — комбинация от удари и блокове, използвани при бой най-често с повече от един въображаем противник. — Б.пр. ↑

[3] Ангелски прах — известен е от 1950 г. като вещество, синтезирано за дезориентация на вражеските армия под формата на аерозол. Мощен халюциноген. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

Таксито ни стовари пред нас малко след четири сутринта. Лейтъм, като истински джентълмен, какъвто всъщност беше, остана с мен през цялата вечер, докато давах обяснения по случая, а накрая ме придружи и до Спешното, за да извадят парче стъкло, заседнало в стъпалото ми. Двамата се качихме до апартамента ми.

— Романтична вечер, нали? — промълвих аз.

Той се усмихна и ме целуна по носа.

— Шегуваш ли се? На първата ни среща бях отвлечен от сериен убиец, сега пък те видях да спасяваш костюмари в претъпкан бар от надрусан маниак. Утре свободна ли си? Може да видим как обират някоя банка — отвърна той и ме притисна нежно до себе си.

— Искат ли да влезеш? — попитах аз.

— Това е най-хубавото нещо, което успях да чуя днес.

Отворих вратата, съзнавайки, че нямах чисти чаршафи. Замислих се дали съм твърде стара, за да го правя на дивана.

— Късно ли ти е за едно питие? — попитах аз. — Или твърде рано?

— Точно сега бих пил и мускатово вино от кучешка паничка.

— Едно уиски сауър?

Лейтъм кимна утвърдително.

Отидох в кухнята и напълних две високи чаши, мръщейки се на огромната бъркотия наоколо. Лейтъм стоеше в дневната без сако, само по риза. Определено добър знак.

— Тук как ти се струва, харесва ли ти? — попита той, докато му подавах питието.

— Двамата с теб тук?

— Имам предвид апартамента. Знам, че не харесваш много квартала, а също така знам и за някои, да кажем, лоши неща, които са се случвали тук.

— Никога не съм се замисляла особено. Защо питаш?

Той се усмихна палаво и отвърна:

— Защото наскоро купих голям апартамент край езерото. Гледката е направо убийствена.

— Прекрасно — казах аз, отпивайки от питието си. — Ами къщата?

— Продадох я. Ела да живееш при мен, Джак.

Преди да успея да отговоря видях господин Фрискърс, застанал върху телевизора. Готвеше се за скок.

— Лейтъм, не прави нищо.

— Не мога, вече подписах документите.

— Тихо — казах аз, слагайки пръст на устните си. — Става въпрос за котката, мисля, че се готви да скочи отгоре ти.

— Но аз обичам котки. Ако искаш да си вземеш котка, няма никакъв проблем от моя... Иисусе Христе!

Господин Фрискърс скочи във въздуха с разперени лапи. Приличаше на лелящо парче плат, криещо в себе си възможностите на опасно оръжие. Приземи се върху лицето на Лейтъм, забивайки нокти в него.

Той изкрещя нещо, което не можах да разбера заради заседналата на устата му топка козина. Сграбчих котката и внимателно се опитах да го освободя.

— Не, недей, моля те, не дърпай! — чух приглушения вик на Лейтъм.

Обзета от паника, пуснах животното. На пода близо до дивана стоеше мишката, която бях купила от магазина за домашни любимци. Взех я и я сложих пред муцуната на господин Фрискърс.

— Добро коте. Махни се от лицето му. Хайде коте, махни се от лицето му.

Животното подуши играчката няколко пъти и отпусна хватката си. Хванах го и го занесох в банята, държейки мишката пред носа му. Сложих и двамата във ваната и заключих вратата.

Лейтъм стоеше в кухнята, покрил лицето си с обилно количество салфетки.

— О, Лейтъм, добре ли си? — попитах аз.

— Мисля, че се нуждая от кръвопреливане — отвърна той, опитвайки да се усмихне.

— Съжалявам. Трябваше да те предупредя.

— Не беше ли противозаконно да имаш пума за домашен любимец.

Разказах накратко цялата история, докато му помагах да почисти раните си, които все пак не бяха толкова сериозни, както в случая с Хърб. Може би имаше известно подобрене в характера на господин Фрискърс.

— Значи няма да остане за постоянно? — каза Лейтъм накрая.

— Не и ако намеря човек, който да го гледа.

— Това е добре. Не, че имам нещо против да го вземеш със себе си, но бих предпочел да не си свалям панталоните, докато той е в стаята.

Понечих да отговоря, но не бях сигурна какво точно искам да кажа. Да заживеем двамата с Лейтъм заедно би било страхотно. Той беше прав, наистина не харесвах квартала, както и апартамента, а и факта, че щеше да бъде до мен всяка нощ, би ми помогнал да се преборя с безсънието.

Вместо това обаче се сетих за мама, представяйки си я паднала безпомощна на пода в банята.

— Лейтъм, много ми се иска да се съберем — започнах аз.

— Страхотно!

— Но не мога. Когато мама излезе от болницата, ще дойде да живее при мен — казах аз, гледайки как лицето му се изпълваше с разочарование.

— Апартаментът има само една спалня — отвърна той.

— Лейтъм, не те моля да вземеш мама в твоя апартамент — казах твърдо аз.

— Знам. Имам предвид бих искал да дойдете и двете, но апартаментът е едностаян. Просто няма да има свободна стая за нея.

— Вече ти казах, не съм те молила за подобно нещо.

— Не исках да прозвучи така — каза Лейтъм, докосвайки ме по бузата. — Виж, Джак, аз наистина искам да бъда с теб. Цялата тази история, аз преспивам у вас, ти у нас, мисля, че сме твърде стари за това, разбираш ли какво искам да кажа?

— Да, Лейтъм. Искане ми се да намерим някакво решение на въпроса.

— Има ли такова? Решение, имам предвид.

Начинът, по който се развиваше разговорът не ми харесваше, но все пак реших да разбера намеренията му докрай.

— Какво искаш да кажеш? — попитах аз.

— Не може ли майка ти да остане тук? Само на двайсетина минути с кола е.

— Не е там работата. Трябва постоянно да има човек около нея.

— Добре, виж, условията тук са добри. Майка ти може да получи помощ по всяко време, както и медицински грижи. Ние също можем да я посещаваме всеки...

— Лейтъм, стана късно. Време е да си кажем лека нощ — прекъснах го аз. Хванах го за лакътя го съпроводих до вратата.

— Джак, опитвам се да ти обясня, че грижата за възрастен родител е тежка работа. Не искам да си пропилееш живота.

— Не смятам, че като гледам мама, ще си пропиляя живота — отвърнах аз, отваряйки вратата.

— Нямах предвид това. Виж, Джак, прекарахме ужасна нощ, явно вече не съм в състояние да мисля трезво.

— Очевидно не.

При тези думи Лейтъм ме погледна строго. Никога не го бях виждала ядосан, но начинът, по който изглеждаше сега, не ми хареса.

— Може и да прозвучи малко нескромно, но все пак мисля, че съм доста свестен човек.

— Много си прав — отвърнах аз. — Точно така прозвуча.

Почувствах се ужасно в момента, в който го изрекох, но преди да успея да се извиня Лейтъм вече слизаше надолу по стъпалата. Извиках след него, той обаче просто излезе през входната врата без дори да погледне назад.

— Браво, Джак, току-що прецака връзката си с последния свестен мъж в Средния Запад — казах си аз.

Господин Фрискърс измяука от банята в знак на съгласие.

Прибрах се обратно в апартамента, изпих си питието, това на Лейтъм, както и още едно в добавка. Приятно замаяна, пузнах мяукащата котка от банята, почистих грима си и се свих върху неоправеното легло, прекарвайки четиридесет и пет прекрасни минути в сън, след което се събудих.

За следващите три часа заспивах и се будех през кратки интервали от време, изпълнена с тревога, съмнения и досадни

въпроси.

Когато накрая станах за работа, изглеждах ужасно.

Направих малко лицеви опори и коремни преси без всякакво желание. Взех си хладен душ, облякох светлокафяво сако — марка Пери Елис, пола с подобен цвят и блуза на райета.

Влизайки в дневната, разбрах, че не само аз не съм могла да спя през тази нощ. За мое голямо удивление, господин Фрискърс беше успял да свали с ноктите си почти всичката боя от старинния люлеещ се стол на баба и сега стоеше на дивана, без да мърда, докато аз оглеждах щетите.

— Вече разбирам защо толкова много хора имат кучета.

От негова страна не последва отговор.

Почистих старателно разпилените абсорбиращи гранули, сипах храна на котката, хапнах насила малко сладка зърнена закуска и излязох. Денят започваше.

Чикаго приличаше на пещ, дори очната ми линия щеше да се разтопи от горещината. Да спра за кафе ми изглеждаше пълна лудост, но организъмът ми се нуждаеше от кофеин, даже взех едно и за Хърб.

Климатичната инсталация в участъка все още не беше оправена. Първите две минути, след като влязох, бяха поносими, но после положението стана нетърпимо.

Хърб винаги идваше по-рано в офиса, затова ми се стори странно, че го няма още. Оставих кафето на бюрото му и отидох в моя кабинет, откъдето проведох няколко разговора, свързани със снощния инцидент.

Простреляният в корема бодигард беше стабилизирал, а нападателят, противно на всякакви очаквания, продължаваше да се държи. Казах на лекуващия лекар да ми изпрати резултатите от анализа на кръвта, когато са готови. Според нея обаче нямаше да има нужда.

— Деветдесет и девет процента съм сигурна, че е имал висока хидро концентрация — каза тя.

— Имате предвид вода?

— Не. Хидро е името на нова улична дрога. Представлява нискокачествена смес от фенциклидин хидрохлорид, фентермин хидрохлорид и оксикодон хидрохлорид, казано на по-прост език — ангелски прах, амфетамини и кодеин. Нямам представа обаче защо

някой би създал подобна комбинация. Освен това дрогата се смесва с мефитон фионадион.

— Което всъщност е?

— Витамин К. Дава се на пациенти преди операция заради способността му да подпомага съсирването на кръвта.

— Искате да кажете, че този наркотик превръща хората в откачени свръхчовеци, които не познават болка и не се влияят от загуба на кръв?

— На фона на това ЛСД и шейсетте изглеждат като безобидна приказка, нали?

— Но кой би създал подобно нещо?

— От шест години работя в спешно отделение, виждала съм хиляди начини за унищожаване на човешкия организъм, вече им изгубих бройката. Тук просто ги кърпим, за да могат да отидат и да го направят отново.

— Не бъдете цинична.

— Цинична ли? Аз съм тази, която заши раните на онзи човек. Доколкото знам — нанесени са от вас. И вие ме наричате цинична?

Тя очевидно знаеше повече, отколкото твърдеше, което само разбуди любопитството ми и ме накара да се свържа с Отдела за борба с наркотици.

— Навярно сте чули за „Големият удар“ — отговориха ми оттам.

Така нареченият „Голям удар“, за който говореше агентът, се изразяваше в залавянето на голямо количество хероин край бреговете на Флорида. Стойността му беше почти един милиард долара, което автоматично го превръщаше в един от най-големите в историята.

— По този начин на пазара се получи вакуум — продължи той. — Зависимите обаче постоянно се нуждаят от стока. Затова наркокартелът, властващ по Западното крайбрежие по всяка вероятност е възложил на определени химици да измислят заместител. Досега сме затворили три лаборатории за производство на Хидро. Броят им обаче постоянно расте и ги има практически навсякъде. От своя страна самата дрога е много коварна, тъй като причинява халюцинации и води до загуба на контрол.

— Да, известно ми е. Простреляхме човек единадесет пъти, а той изчезна все едно беше Карл Люис.

— Само единадесет? Дори не сте близо до рекорда. Наскоро две ченгета в Комптън спипали подобна откачалка, въоръжена с Мак-10. Нужни им били двадесет и осем изстрела, за да го повалят на земята.

— Нашият човек обаче е още жив.

— Онзи също. Макар и да се храни през тръба. Обмисляме да го използваме за лице на следващия ни плакат срещу дрогата.

Възстановила поразклатените си напоследък разбирания относно човешката природа, проверих отново дали Хърб се беше появил в офиса. Нямаше го. Взех кафето му, моето го бях изпила отдавна, и отидох да видя какво прави по въпроса с моята база данни полицаи Фулър.

— Сега ли влизате? — попитах аз.

Той стоеше наведен пред компютъра и внимателно гледаше някакъв документ. Явно го бях изненадала, защото трепна, когато чу гласа ми.

— О, лейтенант, здравейте. Не, тук съм от известно време. Защо?

— Температурата тук е десет градуса, а вие се потите.

— Радвам се на висок метаболизъм — усмихна се той.

— И аз бих искала да имам такъв късмет. Между другото как върви работата с базата данни?

— Бавно. Имате доста извършени арести.

— Радвам се на дълга и успешна кариера. Има ли някакви съвпадения с хората, посещавали моргата?

Той поклати глава.

— Ако открия нещо, веднага ще ви уведомя.

— Благодаря ви, полицаи. През октомври се пенсионира Кармайкъл, това означава, че в детективския отдел ще се отвори свободно място.

Фулър измънка нещо под носа си, което не успях да разбера.

— Моля? — възкликнах аз.

— Просто се помолих тихо на глас, лейтенант. Повече от година се опитвам да вляза във вашия отдел, а вие все ме подминавате.

— Фулър, вие сте добро ченге, но полицаите, които досега постъпваха при нас, бяха с по-високи чинове.

Той отново измърмори нещо и този път останах с впечатлението, че ме обиди. Не казах нищо. Фулър беше в правото си да се чувства разочарован, винаги правеше всичко възможно да помогне на двама ни

с Хърб, дори и ако се наложеше да остане след работно време. Освен това имаше нюх към убийствата, особено към жестоките, като в редица случаи приносят му се беше оказвал изключително ценен.

От друга страна обаче той беше в системата само от три години. Никой не можеше да се издигне толкова бързо. Просто правилата бяха такива.

— Все още ли няма нищо? — попитах аз.

— Не, но ако има ще го открия.

Благодарих му за пореден път и забелязах Бенедикт с крайчеца на окото си. Всъщност го чух да си подсвирва, преди да го видя.

— Добро утро, Хърб.

— Здравей, Джак — усмихна ми се той, намигайки.

— Наред ли е всичко? — попитах аз, гледайки го подозрително.

— Не би могло да бъде по-добре.

— Закъсна за работа днес.

— Успях се — отвърна той и отново намигна.

— Да не би да ти има нещо на окото?

— Не. Защо?

— Постоянно ми намигаш.

— Просто съм в добро настроение. Ще отидем ли да разпитаме дилъра? — попита той и пъкна ръце в джобовете си, повдигайки се на пети.

— Да. Трябва само да взема едно пликче от кабинета си. Наистина ли си добре?

— В перфектно състояние съм, Джак — отвърна Хърб и намигна за трети път.

Отидох до бюрото си, а „странният“ ми партньор ме последва. Измъкнах найлонова торбичка, пълна с пудра захар. Предполагаемият дилър на Дави вероятно нямаше да е склонен да сътрудничи на полицията, но това пликче щеше да ни помогне да му развържем езика.

Дадох го на Хърб, тъй като в наши дни претърсването на мъж от жена или обратно бе доста рисковано, а законите за сексуален тормоз защитаваха дори и престъпниците.

Минахме през паркинга, който по-скоро приличаше на пустиня, и се вмъкнахме в камарото на Бенедикт, включвайки климатика. Беше само въпрос на време кога ще хвана пневмония заради резките смени на топло със студено, на които се излагах.

Хърб сви по „Лейк Шоур Драйв“ и тръгна на юг. Жителите на Чикаго не изглеждаха притеснени от жегата, алеите по брега бяха пълни с хора, а няколко самоубийци дори тичаха. Езерото от своя страна също беше пълно с лодки, борещи се за повече място. Изглеждаше така, сякаш някой бе посипал готварска сол върху огромно огледало.

Хърб отново започна да си подсвирва, барабанейки с пръсти по волана.

— Добре — не издържах аз накрая. — Изплюй камъчето.

— Какво да изплюя?

— Кажеш защо си толкова щастлив.

— Какво имаш предвид?

— Приличаш на едно от онези весели мечета, които ги има по картичките.

— Джак, най-добре е някои неща да запазят личния си характер — каза Хърб, поглеждайки ме с намигане.

— Това е абсурдно, ние сме партньори и нямаме тайни.

— Наистина ли мислиш така?

— Разбира се.

Той намигна отново и аз стиснах юмрук готова да го фрасна.

— Добре де. Снощи Бърнис и аз правихме... секс.

— Само това ли? Просто си спал с жена си и си толкова щастлив?

— Пет пъти — усмихна се той.

— Пет пъти? — повторих с учудване.

— Снощи три и тази сутрин още два.

В този момент погледнах Хърб с особено уважение.

— Май сбърках, не приличаш на мече, а на порнозвезда — отвърнах аз.

— Виагра — намигна ми той.

— Наистина ли?

— Двамата с Бърнис го правим веднъж седмично вече тридесет години. Снощи обаче реших да поразнообразя малко нещата.

— Е, явно е имало ефект.

— Бях като машина, Джак. Трябва да ти покажа белезите по гърба си.

В случая не знаех как да реагирам. Дали да го потупам по рамото, или пък да му кажа да го направи още веднъж и заради мен?

— Това е страхотно — просто отвърнах накрая.

— Тя ме молеше да спра, Джак, но аз продължавах. Не я бях чувал да крещи така, откакто...

— Хърб — прекъснах го аз — ти беше прав. Някои неща не бива да се разгласяват.

Колин Андрюс живееше в бедняшки квартал, пълен с нехранимайковци от различни раси, които веднага започнаха да ни оглеждат, чудейки се каква ли работа имаха тук двама бели, возещи се в спортна кола. Докато чакахме на един светофар, клатейки се налявно-надясно, към нас се приближи дете в широки гащи и почука на прозореца ми.

— Да не се изгубихте нещо? — попита то.

— Ние сме полицаи. Как е при теб? — усмихнах се аз.

Той на свой ред също се усмихна, разкривайки златните си зъби. Вдигна ръце, за да покаже, че всичко е наред и се отдалечи. Носеше кърпа на главата си, което беше сигурен знак, че членува в някоя банда, а нямаше повече от дванадесет години.

— Рап музиката е виновна — обади се Хърб.

— Много е лесно да се хвърли вината върху нея, но според мен причините трябва да се търсят в родителите.

— Говоря сериозно. Само си помисли колко би намалюло насилието, ако всички слушаха Пери Комо.

— Да намалее ли? По-скоро ще избухнат бунтове. Какво говориш, дори аз ще се разбунтувам.

Деветдесет и шеста улица бе покрита повече с дупки, отколкото с асфалт, което караше Хърб да изтръпва всеки път, когато минавахме през неравност. Апартаментът на Андрюс се намираше в най-хубавата от всички околни сгради. Това обаче само по себе си не означаваше нищо. Тротоарът и стените наоколо бяха покрити с графити, а на входната врата личаха три дупки от куршум.

Хърб спря на улицата точно пред сградата. Кожените калъфки на значките ни бяха снабдени с въженца и ние ги окачихме на вратовете си. На излизане от колата усетих онова същото чувство на безпокойство, което винаги се появяваше, докато се намирах в Южната

част на Чикаго, бидейки едновременно бяла жена и полицай. Тук на тези три неща въобще не се гледаше с уважение.

— Какъв е планът ти? — попита Хърб.

— Знаех какво имаше предвид. Беше малко вероятно Колин да е човекът, снабдявал Дави с наркотици, тъй като по принцип дилърите оперират на квартално ниво, освен, разбира се, ако не е отскачал често до Голд Коуст. Пък и рязането на ръце не беше в стила нито на уличните банди, нито на занимаващите се с продажба на дрога.

— Звъняла му е на мобилния. Може да извадим късмет — отвърнах аз.

Ключалката на входната врата беше разбита и ние бързо се озовахме вътре. Из горещото стълбище се носеше воня на загнило, стените отново бяха обсипани с графити, а две от общо трите крушки — строшени.

Колин Андрюс живееше в апартамент под наем на първия етаж. Номерът на вратата го нямаше, но се оправихме лесно, съдейки по останалите.

— Колин Андрюс? Отворете. Полиция — извика Хърб, чукайки по вратата.

Отговор не последва.

— Мистър Андрюс, бихме искали да ви зададем няколко въпроса, във ваш интерес е да ни пуснете да влезем.

— От къде на къде ще е в мой интерес да отворям на ченгетата? — чу се глас отвътре.

— Ако откажете, ще започнем да ви търсим по апартаментите на всичките ви съседи. Как мислите, животът тук би станал доста труден, ако всички ви смятат за ухо на полицията.

— Не съм никакво ухо — отговори Колин.

Докато чакахме, забелязах, че ръката на Хърб стоеше в близост до кобура му и осъзнах, че и моята се беше преместила на същото място.

След минута вратата се откряна и едно кафяво око ни погледна изпитателно отвътре.

— За какво става въпрос? — попита той.

— Нали не искате всички да ви видят, че говорите с нас? — усмихнах се аз.

Той отвори вратата. Апартаментът беше чист, добре обзаведен и имаше климатик. До широкоекранния телевизор стоеше система за домашно кино, последна дума на техниката.

На ръст Колин беше приблизително колкото Хърб, но много по-слаб. Носеше широка фланелка на Стийлърс, а на врата си имаше дебел златен ланец, който явно му тежеше, защото стоеше приведен.

— Бизнесът сигурно върви добре — казах аз, оглеждайки наоколо, раздражена от факта, че престъпниците винаги бяха по-заможни от мен.

Той сви рамене.

— Колин? — прозвуча женски глас от съседната стая. — Кой е при теб?

— Никой мамо, стой си в стаята.

— Мама знае ли, че се занимавате с продажба на наркотици? — попитах аз.

— Станала е някаква грешка, аз не продавам наркотици.

Бръкнах в джоба си и извадих снимка на Дави Маккормик.

— Познавате ли тази жена?

Внимателно наблюдавах изражението на лицето му, докато гледаше снимката. То обаче не се промени.

— Никога не съм я виждал — отвърна той.

— Преди няколко дни е звъняла на мобилния ви телефон.

— Нямам такъв.

Казах номера.

— Този номер вече не е мой, изгубих си телефона.

— Кога го изгубихте?

— Преди няколко седмица.

По едно време Хърб се наведе, протягайки ръка към крака на Колин.

— Май изтървахте нещо, я да видим какво имаме тук — рече той и вдигна пликчето с пудра захар.

— Човече, това не е мое.

— Видях го да пада от джоба ви, нали Джак? — каза Бенедикт с невинна физиономия.

— Въобще не се занимавам с подобен боклук, единственото, което продавам е марихуана.

— Колин, къде е телефонът ви?

— Вече ви казах, изгубих го.

Бенедикт мушна пръст в пликчето и го допря до езика си.

— Колко имаме тук според вас? Осем, десет грама? Това прави около тридесет години.

— Открихме ръцете, знаем, че ви се е обаждала — казах аз, приближавайки се до Андриус.

— За какво говорите? Аз съм кротък човек, не нося оръжие.

— Къде е телефонът?

— Не знам.

Колин изглеждаше уплашен, но нямаше как да го арестувам за притежание на захарни изделия. Затова реших да рискувам.

— Знаеш процедурата. Падни на колене и постави ръце зад главата си — казах аз.

— Телефонът не е у мен! Кълна се! Питайте вашите хора, ако не вярвате!

— Кои хора?

— Ченгетата. Взеха ми телефона, когато ме арестуваха миналия месец и повече не ми го върнаха.

С крайчеца на окоото си забелязах Хърб, как за втори път вкухва съдържанието на пликчето.

— Искаш да кажеш, че телефонът ти е у нас? — отвърнах, заставайки между двамата.

— Бях с него, когато ме прибраха, но после, когато излизах, не ми го върнаха и никой не знаеше нищо по въпроса.

По принцип трудно можех да бъда излъгана, Колин обаче или беше доста добър лъжец, или просто казваше истината.

— Блокира ли му картата?

— Не стигнах дотам.

— Защо?

За миг очите на Андриус се изпълниха със страх.

— Колин, знаеш ли в кого е телефонът ти?

— Не.

— Колин, този човек е много опасен. Ако ни кажеш кой е, ще можем да те предпазим от него.

— Вече ви казах, не знам.

— Може би една малка разходка до участъка ще ти помогне да си опресниш паметта — сплаши го Хърб.

— Не мисля, че има за какво да ме обвините — отвърна Андрюс с усмивка.

Погледнах и видях Бенедикт да ближе белия прах от дланта си.

— Само проверявам качеството на дрогата — каза той с посипана със захар брада.

Колин отиде до вратата и я отвори:

— Време е да си вървите.

— Но, Колин...

— Знам си правата. Щом ви казвам да си вървите, значи трябва да го направите.

— Просто искаме да ти помогнем.

— Да бе, сигурно.

Подадох му визитката си, той я взе неохотно.

— Ако полицаи е откраднал мобилния ти телефон, можеш да подадеш официално оплакване за това и да ни помогнеш да го хванем.

— Няма значение.

— Господи, Хърб. Колко професионално от твоя страна — избухнах аз, след като излязохме от апартамента.

— Не можах да се сдържа. Не бях вкусвал нещо сладко повече от седмица. Опитах веднъж и повече не успях да спра — отвърна той и сякаш, за да подкрепи теорията си, изсипа остатъка от съдържанието на пликчето в устата си.

— Знаеш ли колко въглехидрати има в това нещо?

— Не ме интересува, езикът ми пирува.

— Все пак успя ли да чуеш какво каза Колин?

Той само кимна в отговор и се навъси.

Дотук знаехме, че убиецът е имал достъп до белезниците ми, до моргата и до телефона на Андрюс. Всички тези факти сочеха едноединствено нещо, а именно че беше полицаи.

Това обаче съвсем не беше достатъчно. В Чикаго имаше над седемнадесет хиляди ченгета, осем хиляди, от които бяха извън нашия район. Към тях трябваше да прибавим и полицаите, които всекидневно биваха изпращани при нас от други райони. В групата на последните влизаха адвокати, федерални, полицаи от други градове и правителствени чиновници.

— Може би ще успеем да стесним кръга, след като видим пълната разпечатка от разговорите — каза Бенедикт, явно четейки

мислите ми.

— Чии услуги ползва Колин?

— Тези на ФоунКо. Те обаче изискват съдебна заповед, преди да предоставят някакви данни.

— Може да минем през съда.

Хърб облиза брадата си с език.

— Дали да не пратим хора да следят Андрюс?

Замислих се по въпроса. Ако Колин разбереше, че го наблюдават, имаше вероятност да се уплаши и да се опита да избяга. А и на кого можех да поверя задачата? Ако случайно изпратех истинския убиец?

— Не. Първо трябва да говорим със заместника на щатския прокурор. Делото по случая на Андрюс приближава — отвърнах аз.

Не ми се искаше да си тръгвам, знаейки, че Колин крие нещо, но просто нямаше какво да направя. Зачудих се дали, ако му предложехме сделка, езикът му щеше да се развърже.

— Джак, много се надявам убиецът да не е полицай.

Аз също се надявах. На полицията не биваше да се гледа като на враг, в противен случай крехкият баланс на силите би се нарушил. Хората биха изгубили уважение към закона, което щеше да доведе до неговото погазване. Властта сама по себе си би била безсилна. Можеше да се стигне и до нападения над представители на реда, че дори и по-лошо.

Затворих очи и се опитах да не мисля за подобни неща.

— Може би грешим, Хърб. Вероятно убиецът въобще не е ченге — казах аз, но дълбоко в себе си знаех, че сме прави.

ГЛАВА 13

Видя ги да влизат в спортната кола и да отпрашват. Онази кучка Даниелс, заедно с дебелия ѝ партньор Хърб Бенедикт.

Излезе от колата и се качи до апартамента на Колин Андрюс.

Очакваше да стигнат до Андрюс, но не толкова скоро.

Нямаше голямо значение. Просто малко щеше да избърза с плана.

До входната врата имаше празна пластмасова бутилка от сода. Взе я и влезе в сградата.

Вътре беше тъмно и горещо. Извади чифт латексови ръкавици от предния си джоб и ги нахлузи на големите си, потни ръце.

Имаше леко главоболие, но аспириинът си вършеше работата за момента. В края на краищата тук беше по работа, не за удоволствие.

Въпреки всичко пак усещаше онази специфична възбуда.

— Полиция — извика той, докато тропаше по вратата на Андрюс.

Не последва никакъв отговор.

— Полиция, отворете! — почука отново.

— Няма да ви пусна без заповед — прозвуча уплашен мъжки глас.

— Имаме заповед — излъга убиецът.

— Пъхнете я под вратата.

Огледа се наоколо, беше чисто. Направи крачка назад и връхлетя с рамо.

Касата се строши с трясък, а Колин Андрюс лежеше проснат на земята, хванал с ръце кървящия си нос. Убиецът влезе и затвори вратата, намествайки я на мястото си.

— Колин? Кой е там?

Ухили се. Не очакваше да чуе женски глас.

— *Ще бъде забавно* — каза си той.

Колин отвори широко очи и се опита да се измъкне, пълзейки по пода.

Помисли си дали да не го срита, но не искаше да изцапа панталоните си с кръв. Извади деветмилиметров „Файърстар“, който беше взел от касата за доказателства същия ден, когато взе и мобилния телефон на Андрюс, и от който смяташе скоро да се отърве.

— Извикай и нея — каза той, опрял оръжието в челото на Колин. Андрюс отвори уста, но не успя да каже нищо.

— Доведи я веднага — извика той и го удари силно по главата с дръжката на пистолета.

Колин извика майка си със сподавен от плач глас.

Беше облечена с тениска и дънки, доста по-млада и по-красива, отколкото очакваше.

— Здравей, мамче — каза той, изпращайки ѝ въздушна целувка. — Седни на дивана, тримата трябва малко да си поговорим.

Жената обаче не се подчини и сложи ръце на кръста.

— Майко, сядай — извика Колин с лице, обляно в кръв и сълзи.

Тя кимна и го послуша.

— Така, ето каква е сделката — уличният жаргон го развесели. — Ще ви задам няколко въпроса, получа ли точните отговори, си тръгвам и повече няма да ме видите, не ги ли получа обаче...

Без да довърши шибна Колин с пистолета през лицето, събаряйки го на земята.

— Разбрахме ли се?

Погледна жената, тя му отвърна с хладен поглед, но все пак кимна. Андрюс се беше сгушил на пода и трепереше. Убиецът го сръга с крак и го попита:

— Познаваш ли ме?

Колин вдигна очи към него и кимна утвърдително.

— Каж ми кой съм.

— Когато ме арестуваха, вие ме заключихте в килията.

— Точно така, а спомняш ли си какво ти казах тогава?

— Казахте ми да не си блокирам картата — преглътна трудно Колин.

— Нещо друго?

— И че ако го направя, ще ме обесите на първата лампа.

— Много добре, запомнил си. Повярва ли ми тогава?

— Не съм блокирал картата, наистина не съм!

— Знам, затова и не висиш на лампата отпред, но каза за мен на ченгетата, нали?

— Нищо не съм им казал — поклати бързо глава Андриус.

— Сигурен ли си?

— Господи, сигурен съм!

— Стани и седни на дивана до майка си.

Колин стана от пода и рухна върху дивана. Ченгето знаеше, че го е пречупило и че казваше истината.

Погледна часовника си, можеше да се позабавлява още малко.

— Мамче, лъже ли ме твоето момче?

— Колин не лъже — отвърна тя и прегърна плачещия си син.

Любуваше се на непокорството в очите ѝ, дори възбудата му нарасна.

— Така ли? Обаче продава наркотици, нали?

— Бях тук, когато се появиха онези полицаи, нищо не им каза — отвърна тя, галейки го по главата сякаш беше кученце.

Ченгето се приближи към тях, чувстваше, че ще избухне.

— Изглеждаш ми умна жена. Ако ти и твоето момче искате да останете живи, ще трябва да направите нещо за мен. Знаеш ли какво е то?

Жената го погледна, кимайки с глава.

— В джоба ми има презерватив. Извади го.

Тя бръкна с горещи ръце в панталоните му.

— Сложи ми го и започвай. Направи ме щастлив, мамче, и ще ти подаря живота.

Не беше най-добрата, която някога е имал, презервативът също притъпяваше удоволствието, но със сигурност беше по-добра от онази кучка жена му.

— Хей, Колин, мисля, че майка ти го е правила и преди. Много е добра.

Минаха няколко минути. Единствените звуци, които се чуваха, бяха сподавеният плач на Андриус и дишането на убиеца, което ставаше все по-учестено.

— Точно така. Супер — пъшкеше той.

Наближавайки връхната точка, той опря дъното на празната пластмасова бутилка, която държеше, в главата на жената и пъхна цевта на деветмилиметровия пистолет в отвора.

— Достатъчно! — извика той, бедрата му се свиха и стреля. Куршумът мина през челото ѝ и се заби в дивана.

Бутилката заглуши шума, чу се леко пукване все едно някой беше плеснал с ръце.

Колин вдигна глава, впери очи в майка си, докато тя се свличаше на пода.

— Не гледай така изненадано. Нали знаеш, че на ченгетата не може да се вярва — каза той и захвърли настрани пълната с дим бутилка. След това взе една възглавничка, сложи я върху лицето му и опря пистолета в нея.

Прозвучаха четири изстрела и тялото на Андрюс се отпусна върху дивана.

Без да сваля презерватива убиецът закопча панталоните си, вдигна пластмасовата бутилка и излезе от апартамента. На стълбището нямаше никой, отвън също.

За щастие и главата спря да го боли.

Скочи в колата и погледна часовника си. От обедната му почивка бяха изминали петдесет и пет минути.

Подкара бързо към участъка, след няколко пресечки изхвърли презерватива през прозореца, а след още няколко го последва и бутилката.

На път за районното спря пред „Уобаш Бридж“ и отби до бордюра. Взе оръжието, излезе от колата и отиде до Чикаго Ривър. Хвърли пистолета в зеленикавите води на реката без някой да му обърне внимание. Връщайки се в участъка, на паркинга не видя камарото на Бенедикт, беше ги изпреварил.

Паркира колата си и влезе в сградата, чудейки се кого мразеше повече, Джак или онова дебело лайно Хърб.

Качи се по стълбите и се отправи към кабинета на Бенедикт. Планът му беше прост. Щеше да продължи да убива жени и да оставя на местопрестъпленията различни неща, принадлежащи на Джак и Хърб.

Когато накрая стигнеха до разплитане на случая, щеше да ги убие и двамата и да нагласи нещата така, сякаш са се избили един друг. Той самият щеше да разреши останалите убийства, стоварвайки вината върху своя приятел, погребалния агент Дерик Ръшло. За съжаление

обаче Дерик нямаше да изкара до процеса. Просто, ефикасно и много забавно.

Провери дали някой не го наблюдаваше и се вмъкна в офиса на Хърб.

Търсеше нещо, каквото и да е, нещо, което Бенедикт щеше да познае, като го види при следващата жертва. Натъкна се последователно на щипка за вратовръзка, ръчен часовник, снимка на грозната му жена...

— А ето — спря се той.

В едно от чекмеджетата на бюроето откри карта за библиотека, която веднага взе, без да се колебае.

— Мога ли да ви помогна полицаи?

Завъртя бързо глава и видя Бенедикт да влиза в кабинета си с голяма чаша кафе, докато го гледеше въпросително.

— Здравейте, детектив. Просто исках да ви оставя това — отвърна убиецът и спокойно прибра картата в джоба си, а междувреме извади шишенце с хапчета, което подаде на Хърб.

— Болкоуспокояващо без съдържание на аспириин — прочете той.

— Сещате ли се, хапчетата, които ми дадохте миналия месец?

— О, да. Благодаря — отвърна Бенедикт, потупвайки го по гърба сякаш бяха първи приятели.

— Ами аз да се връщам на работа тогава. Доскоро.

— В крайна сметка затова ни плащат — ухили се Хърб. — Да пазим и да служим.

— *Много лошо, че няма да има кой да те предпази от мен, старче.* — каза си убиецът.

На излизане от кабинета се сблъска с Джак, разливайки част от кафето й.

— Добър ден, полицаи.

— Добър ден, госпожо лейтенант.

— *Кучка.* — Ако нещата вървяха по план, Хърб и Джак нямаше да се мотаят в краката му още дълго.

Върна се на бюроето си, седна и пое дълбоко дъх. Замалко да се издъни.

Мислеше за Хърб Бенедикт и по-специално, как да го убие. Досега не беше убивал толкова важен човек. Всъщност за него би било предизвикателство, а предизвикателствата винаги са забавни. Реши,

когато настъпи моментът, да го направи с голи ръце. Един срещу един, без нож, без пистолет. Щеше да го пребие до смърт. Лейтенант Даниелс обаче беше здрава и силна. Можеше да се забавлява с нея цяла вечер в пластмасовата си стая в южната част на града. Би могла да изкара дори и цял уикенд, ако подходеше по-внимателно в случая.

ГЛАВА 14

По-голяма част от следобедна бяхме заети с организацията на следенето.

След известно размотаване в съда, Хърб и аз успяхме да получим разрешение за достъп до разпечатката от телефона на Колин Андриус, в която фигурираха само три номера. Единият беше домашният на Дави Маккормик, вторият принадлежеше на Айлийн Хътън — момиче на повикване, а третият беше предплатена карта „ТракФоун“, на името на някой си Джон Смит.

Айлийн Хътън имаше досие. Подобно на Дави тя работеше в изискана агенция за компаньонки. Не я открихме в апартамента ѝ, не открихме и следи от полови контакти. В работата ѝ бяха много ядосани, тъй като беше пропуснала последните си два ангажимента.

„ТракФоун“ предлагаша мобилни телефони в комплект с предплатени карти, които можеха да се намерят почти навсякъде — в аптеките, в магазините за техника, дори в интернет. За един полицаи обаче подобни услуги бяха просто кошмар. За никой не представляваше трудност да си открие фиктивна сметка, използвайки фалшиво име, след което единствено трябва да си купува ваучери.

Взехме нова съдебна заповед и получихме разпечатка от номера на „ТракФоун“. Нямаше изходящи разговори, виждаха се само входящите повиквания от мобилния на Колин.

След дълги разговори с няколко човека от компанията стана ясно, че не съществуват никаква възможност за проследяване на телефона. Можехме обаче да следим покупката на ваучери и изразходването на минутите. Самият апарат беше закупен преди два месеца в аптека от веригата „Оско“, намираща се на ъгъла на „Уобаш“ и „Кълъмбъс“. Две седмици по-късно, пак оттам, е бил закупен и ваучер с двадесет минути време за разговори.

От последната справка се виждаше, че същият този ваучер трябваше да изтече утре, което предполагаше, че ползвателят най-вероятно ще купи нов. Надявахме се от същото място.

Понеже подозирахме, че убиецът е ченге, дълго време си блъсках главата кой точно да включи в екипите за следене. Накрая заложих на половия фактор и сформирах два отряда от по три жена, сменящи се на двадесет и четири часа. Ако убиецът все пак беше от женски пол, рискувах успеха на цялата операция, но така и не можех да си представя как една жена би отрязала нечий ръце.

Всеки, който си купеше ваучер или телефон от веригата „Оско“, щеше да бъде следен. Освен това всички, влизащи в областната морга, трябваше да бъдат регистрирани и наблюдавани с особено внимание, без значение дали са полицаи, погребални агенти или лекари, като аз щях да бъда известявана незабавно.

Според служителите в аптеката дневно се продаваха между пет и десет ваучера. Надявах се три полицайки да се окажат достатъчни за този обект, макар че имах възможност да сложа и повече.

— Приближаваме целта — обърна внимание Хърб.

— Все още стреляме напосоки. Притежателят на телефона може даже и да не е съучастник в случая. Много е вероятно дори да не познава извършителя — отвърнах аз.

— Ако погледнем разпечатката, нещата си пасват идеално. Убиецът е позвънил на домашния телефон на Дави в два и четиридесет и пет следобед. Тя от своя страна му се е обадила в четири и петнадесет. Накрая в девет и двадесет той се обажда на номера, обслужван от „ТракФоун“. В случая с Айлийн Хътън първото обаждане е направено вчера в десет и половина сутринта, следва още едно в три часа и дванадесет минути следобед. Три часа по-късно, в шест часа и две минути, е регистрирано позвъняване на предплатения номер.

— Смяташ, че първо отвлича жените, а после се обажда на някой друг, който също да се присъедини към купона? — попитах аз.

— Или да му помогне да се освободи от тялото.

Замислих се. Погледнах към телефона. Три пъти бях звъняла на Лейтъм, но той не се обади. Борех се с изгарящото желание отново да проверя съобщенията си.

Звънях два пъти и на мама, но и тя все още не отговаряше на обажданията ми.

Чудех се, когато Александър Греъм Бел е измислял телефона, дали е имал представа до каква голяма степен изобретението му ще

контролира живота на толкова много хора, особено моя.

— Може би ни липсва връзката между Дави и Айлийн? — върнах се към въпроса аз.

Бенедикт разлисти записките си и отвърна:

— Не е нужно да има връзка. И двете са регистрирани в полицията. Възможно е убиецът да е търсил сходен тип жени, проверявайки базата данни с арестуваните лица. Всяко ченге може да го направи.

В Чикаго имаше няколко психиатъра, които се грижеха специално за служителите на реда. Полицаяте се сблъскваха със същите проблеми, както и останалите хора, но в малко по-засилена степен. Говорих с трима специалисти, работещи на подобна длъжност, и всичките ми изнесоха една и съща лекция за лекарската тайна. На неофициалния въпрос „Познавате ли полицаи, които са способни на подобно нещо?“, всички ми отговориха с по едно възторжено „Да“.

Хърб сложи нещо в устата си, отпивайки глътка престояло кафе и погледна часовника си.

— Трябва да тръгвам, Джак. Тези неща започват да действат доста бързо — извини се той.

— Пак ли взе виагра? Хърб, остави бедната жена да си почине малко.

— Искаш ли да ти дам едно за Лейтъм?

— Лейтъм няма подобни проблеми — отвърнах аз и ядно скръстих ръце.

— Звучиш ми дръпнато.

— Не съм дръпната.

— Виж, Джак, всички двойки понякога имат проблеми. Сигурен съм, че той те намира за много привлекателна.

— Хърб, ние нямаме проблеми в леглото. Въпросът е, колко често стигаме до него.

— Мислех, че снощи...

— Чу ли за стрелбата в „Къби Беър“ миналата вечер?

— Помислих, че може и да си ти, но сутринта не каза нищо... — неловко смотолеви Бенедикт, усещайки накъде биех.

Разказах му всичко набързо, както се беше случило, включително и спора ни с Лейтъм.

— Най-общо казано снощи не правихме секс, защото той се държа като глупак — завърших аз.

— Не мисля, че да искаш да заживееш с жената, която обичаш, означава да се държиш като глупак.

— Ами... аз...

— Казал ти е, че те обича, нали?

— Да, но...

— Ти каза ли му го?

— Аз... ами...

— Днес обади ли му се?

На този въпрос вече можех да отговоря.

— Три пъти, обаче още не ми е звъннал.

— Когато се обади, извини ли се, задето си се държала ужасно?

— Защо трябва да се извинявам? Той иска да прати майка ми в старчески дом.

— Той просто иска да подреди живота си заедно с теб, а ти си му казала, че е просто един самохвалко. О, не, Джак, не че не искам да те слушам повече, но трябва да изчезвам, ти по-добре не гледай.

— Защо? Ааа, да не би виаграта да е подействала?

— Току-що вдигнах палатката — отвърна Хърб и се прикри с една папка.

— Хапчето май наистина има ефект!

— Лека нощ, Джак. Сега ще трябва да ме извиниш.

— Лека нощ, Хърб. Прати много поздравии на Бърнис. Искам да кажа, представи се в най-добрата си светлина. Приятна вечер. Забавлявай се. Млъквам вече.

Бенедикт се измъкна през вратата и ме остави да броя квадратите по тавана.

След като си замина, вдигнах телефона и, преглъщайки гордостта си, набрах номера на Лейтъм. Включи се телефонният секретар.

— Здравей, Лейтъм. Виж, аз...

— *Кажу, че съжаляваш* — звучеше в главата ми. — Хайде кажи го.

Нищо не се получи.

— ... Ще ти звънна утре.

Защо се запънах? Защо беше толкова трудно да се извиня? Можех да призная пред себе си, че съм сбъркала. Защо обаче не бях в състояние да го сторя и пред Лейтъм?

— Лейтенант?

Вдигнах очи. Фулър стоеше на прага.

— Влезте.

— Готов съм с базата данни. Няма връзка между предишните ви случаи и хората, посещавали моргата — каза той и остави няколко отпечатани на принтер листа върху бюрото ми.

— Благодаря. По-късно ще ги погледна — отвърнах аз и сметнах, че с това щяхме да приключим разговора, но той остана.

— Нещо друго?

— Вижте, лейтенант, аз... аз просто бих искал да помогна.

Замислих се по въпроса. Единственият човек, на който наистина имах доверие, беше Хърб. От друга страна обаче Фулър ми беше помагал изключително много в доста предишни разследвания, давайки всичко от себе си. Не го познавах добре като човек, но в работата си беше съобразителен, ефективен и голям професионалист.

Доверих се на впечатленията си и реших да го включа в екипа.

— Добре тогава. Ето какво можете да направите. Искам да добавите някои имена към справката.

— Няма проблем. Какви имена?

— Започнете с полицейските служители в нашия участък, после добавете тези от съседните участъци и така, докато накрая имаме имената от всички двадесет и шест участъка.

Фулър сбърчи вежди.

— Полицаи? Смятате, че убиецът може да е полицай?

Трябваше да бъда изключително внимателна иначе веднага щяха да плъзнат слухове.

— Не, но ако разбере точно кои от нашите са ходили в моргата през изминалата седмица, ще мога да ги разпитам дали не са забелязали нещо нередно.

— Разбрах.

— Не е толкова спешно. Може да започнете и от утре.

Той кимна, засмя се и излезе от кабинета.

Написах доклада за визитата при Колин Андрюс, пропускайки подробностите около случката с пликчето пудра захар, и реших да си

ходя. Дали Лейтъм не ми беше оставил съобщение? Не, не беше. Нито пък мама. Господин Фрискърс обаче, тази любвеобилна пухеста топка, беше съдрал и двете завеси в дневната.

— Утре — обещах му аз — ноктите ти ще бъдат изрязани. Облякох си широка тениска и влязох в кухнята. Стъпих върху абсорбиращи гранули и веднага ги събрах от земята. Докато ги връщах на мястото им, с изненада установих, че котката се беше изходила няколко пъти.

— Добро коте — извиках аз и го потърсих.

Отидох до хладилника да му сипя малко мляко и стъпих, както бях боса, върху негово изпражнение, този път направено на пода. Налагаше се да си взема душ. След него доизчистих кухнята, оставих храна на господин Фрискърс и погледнах какво имам за вечеря. Намерих една кутия със супа. Точно сега супа не ми се ядеше, особено пък гъбена, но срокът ѝ на годност изтичаше следващия месец и реших да я изям, преди да се наложи да я хвърля.

По някое време се появи котката.

— Пердетата ми харесват — казах му аз. — Напълно в стил фън шуй. Цялата стая изглежда доста по-добре така.

Без да ми обръща някакво внимание, той заби муцуна в паничката с мляко.

Дадох му остатъка от супата си и отидох в спалнята да видя какво беше положението с моето изстрадало легло. Чаршафите бяха в сушилнята, извадих ги и ги постлах обратно, след което легнах на леглото и затворих очи.

Нужни ми бяха само пет минути, за да разбера, че имах по-голям шанс да спечеля от лотарията, отколкото да заспя. Затова станах и седнах пред телевизора. Започнах да въртя каналите — спорт, филм, който вече бях гледала, глупости, глупости, пак нови канали, глупости, реклами на хоум шопинг. Накрая се спрях на някакво предаване за подмладяващия ефект на натуралните сокове, в което дребничък деветдесетгодишен човечец направи дузина лицеви опори, обяснявайки колко полезен бил сокът на целината.

Дали някой изобщо купуваше подобни неща?

Аз обаче си купих, използвах дори опцията за незабавна доставка. Поръчах си също така ютия, с която гарантираха, че се глади два пъти по-бързо, специален вид вълшебен бекон, понеже от научна

гледна точка се оказа, че беконът бил полезна храна. Завърших с комплект за епилация, чиято употреба обещаваха да е по-безболезнена в сравнение с тази на четирите подобни комплекта, събиращи прах в шкафчето на банята ми.

Мислех да си поръчам и скъпа печка с грил, но на кухненския ми плот едва имаше място за тостер. Въпреки това ми мина през акъла да купя една и да я сложа в спалнята. Макар че бях сама жена и рядко се задържах вкъщи, възможността за печене на две пилета едновременно ми се видя доста привлекателна.

По някое време, докато гледах предаване на тема как да подобрим паметта си, съм задрямала. Будех се и заспивах до седем сутринта, когато звънна телефонът. Изправих се бързо в леглото с надеждата, че беше мама или Лейтъм.

— Лейтенант? Обажда се полицаи Сю Петерсен от екипа, наблюдаващ „Оско“. Току-що засякох мъж да си купува ваучер от двадесет долара. Името му е Дерик Ръшло, на тридесет и шест години, собственик на „Погребална агенция Ръшло“, намираща се на Гранд авеню.

— Задръж за секунда.

Бях оставила доклада на Фулър в кухнята, а името на Ръшло стоеше на втора страница. Беше ходил в моргата миналата седмица.

— Виждаш ли го в момента — попитах аз.

— Да, госпожо.

— Не го изпускай. Обади ми се, ако тръгне нанякъде. До един час съм при вас.

ГЛАВА 15

Офисът на „Погребална агенция Ръшло“ гледаше към оживеното „Гранд авеню“, беше доста малък, с фасада, широка само десет ярда. Отдясно и отляво, долепени до него, се различаваха съответно зъболекарски кабинет и магазин за употребявани стоки, като и трите сгради бяха изградени от еднакви жълтеникави тухли. От двете страни на богато украсената входна врата, в големи бетонени саксии, стояха два храста, прецизно оформени във формата на спирала.

С Хърб влязохме вътре, интериорът беше типичен за едно погребално бюро, изпълнен с вкус и с нотки на разкош. Подът беше постлан с дебели килими, от тавана висяха красиви полилеи, а във въздуха се косеше аромат на люляк.

— Хърб, добре ли си? — попитах аз, тъй като от известно време го гледах, че върви странно.

— Разтегнах съм някакъв мускул на гърба си.

— На тренировка ли?

— Не, правейки секс. Трябва да сложат предупредителни надписи по опаковките на виаграта.

Минахме покрай две зали и открихме офиса в крал на коридора. Вътре обаче нямаше някой.

— С какво мога да ви помогна? — каза мъж, който излезе от странична врата в съседство с тази на офиса. Изглеждаше пълен на вид, с грижливо оформена брада, която само подчертаваше появилата се гуша. Носеше черни панталони, синя риза с дълги ръкави и дълга шарена вратовръзка, спускаща се по протежение на шкембето му.

— Дерик Ръшло? — попита Бенедикт.

Човекът кимна, стискайки ръката на Хърб.

— Аз съм детектив Бенедикт от Чикагската полиция.

Ръшло имаше яркосини, доста раздалечени едно от друго очи. Лявото беше засегнато от амблиопия и сякаш с него гледаше мен, а с другото Хърб. Споменаването на думата полиция го накара да се ококори.

— Аз съм лейтенант Даниелс.

Ръшло се поколеба отначало, после подаде ръка, но бързо я пусна, като видя, че нямах намерение да се здрависвам.

— Знаете ли защо сме тук, Дерик? — попитах направо аз.

— Нямам представа, лейтенант — отвърна той с тънък, тих глас.

— Бихме искали да огледаме наоколо, ако нямате нищо против.

Той премигна бързо няколко пъти.

— Разбира се, няма проблем. Само че в момента балсамирам едно тяло, дали ще ви е удобно да дойдете в...

— По-добре веднага — прекъсна го Бенедикт, показвайки заповедта за обиск.

Ръшло кимна, а провисналата му гуша се разтресе.

— Оттук ли се влиза в стаята за балсамирано? — попитах аз, посочвайки вратата, през която се беше появил.

— Тъъ, да. Елате.

Последвахме го в работните помещения, които бяха доста слабо осветени, а подът вместо с бежов килим, беше покрит с бели плочки. Вървахме по някакъв коридор, докато стигнахме до широко помещение, снабдено с две гаражни врати. От едната страна бяха паркирани ван и катафалка, а близо до отсрещната стена стоеше носилка.

— Това е... задната част. Можете да огледате навсякъде.

— Бихме искали да видим стаята за балсамиране.

При тези думи физиономията му се отпусна, но все пак ни заведе до една врата.

Едва прекрачила прага и ме побиха тръпки. Вътре миришеше като в морга, но самата миризма беше по-прясна. Подът и стените бяха оплескани с кафява течност. В единия ъгъл стояха няколко кофи, в които се виждаха някакви изсъхнали остатъци. Балсамиращата машина приличаше на сокоизстисквачка, досущ като онази, която си купих снощи, но доста по голяма. Поставена беше на маса, зад която имаше рафтове с наредени бутилки, пълни с червен разтвор в най-различни нюанси.

В средата на стаята стоеше голяма маса, изработена от неръждаема стомана. В четирите ѝ краища имаше сифони, които се оттичаха към помиен канал на пода, а отгоре лежеше тяло, покрито с чаршаф.

— Махнете това.

Ръшло се поколеба за миг, но после отчетна покривалото и го остави да падне на земята.

Пред нас се разкриха останките на млада бяла жена, изкормена от пубиса до гръдната стена. Вътрешните ѝ органи бяха извадени, само ребрата си седяха на мястото. Фигурата ѝ в известна степен приличаше на тази на Айлийн Хътън, но нямаше как да бъде сигурна, тъй като главата липсваше.

— Кое е това момиче?

— Казва се Фелиция Уаймън. Вчера я докарах.

— Правена ли ѝ е аутопсия? — попитах аз, стараяйки се да разбера защо ги нямаше органите ѝ.

— Да, но не тук. Тя е от Уисконсин. Блъснала я кола, шофьорът избягал. Познавам семейството, те ме помолиха да се погрижа за тялото. Ето документите.

Хърб погледна смъртния акт, докато аз се съсредоточих върху трупа. Кожата на врата беше гладка, сякаш главата е била прецизно отделена от тялото. Вероятността кола да причини подобно нещо беше твърде малка. Още по-странно изглеждаха белезите по ръцете. Пръстите бяха отрязани, а на местата им стърчаха просто едни чуқанчета от плът. В областта на раменете ѝ се наблюдаваха следи от охлузвания с овална форма, на места дори липсваше плът. Явно ставаше въпрос за белези от ухапване. Краката ѝ бяха разтворени, коленете свити, сякаш щеше да ражда. Забелязах леко нараняване на вагината, но в този момент започна да ми се гади и отвърнах поглед от тялото.

— Къде е главата? — попитах аз.

— Главата ли? Ами, беше смазана от удара.

— Не трябва ли да е някъде тук?

— Кремирах я заедно с някои важни органи по-рано днес. Семейството ѝ пожела да бъде кремирана.

— Тогава защо не кремирахте и тялото?

Ръшло се почеса по врата.

— Щях да го сторя по-късно днес — отвърна той, гледайки с едното око мен, а с другото Хърб. — Крематориумът нещо не е в ред и при по-малки натоварвания, работи по-добре.

— Къде е докладът от извършената аутопсия? — попита Хърб.

— Докладът ли? Нямам представа. Тук някъде трябва да е. Ще се изненадате само колко често се губят документи — ухили се маниакално той.

— Дерик, имате ли мобилен телефон?

— Разбира се. Кой няма?

— Да не би да ползвате предплатена услуга, за която не е необходимо да се сключва договор с оператора?

Той отвори уста и тъкмо щеше да отговори с „да“, когато се спря.

— Мисля, че имам нужда от адвокат.

— Вие не сте арестуван, защо ви е адвокат?

— Няма да кажа нищо повече в отсъствие на адвоката ми — Заплаши той и скръсти ръце.

Погледнах трупа почти сигурна, че това беше Айлийн Хътън. Сетих се, че когато претърсвахме апартамента ѝ, бях видяла четка за коса. Трябваше ми само един кичур от косата ѝ заедно с корените, за да се сдобия с ДНК анализ. За разлика от киното и телевизията дори при спешни случаи истинският анализ на ДНК отнемаше няколко седмици.

Междувременно Ръшло не можеше да бъде арестуван, тъй като срещу него нямаше никакви доказателства. Спешно се нуждаехме от улики, трябваше да открием картата с номера, обслужван от „ТракФоун“ и то бързо.

— Ще се обадя на адвоката си — каза Дерик и излезе от стаята.

Направих знак с глава на Хърб и той го последва. Не биваше да позволяваме на Ръшло да предупреди съучастника си, който и да беше той.

Сложих латексови ръкавици и започнах да претърсвам шкафчетата, разположени на задната стена. Открих различни свързани една с друга тръбички, троакари, скалпели, кутия с някакви неща, за които пишеше, че служели за държане очите на мъртвеца затворени, кани от по един галон, пълни с различни течности, както и няколко престилки. В килера имаше кофа с ужасно воняща стирка, мръсни парцали и туби с белина. Като видях белината, се сетих за отрязаните ръце на Дави. Превъзмогнах отвращението си, отидох до трупа и помирисах студената ръка.

Миришеше на белина. И тя беше измита, също като Дави.

На плота се виждаха няколко изцапани книги, посветени на балсамирането и табла, върху която бяха наредени различни остри инструменти. В едно от чекмеджетата беше натъпкал доста обемист пакет памук, а в друго имаше големи, чисто нови, неразопаковани, извити игли. В дъното на последното чекмедже открих малка метална кутийка с телена дръжка. Всъщност това беше касичка, която се отключваше посредством комбинация от цифри, разположени в предната част. Извадих я и внимателно я разклатих. Вътре имаше нещо. Във всеки случай обаче това не бяха пари.

Взех един чист скалпел и в продължение на минута се опитвах да разтворя касичката в горния ѝ край, но не успях. Излязох от стаята за балсамиране заедно с откритието си, съзирайки Ръшло и Хърб в офиса. Ръшло седеше зад бюрото си и изглеждаше доста нервен, докато Хърб се беше заел да проверява съдържанието на лавиците.

— Дерик, какво има тук вътре — попитах аз, подхвърляйки кутията на бюрото му. Тя тупна пред него и го стресна.

— Лични неща.

— Имаме заповед за обиск, даваща ни право да претърсваме навсякъде, където пожелаем. Отворете я.

— Не искам.

— Той говори ли с адвоката си? — попитах аз.

Бенедикт кимна утвърдително.

— Мистър Ръшло, като не ни съдействате, може само да влошите положението си. Отворете кутията.

Той скръсти ръце и наведе глава. Заприлича на сърдито дете.

— В колата имам лост. Искаш ли да го донеса?

— Да, Хърб. Благодаря.

Бенедикт излезе клатушкайки се, а аз седнах на стола срещу Ръшло, приближих се към него и казах:

— Дерик, нека ти кажа какво мисля. Мисля, че си фалшифицирал смъртния акт и че жената в стаята за балсамиране всъщност е Айлийн Хътън. Мисля също така, че ще мога и да го докажа. Наистина пръстите и главата са отрязани, но ние разполагаме с достатъчно ДНК, за да извършим сравнителен анализ.

Ръшло започна да се клати напред-назад, тананикайки си нещо.

— Ще ви обвинят в предумишлено убийство. Само един поглед от страна на съдебните заседатели върху снимките на това бедно

момиче ще бъде достатъчен, за да ви осъдят на смърт.

Тананикането продължи.

— Знаем за номера на „ТракФоун“. Знаем и че имате съучастник. Единственият ви шанс да се отървете по-леко, е да ни кажете името му.

— Няма да кажа нищо, докато не дойде адвокатът ми.

— Смятате, че адвокатът ви ще ви помогне да се измъкнете от тази каша? Вътре имате жертва на убийство. Кажете ми името.

Настана тишина.

— Може ли? — каза Хърб, който се беше върнал с лоста.

Подадох му кутията. Той вкара тънкия край на инструмента в пролуката и отвори капака с пукот.

За момент не знаех какво виждам. Отначало помислих, че са сушени сливи, но не бяха. Бяха уши, на които стояха моите сребърни обеци във формата на халки.

ГЛАВА 16

— Дерик, трябва да говориш с тях.

Дерик Ръшло седеше със скръстени ръце в Стая за разпити Е, продължавайки да си тананика нещо, лишено от каквато и да била мелодия, едното му око беше вперено в тавана, а другото блуждаеше някъде.

Адвокатът му, негов братовчед на име Гари Плуденца, от един час се опитваше да го убеди да приеме предложеното споразумение.

Приблжих се до Ръшло, говорейки тихо, така че той трябваше да слуша внимателно, ако искаше да разбере какво му казвам.

— Затворът въобще не е приятно място, Дерик — започнах аз. — Уверявам те, че няма да ти хареса. Знаем, че имаш съучастник. Кажи ни кой е той и ти обещавам по-лека присъда. В противен случай ще прекараш остатъка от живота си зад решетките.

Ръшло продължаваше да си тананика.

Извадих шофьорската си книжка от портфейла и му показах снимката, закривайки адреса си с палец.

— Виждаш ли какво нося на снимката? Същите онези обеци, които намерихме в твоя офис.

Дерик не каза нищо, тананикането обаче спря. Щеше ми се да му кажа, че имаше негови отпечатащи върху обещите, но те бяха абсолютно чисти.

— Знаем, че си фалшифицирал смъртния акт. Това не е Фелиция Уаймън от Уисконсин, жена с такова име не е умирала скоро, проверихме го. Не е правена и никаква аутопсия.

За трети път говорех едно и също, опитвайки се да го накарам да го осъзнае.

— Сега виж ето тези.

Показах му две снимки, на първата Айлийн Хътън беше по бански, а на втората беше сниман трупът ѝ, и по-специално дясното рамо.

— Виждаш ли рождения белег, Дерик? Този във формата на круша тук и тук. Напълно еднакви са. Съвсем скоро ще излязат и резултатите от изследването на ДНК, които ще докажат без всякакво съмнение, че жената, лежаща на онази маса, не е Фелиция Уаймън, а Айлийн Хътън.

Тишина. Реших да опитам друга тактика. Блъснах с ръка по масата, при което Дерик и адвокатът му подскочиха и казаха:

— Не разбираш ли? Ще прекараш следващите петдесет години в тясна килия, три на три метра, заедно с някой мускулест изнасилвач, който за няколко цигари ще те пуска на всеки. Открихме телефона с предплатената карта. Замесен си в две убийства. Струва ли си да изгориш заради съучастника си?

— Мога ли да поговоря насаме с клиента си? — попита Плуденца, усмихвайки се леко.

Излетях от стаята, не преигравах, наистина бях ядосана. Имах нужда от кафе, но нямах представа къде се намираше кафе автомата. Понеже и двамата с Хърб смятахме, че съучастникът беше ченге, най-вероятно от нашето управление, закарахме Ръшло в Дванадесети, вместо в Двадесет и шести участък. Тук обаче също не можехме да бъдем особено сигурни, затова се старяхме нещата да не се разчуват много.

Хвърлих мислено монета и реших да тръгна надясно. След втория ъгъл открих машината.

За съжаление обаче в портмонето си имах само две монети от по пет цента и двадесет доларова банкнота.

— Как върви разпита? — попита Хърб, който идваше към мен по коридора, носейки купчина документи.

— Имаш ли седемдесет и пет цента?

— Толкова ли са ти нужни, за да го пречупиш? Само седемдесет и пет цента?

— Трябват ми за кафе, Хърб.

Той претърси джобовете на панталона си, вадейки потъмняла монета и мръсна дъвка, която лапна.

— Самоличността е изписана на самото тяло — каза Бенедикт, дъвчейки. — Преди две години Айлийн Хътън си счупила крака, докато карала ски. Намерихме рентгеновите ѝ снимки оттогава и те напълно съвпадат с тези, които Бласки току-що направи в моргата.

Хърб ми подаде материалите. Макар и пратени по факс, съвпадението беше очевидно.

— Кога ще приключи аутопсията?

— Почти е готов, органите ги няма, така че работата върви бързо. По негова преценка смъртта е настъпила преди около осемнадесет часа. За разреза на врата е използвано нещо като жица или гарота. Направил е снимки и отливки на раните от ухапване. Сигурен е, че с тяхна помощ може да открие съвпадение със зъбите на евентуален заподозрян. Открил е и семенна течност. По нея ще се опита да определи кръвната група на извършителя. Каза, че била само на няколко часа.

— Нали беше мъртва от осемнадесет часа?

Хърб ме изглежда многозначително и аз загрях.

— Ръшло?

— Точно така. Засега той е главният заподозрян, поне според мен.

В съзнанието ми неволно изникна образът на голия Дерик, който пъшкаше над трупа на Айлийн, но аз моментално го прогоних. Въпреки че мисълта за подобно нещо ме разстрои, не бях кой знае колко учудена. От доста време работех в полицията и отдавна не вярвах в човечността на хората.

— Некрофилията не е престъпление, нали? — попитах аз.

— Ако не е, трябва да бъде. Още ли не е проговорил?

— Нищо не казва. Искаш ли да му покажем снимките?

Хърб кимна в знак на съгласие и двамата се върнахме обратно в стаята за разпити.

— Съгласихте ли се на споразумение? — попита Бенедикт, влизайки в помещението.

Адвокатът въздъхна тежко.

— Съжалявам, детектив. Отказва да говори.

Хърб седна на един стол срещу Ръшло, а аз заставах зад него със сурово изражение на лицето.

— Дерик, току-що получихме рентгенови снимки, които доказват, че въпросната жена е Айлийн Хътън. Ще ти повдигнат обвинение в предумишлено убийство. Говорих със служител от канцеларията на щатския прокурор, обеща ми да получиш по-лека присъда, ако назовеш името на съучастника си.

Ръшло отново започна да си тананика нещо. Това ме вбеси и почувствах непреодолимо желание да го прасна по главата.

— Притесняваш се за съучастника си ли? Или се притесняваш да признаеш какво си сторил с тялото, след като са ти го докарали?

При тези думи адвокатът на Ръшло се намръщи.

— Дерик, за какво говорят? Какво си направил с тялото?

— Разполагаме с доказателства, че клиентът ви е осъществил сексуален контакт с трупа преди около два часа — отвърнах аз, слагайки резултатите от анализа на бюрото.

Никога не бях виждала толкова отвратен адвокат, както Плуденца, когато разбра за случилото се. Подейства ми тонизиращо в известна степен.

— Дерик, мисля, че трябва да си намериш друг защитник.

— Но, ти си ми братовчед! Не можеш да ме изоставиш! — обърна се паникьосан Ръшло към него.

— Не знам дали ще мога да се справя. Пътните инциденти, и по-специално случаите с пияни и дрогирани шофьори, са силната ми страна, а не чукането на мъртъвци.

— Не познавам никой друг, освен теб!

— Ще се обадя на няколко места, да видя дали ще намеря някой. Не казвай нищо в отсъствието на адвокат — предупреди Плуденца и стана, събирайки си нещата, след което напусна стаята с отвратено изражение на лицето.

Искаше ми се да продължим разпита, но без присъствието на адвокат нямаше как да задаваме въпроси. Направихме досие с отпечатъци и снимки, след което хвърлихме Ръшло в една от килиите за арестанти с наложена мярка за неотклонение.

— Проклятие, чувствам, че няма да ни каже името на съучастника си — ядно казах аз.

— Трябва да проверим обкръжението му, да се опитаме да стесним кръга.

— Това ще ни отнеме доста време, а междувременен някакво откачено ченге се разкарва на свобода и кълца наред момичета на повикване.

— Какво ще кажеш да използваме агент под прикритие?

Замислих се.

— Ами, ако някое от ченгетата в този участък е убиецът? Може би затова Ръшло е толкова уплашен?

— Да пуснем някой вътрешен човек в килията, с прикрепен към тялото му микрофон. Възможно е да изкопчи нещо.

— Познаваш ли подходящ човек, който да не е полицай, и който знае как да изтръгне необходимата информация?

— Сещам се за няколко пенсионирани колеги. Мога да звънна тук-там. При теб как стоят нещата?

— Не познавам никой — поклатих глава аз.

— Ами бившият ти партньор? Онзи Макглейд?

— Не, той не става. Ще оплеска нещата.

— Джак, имаме на разположение единствено тази вечер. Утре ще преместят Ръшло в областния затвор, а там няма как да вкараме човек.

— Но, Макглейд е идиот.

— Все пак е бил полицай. Освен това ти е длъжник заради начина, по който те представиха в оня ужасен филм. Помниш ли, караха те постоянно да се тъпчеш все едно си болна от хиперфагия^[1]. Сигурно е било доста унизително.

Сетих се за отнетото разрешение на Макглейд, бих могла да му помогна в замяна на съдействие от негова страна. Мътните го взели, подобно нещо би означавало да си изгърмя патроните на вятъра.

— Ако трябва да избирам между това да работя с Хари или да оставя онзи маниак да се разхожда на свобода, не съм сигурна кое от двете ще предпочета.

— Обади му се.

— Дали аз самата да не се облека като мъж. Даже ще си нарисувам и мустаци със спирала.

— Обади му се.

— Проклятие.

Набрах първо услуги, за да ми дадат номера на Макглейд. Докато телефонът звънеше тайничко се надявах да не вдигне.

— Говори Хари Макглейд, най-великият частен детектив на света, увековечен във филма „Смъртоносна свобода“. Слушам ви.

— Хари, Джак е — казах аз, преглъщайки гордостта си.

— Джаки! Обаждаш се да ми съобщиш добри новини, свързани с лиценза ми ли?

— Нещо такова. Искам обаче една услуга.

— Готово скъпа. Нямах представа, че искаш да се повозиш на ракетата на Хари, но ще бъда повече от щастлив да ти позволя да опиташ, макар че по принцип си падам по по-млади.

— Дори и да ме завържеш, Макглейд, бих прегризала собствените си ръце, за да се освободя. Искам да минеш под прикритие.

— Обясни малко по-подробно за какво става въпрос.

Разясних ситуацията на Хари, снижавайки глас, когато покрай мен минаха двама полицаи.

— Значи, ако ти помогна с този твърдоглавец, ще получа разрешителното си обратно?

— Имаш думата ми.

— До половин час съм при вас, готов за действие. Доскоро. Хари затвори телефона.

— Джак, за добро е — каза Хърб, потупвайки ме по рамото.

Поех си дълбоко дъх и разтърках слепоочията си.

— Така е казал и Опенхаймер навремето.

[1] Хиперфагия — прекомерно хранене, провокирано не от глада и инстинкта за оцеляване, а от безброй други причини, повечето от тях психически и емоционални. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

— Искаш ли да ми помогнеш да си сложа микрофона? — повдигна вежди към мен Макглейд.

Беше разкопчал ризата си, излагайки на показ отпуснат гръден кош, целият покрит с извити кафяви косми. Приличаше на горила, използваща Робаин^[1].

— Пълнолуние ли е? — попита Хърб.

— Може да се каже — отвърна Хари. — Сега да не се превърнеш в дебела свиня?

Хърб присви очи. Макглейд притежаваше невероятната способност да вбесява хората.

— Не се ядосвай, шишко. Просто се шегувам — ухили се той.

— Ако искаш да знаеш, свалил съм четири килограма и половина — отвърна Бенедикт и скръсти ръце.

— Свалил си ги, ама в задника си.

Застанах между двамата и прикрепих с тиксо микрофона към гърдите на Хари, слагайки повече отколкото беше необходимо.

— Джаки, толкова си нежна, направо ме възбуждаш.

Макглейд сложи ръка на бедрото ми, но аз веднага го ощипах за зърното, толкова силно, че можеше да потече мляко. Той изкрещя и ме пусна.

— Беше права, наистина е идиот — поклати глава Хърб. Реакцията му обаче засегна Хари.

— Предупредих то — отвърнах аз.

— Стопроцентов идиот. Как си издържала да му бъдеш партньор толкова години?

— Защо си в такова скапано настроение — попита Макглейд. — Да не би продуктите на „Сара Лий“ в кварталния магазин да са свършили?

— Ако още един път си направиш подобна шега... — не довърши Хърб и завря пръст в лицето на Макглейд.

— И какво ще стане? Ще ме изядеш ли?

Бенедикт се изправи пред него и се наложи да го дръпна.

— Ще ви помоля да се държите като професионалисти.

— Внимавай, Джаки, след като свърши с мен, може да е още гладен.

Хърб сграбчи Хари за гърдите, изтръгвайки шепа косми. Макглейд изкрещя и посегна към кобура, закачен на рамото му.

— Сядай! — заповядах аз. — А ти, Хърб, стой настрана.

Хари изгледа Бенедикт намръщено, след което отново седна. Последният от своя страна извърна очи и отиде в другия край на стаята, обръщайки се с гръб.

— Макглейд, ето как стоят нещата. Знаем, че Ръшло има съучастник и сме убедени, че в случая става въпрос за ченге. Трябва ни името му.

— Никакъв проблем.

— Дръж се спокойно вътре, накарай го да се разкрие. Прочете досието му, нали?

— Даа. Той е погребален агент и обича секс партньорите му да са със стайна температура. Ще получиш необходимата информация, Джаки. Добър съм в това — изкиска се Хари.

— Може и да ти е смешно, детектив *Лоена топка*, но аз много пъти съм работил под прикритие. Владея дегизировката до съвършенство. Познай кой съм сега?

Бенедикт се върза и погледна. Макглейд събра очи и наведе глава, за да накара гушата си да изпъкне.

— Свалих четири килограма и половина, ядейки понички — изгрухтя Хари.

Хърб сви юмрук, отправи поглед към мен и излезе от стаята.

— Джаки, на твоя колега му липсва чувство за хумор. Сигурно с яденето компенсира незадоволените си сексуални потребности.

— Не мисля, че точно в това се състои проблемът. Хайде, нека настроим микрофона.

Включих приемника, малка черна кутия с размерите на радио за кола и нагласих силата на звука. Стаята се изпълни със свистене заради получената микрофония.

— Направи няколко крачки назад и кажи нещо.

Макглейд отиде до вратата, пеейки нещо за прекрасните си топки. Макар и неприятен, гласът му се чуваше ясно.

— Дежурният сержант ще те сложи в отделението за задържани с наложена мярка за неотклонение. Трябва ми името на съучастника, както и всяка друга информация, която успееш да изкопчиш, ще записвам всичко. Знаеш ли как изглежда?

— Разгледах снимките в досието. Прилича на крастава жаба с брада като на Линкълн.

— Надявам се няма да започнеш с това пред него. Как смяташ да подходиш?

— Имай ми доверие — ухили се Хари с усмивка, широка, колкото задника на зебра.

Изпитах внезапна нужда от антиацид. Сложих му белезници и го заведох до отделението за временно задържани, където го регистрирах и му свалих белезниците, а дежурният сержант го отведе до килията.

Когато се върнах в стаята, вече имахме връзка. Хърб беше там и подписваше някакъв документ, който разрешаваше пълно претърсване на тялото на затворник, като най-отгоре стоеше името на Макглейд. Взех листа и го смачках.

— Хърб, държиш се детински.

— Е, можеше да му хареса.

От радиото долетя дрънчене. Вратата на килията току-що се беше затворила. Натиснах бутона за запис.

Чуха се стъпки, придружени от лек шум и нещо като тътрене.

— Ей, човече, да ти се намират цигари? — прозвуча гласът на Хари.

— Нямам, съжалявам — отвърна Ръшло.

— Не мога да повярвам. Дори не трябва да съм тук. Тя каза, че е на шестнайсет. Въпреки това си струваше. Колкото по-млада е една пичка, толкова по-мека е кожата ѝ, нали?

— Да, предполагам.

Някой изпъшка, вероятно Макглейд беше седнал.

— Предполагаш? Само като те погледна, ми става ясно, че много си падаш по секса. Пише го на челото ти. Бас държа, че си направо убиец за жените.

Хърб въздъхна и поклати безнадеждно глава.

— Имам познати, които работят в зоологическата градина. По-добре да бяхме пуснали вътре някоя дресирана маймуна.

Направих му знак да мълчи.

— Всъщност, не ми върви особено с жените.

— Шегуваш се? Обзалагам се, че с тази визия редовно забиваш по някоя. Кога го прави за последно. Хайде, не се срамувай. Кога? Миналата седмица? Вчера?

За няколко секунди се възцари тишина.

— Нали не си девствен?

— Не.

— И аз така си помислих. Кога топна чушката за последно?

— Тази сутрин.

— Ето, знаех си! Разбрах го още в момента, в който те видях. Малката перверзница трябва да е била добра. Изпразни ли се, нашлапа ли я? Как беше, а?

— Долу-горе нещо такова.

— Как се подсмиваш само. По какво най-много си падаш?

— Това е... доста лично.

Маклейд плесна с ръце и се засмя.

— Бас държа, че е така. Виждам го в очите ти. Впрочем, само в едното, другото нещо се е прецакало. Сигурно ти е много трудно да гледаш триизмерни филми.

Хърб отново въздъхна.

— Какво те възбужда, човече? Деца? Животни? Сране?

— Нищо подобно.

— Тогава какво, кажи ми.

— Не ми се говори за това.

— Тайна, разбрах. Няма проблем. Как ти е името?

— Дерик.

— Здравей, Дерик. Аз съм Барнъм. Наричай ме Пи Ти.

— Не е за вярване — възкликна Хърб.

— С какво се занимаваш, Дерик?

— Собственик съм на погребално бюро.

— Погребално бюро значи? Върви ли бизнесът?

— Бизнесът умира.

Туй двамата се засмяха, ние с Хърб обаче успяхме да се сдържим.

— Ей, чакай малко! Погребално бюро казваш! Това ли е страстта ти? Чукаш мъртъвци? Доста изчанчено! Бас държа, че имаш голям избор и никоя не ти отказва, нали?

— Не ми се говори на тази тема.

— Защо не? Няма нищо лошо да се разговаряш малко следобед по време на работа. Винаги съм искал да опъна някой труп.

— Наистина ли?

— Разбира се. Не е нужно нито да я водиш на вечеря, нито да я предразполагаш, а след като свършиш, не ти се налага да говориш с нея. Един вид перфектната жена. Каж ми честно, какво е чувството?

Настъпи нова дълга пауза.

— Прекрасно е.

— Не са ли студени?

— Използвам електрическа възглавничка, за да ги затопля.

— Гениално! Когато излезем оттук, може би ще ми позволиш да опитам някой път. Ще си платя за удоволствието. Само веднъж да ни пуснат... Ей, какво ти е?

— Аз никога няма да изляза оттук — отвърна Ръшло със сподавен глас.

— Защо? За какво си тук?

— За убийство.

— Будалкаш ме! Убил си човек?

— Не, не съм, но мислят, че съм аз.

— Тогава ще те пуснат щом не си го направил. Знаеш ли кой е убиецът?

— Да — подсмърчайки каза Ръшло.

— Каза ли им?

— Не, ако им кажа, той ще ме убие.

— Ченгетата ще те предпазят, предполагам?

— Той е ченге.

— Наистина ли? Човече, това е гадно. Искаш ли да ми кажеш името му?

— Не. Защо?

— Ще ти дам двадесет долара.

Хърб се хвана за главата.

— Защо ти е да знаеш името му? Да не си полицай?

— Естествено, че съм полицай. Дори нося микрофон. Пратиха ме при теб, за да те накарам да говориш.

— Когато нещата приключат, по-добре Макглейд да остане вътре. Такъв човек не бива да се движи свободно в обществото. Твърде

глупав е — сбута ме Хърб.

— Ти не си ченге — чу се гласът на Ръшло.

— Не съм разбира се. Мразя ченгетата. Ей... Искаш ли да ти кажа една тайна?

— Да.

— Веднъж убих полицаи — прошепна Хари, при което аз усилих звука.

— Шегуваш се?

— Честна дума. Седях си на един ъгъл и говорех с едно сладко момиченце, когато онова ченге се заяде с мен. Просто моментът не беше подходящ, нали разбираш? Искаше да ме претърси, а аз носех оръжие.

— Имал си пистолет?

— Да, имах пистолет и преди да успее да ми го вземе го свалих на земята. Бам-бам! Два изстрела в лицето. Може и да си чел за случилото се, беше преда няколко седмици. Искаш ли да чуеш най-веселата част?

— Да.

— Хареса ми.

— Ооо.

— Даа. Аз съм зъл демон, истинска заплаха. Ей... Ти богат ли си? Чувал съм, че от погребалните агенции се изкарват доста пари.

— Имам пари.

— В такъв случай може би ще успея да те изкарам навън.

— Как?

— Да речем, че мога да се погрижа за онзи полицаи. Ще издебна дебелия задник и ще го застрелям.

Браво, Хари. В известна степен бях впечатлена.

— Не ми се иска да го убиваш.

— Човече, той е свиня, а всички свине трябва да умрат.

— Не знам.

— Той би ли те убил, ако му се отдаде възможност?

— Да.

— Тогава се налага да го отстраниш.

— Но, той ми е приятел.

Смехът на Хари разтресе говорителите.

— Всичките ти приятели ли искат да те убият?

— Не, повечето от тях са мъртви.

Хари изсумтя.

— Е, двамата с теб бихме могли да затрием и този.

— Не знам.

— Твоя воля. Но, ако този човек наистина е полицай и ти си мислиш, че тук си в безопасност, значи си луд.

— Той не работи в този участък.

— Няма значение, пак ще те намери. Ще се промъкне, докато спиш, ще те наръга няколко пъти, а после ще обвинят някой от затворниците. Дори може да плати на някой от тях да го направи. Или пък ще ти сложи нещо в храната. Има си хиляди начини.

— Исусе.

— Съществува някаква възможност да те преместят на място със специална охрана, но това е още по-лошо. Направо ще те застреля в момента, в който останеш сам. Трябва да ме оставиш да очистя тази свиня.

Последва нова пауза.

— Не мога.

— Ще го направя за двадесет хилядарки. Имаш ли толкова?

— Да.

— Чудесно. Позволи ми да го убия. Кажи на ченгетата, че те е принудил да му помогнеш. До ден-два отново ще си отново на работа, заобиколен от любимите ти мъртъвци.

— Не мога.

— Както искаш. Ти си човекът, чийто живот е в опасност.

Настъпи тишина. Повече от минута не се чуваше нищо, освен фалшивото тананикане на Ръшло.

— Ами ако... Ако кажа да?

— Искам половината пари предварително, другата половина ще ми платиш, след като свърша работата.

— Как?

— В брой. Обади се на адвоката си да ми ги донесе.

— Ами, ако не успееш?

— Ще успея. Имай ми доверие.

— Той е доста едър.

— Когато се целиш в главата, физиката няма никакво значение.

Как се казва тази свиня?

Затаих дъх.

— Човече, ако искаш да го очистя, трябва да ми кажеш името му.

— Казва се Бари.

Двамата с Хърб се спогледахме. Познавахме само един полицаи на име Бари. Опитах някак да си представя ченгето от моя отдел в образа на убиеца, извършил всички онези зверства.

— Бари кой? Бари Худини? Бари Флинстоун? Бари Манилоу? Трябват ми малко повече подробности.

Фулър имаше достъп до кабинета ми и до телефона на Колин Андрюс, освен това беше ядосан, защото не го предложих за повишение, а и непрестанно си връше носа в разследването, предлагайки помощта си.

— Не мога да дам повече информация. Съжалявам.

— Вече каза достатъчно, доноснико — тонът на Макглейд стана груб и заплашителен. — Бари знаеше, че ще опиташ да направиш нещо, затова ме изпрати да се погрижа за теб.

Ръшно издаде нещо средно между пъшкане и скимтене.

— Остави ме.

— Бари не може да си позволи да останеш тук.

— Съжалявам! Кажи му, че съжалявам!

— На кого да го кажа?

— На Фулър! Кажи му, че никога не бих го предал.

— Изведи го оттам — наредих на Хърб, хванала телефона. Трябваше бързо да открием Бари Фулър, преди още някой да е умрял.

[1] Рогаин — препарат, стимулиращ растежа на косата. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

Бари Фулър караше джипа си по „Ървинг Парк Роуд“. Имаше свободен ден и носеше цивилни дрехи.

Главата му щеше да се пръсне.

Утрото беше започнало зле за него. Жена му, онази кучка Холи, се беше размърнкала нещо за пердетата в дневната. На няколко пъти ѝ каза да купи нови, щом като не харесваше тези, но с това не успя да затвори проклетата ѝ уста, която продължи да дрънка, докато накрая не го принуди да излезе. В противен случай щеше да я изкорми.

Трябваше бързо да намери някой друг за тази цел. Обикновено се отбиваше в участъка и си търсеше проститутки чрез системата. В момента обаче главоболието му направо го заслепяваше и имаше нужда от незабавно облекчение.

За щастие по улиците изборът беше доста голям.

Съзря една жена, която тичаше, и се залепи за нея. Беше руса, с хубав задник, но се смеси с тълпата и той я изгуби.

Видя друга, облечена в делови костюм и с високи токчета. Изравни се с нея, чудейки се как да я докопа, тя обаче влезе в едно кафене.

Фулър започна да се върти в седалката целият облян в пот, въпреки че климатикът работеше на максимална мощност. Сви в една тясна уличка. Търсеше, проучваше и накрая намери.

Тъкмо излизаше от задния вход на жилищна сграда. Изглеждаше на двадесет и няколко години, беше облечена в широка тениска и долнище на бански, на рамото ѝ висеше хавлия, а на краката си носеше чехли. Вероятно отиваше на плаж. „Оук стрийт Бийч“ се намираше съвсем близо.

Настъпи газта и я удари отзад. Тя отскочи от бронята и се свлече по лице на паважа. Фулър спря и изскочи навън.

— Господи! Добре ли сте? — попита престорено за всеки случай, ако все пак някой гледаше. Наоколо обаче нямаше никой.

Жената плачеше, обляна в кръв. Ръцете и лицето ѝ бяха раздрани.

— Трябва да отидем в болница — каза Фулър и я завлече към джипа, като се правеше, че уж ѝ помага. После се качи и потегли, вливайки се в трафика.

— Какво се случи? — простена жената.

В отговор той я удари няколко пъти и тя се отпусна върху седалката.

Зави наляво по „Кларк стрийт“ и влезе в гробището „Грейсланд“. Едно от най-старите и най-големи гробища в Чикаго, разположено на площ, колкото цял квартал. Заради непоносимата жега посетители почти нямаше.

— Извадихме късмет — зарадва се Фулър. — Няма никой.

Гробището беше просторно, добре поддържано и пълно със зеленина. Виещите се пътеки, засенчвани от храсти и вековни дъбови дървета, му придаваха образ на горски резерват.

Закътани места съвсем не липсваха.

Навлече в един парцел и спря близо до голям каменен монумент, поставен върху гроба на милионера Маршал Фийлд. Измъкна жената от джипа и я издърпа зад гробницата. Яростта се надигаше в него, главата го цепеше ужасно, а челюстите му се притискаха със страшна сила.

Фулър се нахвърли върху нея, без оръжие, без да се огледа дали някой не го наблюдаваше, дори без да си сложи ръкавиците, които носеше в джоба на дънките си, точно за такива цели. Удряше, риташе, стискаше, мачкаше, сумтеше, потеше се. От очите му хвърчаха искри, които заличаваха болката и прочистваха съзнанието.

След като излезе от състоянието на дисоциативна фуга^[1] Фулър с изненада установи, че беше откъснал ръката на момичето.

Впечатляващо. За това се изискваше голяма сила.

Премигна няколко пъти и се огледа. Нямаше никой. Единственият свидетел беше зелената, изящно загърната с мантия статуя, стояща върху паметника на Фийлд.

Из горещия горски въздух се носеше мирис на метал.

Дрехите му и тревата наоколо бяха оплескани с кръв и лимфа. Зачуди се дали беше възможно да е още жива. Понечи да ѝ провери пулса, но се спря, когато видя, че главата ѝ беше обърната на обратно. Отиде до колата и отвори багажника. Извади голямо парче найлон, монтаж но тиксо, туба, пълна с един галон синя течност за чистачки и

тренировъчния си сак. Изразходва цялото количество от препаратата, за да се измие, като вместо гъба използва чорапите си, които накрая уви в найлона заедно с трупа, откъснатата ръка и мръсните дрехи.

Тренировъчният му екип стоеше в сака, извади го и макар че вонеше на пот, го облече. После натовари тялото в джипа, седна зад волана и потегли.

Болката беше изчезнала.

Когато стигна улица „Халстед“, се обади на Ръшло, но той не вдигна.

Разтревожи се. Дерик винаги вдигаше, такава им беше уговорката. Обърна и се отправи към погребалната агенция на „Гранд авеню“.

Последва повторно набиране. Отново никакъв отговор.

Започна да гризе нокътя на палеца си, усещайки киселото парене на течността за чистачки. Дали беше възможно толкова бързо да са хванали Ръшло? И какво, ако го бяха сторили?

Дерик нямаше да пропее, твърде много се страхуваше от него.

Това обаче можеше и да остане без значение. В случай че бяха арестували Ръшло, преди да се е отървал от тялото, имаше голяма вероятност да са останали някакви следи като косми или слюнка, например.

Или дори обещите на Джак.

Беше му казал да заличи отпечатъците. Дали го беше сторил?

Притеснението постепенно го обземаше.

Поредно позвъняване. И този път никой не вдигна.

Зави надясно по „Гранд авеню“. Навсякъде гъмжеше от ченгета.

Веднага обърна обратно и настъпи рязко газта, гумите изсвириха, а натовареното отзад тяло се удари на няколко пъти в стените на багажника.

Всичко свърши. Време беше да напусне страната.

Банката му се намираще само на десетина минути път с кола. Паркира близо до бордюра и изтича във фоайето.

— Господине, не можете да влезете без обувки — спря го охраната.

Фулър наведе очи и видя, че беше бос. По ноктите на краката му личаха следи от кръв. Въпреки това бързо се окопоти, извади значката си от джоба и размахвайки я, изкрещя:

— Полицейска акция. Разкарай наемния си задник от пътя ми или ще те пребия.

Гардът го погледна сурово, но в крайна сметка се отдръпна. Възползвайки се от факта, че беше полицай, пререди опашката и застана на гишето.

— Искам веднага да отворя сейфа си — заповяда той.

Служителят веднага се отзова и двамата слязоха в трезора. Поставиха ключовете на местата им и завъртяха едновременно.

— Ще ми трябва чанта — каза Фулър.

След няколко минути получи хартиена торба. Оставен сам в помещението, той изпразни съдържанието на касетата — деветмилиметров пистолет „Берета“ с три резервни пълнителя, шест хиляди долара в брой, взимани под формата на рекет по времето, когато беше патрулен полицай и фалшив паспорт на името на Бари Айслър. Прехвърли всичко в торбата. На излизане от банката видя, че му съставяха акт за неправилно паркиране.

— Съжалявам сестричке, но аз съм служебно.

Тя изгледа скептично босите му крака, а той само ѝ показа значката, качи се в колата и отпраши.

Законите за екстрадиция в Мексико бяха доста тромави и неефективни, така че отиваше там. Обади се по телефона и си резервира билет за следващия полет до Канкун, който беше след три часа.

Време, напълно достатъчно да си опакова багажа и да свърши някои важни дела.

Фулър се стараеше с всички сили да не бъде заловен, тъй като много добре знаеше какво се случва с ченгетата в затвора. Домът му със сигурност щеше да е обграден, в случай че вече го бяха разкрили. Но не можеше да напусне страната, преди да е убил онази кучка, за която беше женен. Просто нямаше как да стане.

Позвъни у дома, повтаряйки си наум фразите, които искаше да каже.

— Ало?

— Здравей, Холи. Аз съм.

— Какво искаш? — попита тя с твърд, без нотки на страх, нервност или колебание глас.

— Мила, всичко наред ли е? Звучиш странно.

— Не, не е наред. Тези проклети пердета ме подлудяват. Как сме могли да живеем толкова дълго време с тях, Бари? Та те са отвратителни.

Дотук положението изглеждаше нормално.

— Скъпа, чакам едни хора от службата да се отбият по-късно. Да не би случайно вече да са дошли?

— Не.

— Може би чакат отвън в колите?

— Защо пък ще го правят?

— Моля те, провери. Важно е.

— Секунда само — отвърна тя и изтича с бързи стъпки. — В момента гледам навън, но отпред няма никой.

Фулър се замисли. Може би все още не знаеха за него. Може би щеше да успее да се прибере, да убие кучката и да си събере багажа. Идеята обаче не му се стори добра, беше твърде опасна.

— Скъпа, помниш ли откъде си купихме спалнята?

— Да, разбира се. Защо?

— Чакай ме там след час.

— За какво?

— Ще си потърсим нови пердета — отвърна Фулър с усмивка.

— Наистина ли?

— Да. А, и донеси ми, моля те, чисти дрехи и обувки.

— Защо? Какво е станало?

— Дълга история. Един обезумял клошар повърна отгоре ми и сега съм облечен в тренировъчния си екип, който вони на пот. Вземи ми някаква тениска, къси гащи и „найковете“ ми. Ще те чакам вътре в магазина.

— Добре, Бари. Ще се видим след час.

Фулър остави телефона и зави надясно, отправяйки се към улица „Стейт“. Щеше да я убие в „Маршал Фийлдс“. Тя беше маниачка на тема дрехи и въобще нямаше да е трудно да я накара да пробва нещо. Мислеше да ѝ счупи врата в пробната. Емоцията нямаше да е същата, както ако използваше любимия си нож за обезкостяване, но все пак се надяваше изживяването да бъде достатъчно приятно.

Ръчните манипулации винаги носеха удоволствие.

[1] Дисоциативна фуга — тежко психично разстройство, засягащо съзнанието и възприятията. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 19

— Тръгва.

Холи Фулър излезе от жилищния блок и си извива такси.

Хърб потегли след нея. Свалих слушалката от ухото си, слагайки я в джоба. Веднага след като Макглейд накара Ръшло да пропее, изискахме съдебна заповед за подслушване на домашния телефон на Фулър. Едно фалшиво обаждане под претекст, че правим проучване на пазара, беше достатъчно да разберем, че Бари го нямаше у тях. И тъй като за него това беше почивен ден, решихме да изчакаме, докато нещо не изскочи.

Телефонният разговор в известна степен ме обезпокои. Фулър явно много внимаваше да не спомене името на магазина, където щеше да се среща с жена си. Пък и за какво му бяха нови дрехи? Дали знаеше за Ръшло? Надявах се, че не. Бари Фулър не беше от хората, които лесно можеха да бъдат хванати, при положение че са били предупредени.

— Тук е Две-Делта-Седем, движим се зад жълто такси с номер шест-четири-седем-девет Томас Ексреј. Клиентката е Холи Фулър, тридесет и две годишна, руса, висока метър и седемдесет и пет, петдесет килограма. Облечена е в тънка червено-оранжева рокля, със себе си носи спортен сак марка „Найк“. В момента се отправят на юг по „Мичиган авеню“. Не предприемайте нищо. Повтарям, не предприемайте нищо. Край — наредих аз по радиостанцията на Хърб.

— Разбрано Две-Делта-Седем. Пощенски гълъб Дванадесет-Деветнадесет на позиция в южния край на „Уобаш“. Край.

— Разбрано. Шестнайсет-Ангел-Девет, свиваме на изток по „Гранд“, ще ги прихванем. Край.

Колите ни бяха цивилни, но въпреки всичко един обикновен бял седан говореше сам по себе си. Затова и заповядах на хората си временно да изчакат. Дори да я загубехме от таксиметровата компания винаги можеха да ни кажат къде е слязла.

— Дали не отива в „Уотър Тауър Плейс“? — попита Хърб.

— Възможно е. Или на „Стейт стрийт“. Прилича на жена, която не обича да пазарува евтино. Обувките ѝ са „Ферагамо“.

— И ги позна само като ги видя с бинокъла?

— От два месеца гледам едни такива. Струват петстотин и петдесет долара.

— Да не би да вървят в комплект с екскурзия до Рио?

— Хърб, не се опитвай да говориш за мода и ти обещавам да не коментирам този голям червен пенис, с който се разкарваш насам-натам.

— За камарото ли говориш? Купих си го за удоволствие.

— Същото е направила и Холи Фулър.

Движението беше натоварено, нещо напълно нормално за „Магнифисънт Майл“ през почивните дни. Все пак ставаше въпрос за най-известната част в Чикаго. Тук се намираха небостъргачите „Джон Ханкок“ и „АОН Център“ (известен отпреди като „Амоко“, а още по-рано като „Стандарт Ойл“), „Ниймън Маркъс“ и „Сако“, кеят, Института по изкуствата, операта. По-нататък на юг следваха фонтанът на Бъкингамския мемориален център, Фийлд Мюзийм, аквариумът „Шед“ и планетариумът „Адлер“.

Тротоарите също бяха пълни с хора, не съвсем претъпкани, но свободно място почти нямаше. Слънцето печеше жарко, а лъчите му, отразяващи се в колите, правеха използването на бинокъла невъзможно.

— Подмина „Уотър Тауър“. Продължава на юг по Мичиган. По-полека, Хърб, залепил си се за бронята ѝ. До газта има и друг педал, който не помня да си натискал.

Бенедикт намали скоростта, оставяйки таксито да дръпне малко напред.

— Джак, ами, ако се наложи да го застреляме?

Знаех какво изпитва. Ченгетата притежаваха изключително силно развито чувство за закрила помежду си. Да арестуваш или простреляш колега беше едва ли не немислимо. Системата наши срещу чужди работеше безотказно, но наши срещу наши се приемаше като анатема.

— Ще си свършим работата. Ще го застреляме.

— Не мога да повярвам, че е Бари. Не мога да повярвам, че той би могъл да извърши подобно нещо. Господи, та аз го имам за приятел.

Аз също не можех да повярвам. Мислено се връщах към срещите ни, опитвайки се да открия някакви знаци в подкрепа на твърдението, че беше сериен убиец.

Такива обаче нямаше. Фулър беше успял да заблуди всички ни.

— Хърб, и двамата знаем, че най-страшните чудовища носят и най-добрите маски.

— Той минава за добър човек.

— Добрите хора не кълцат проститутки.

Таксито зави надясно по „Рандолф“ и още веднъж надясно по „Стейт“, като накрая спря пред „Маршал Фийлдс“.

— Клиентката слезе на северозападния ъгъл на „Стейт“ и „Рандолф“. Всички екипи да се съберат на указаното място, но никой да не предприема нищо, докато обекта не се появи. Край.

Холи Фулър плати на шофьора и влезе в големия магазин. В същото време Бенедикт спря до таксито. Сложих слушалката, закрепайки микрофона на блузата си и след като информирахме подкрепленията, че госпожа Фулър беше влязла в сградата, двамата с Хърб побързахме да я последваме.

Магазинът беше претъпкан. Тълпи от мъже и жени, облечени в богата гама от облекла, като се започне от официални костюми и се стигне до тениски и сандали, непрекъснато сновяха насам-натам. Горещините се отразяваха добре на бизнеса, особено пък при наличието на добър климатик.

Забелязахме Холи да се качва на ескалатора. Изчакахме около тридесет секунди и тръгнахме след нея. Една светеща реклама информираше клиентите, че мебелите и всичко свързано с обзавеждането, се намираше на петия етаж.

Пред ескалатора имаше опашка, но в крайна сметка успяхме да се качим, бутайки се между хората.

— Виждаш ли я?

— Ето там. На единадесет часа.

Проследих ръката му и съзрях Холи два етажа над нас. Не беше трудно да я забележиш, което ме наведе на мисълта колко много биехме на очи ние двамата с Хърб, особено пък той.

— Слез на третия етаж, намери си някое по-закътанно местенце и се оглеждай за Фулър — казах аз.

Бенедикт кимна в знак на съгласие. Чрез микрофона поисках допълнителни подкрепления, които да блокират всички изходи при моя команда.

Бенедикт слезе на третия етаж, а аз продължих нагоре. На петия се огледах за Холи. Видях я да разглежда разни ориенталски килими. Фулър не се виждаше, поне засега. Тълпите пазаруващи обаче правеха наблюдението много трудно и ме караха да се чувствам доста притеснена. Идеята, че бях сама сред всичките тези хора изобщо не ми харесваше. Сърцето ми биеше лудо, дланите ми се потяха, а устата ми пресъхна. Освен това подобно място не позволяваше използването на оръжие.

Смесих се с навалищата, правейки се, че гледам някакви малки канапета за двама. Продавачката дойде и ме попита дали имам нужда от помощ. Дадох ѝ отрицателен отговор и продължих да следя Холи, която остави килимите и се премести на завесите.

Най-добрият сценарий беше да издебна Фулър и той да се предаде веднага, без съпротива.

Най-лошият — в случая бяха няколко. Първо той беше вманиачен сериен убиец и точен стрелец и можеше да предугади всичките ми действия. Второ, възможно беше да усети, че е обграден, а изходите са блокирани. И трето, сред толкова много хора шансовете му да се измъкне бяха най-големи.

— Някаква следа от него? — попитах аз в микрофона, но за сега нямаше нищо.

— Мястото е твърде претъпкано. Ще го последваме на излизане, край.

Това ме успокои донякъде. Мажехме да го изчакаме да излезе обратно на улицата и тогава да го обезвредим, тъй като щеше да има по-малко...

— Видях го — обади се Бенедикт от третия етаж. — Качва се на ескалатора. Носи зелени спортни къси гащи и сив суитшърт с отрязани ръкави, а на краката си няма нищо. Край.

— Останете по местата си. Няма да предприемаме нищо, докато не напусне сградата. Повтарям, останете по местата си. Край.

Отидох до ескалатора и в един момент усетих, че бях притаила дъх. Бавно издишах.

Фулър се появи, изглеждаше доста по-голям, отколкото ми се струваше на работа. Беше видимо изнервен и възбуден, очите му пронизваха всичко наоколо. Приклекнах зад едни изложени хавлии за баня, наблюдавайки през малък процепа.

Той премина на около двадесетина стъпки от мен, отправяйки се направо към щанда за завеси.

— Обектът е на петия етаж. Държа го под око. Край.

Холи беше застанала с гръб към него, заета с разглеждане на някакви дамаски. Забелязвайки я, той ускори крачка.

Изправих се, адреналинът ми се вдигна неимоверно. Разстоянието беше твърде голямо за стрелба. Хукнах да бягам, посягайки да извадя пистолета си, но изведнъж се спрях. Фулър просто протегна големите си ръце и закри с тях очите на жена си, карайки я да познае кой е.

Тя се засмя, повдигна се на пръсти и го целуна, след което му подаде сака, който носеше. Двамата размениха няколко думи, целунаха се отново и тръгнаха обратно към ескалатора.

Веднага се обърнах, преструвайки се, че гледам цената, закачена върху една бронзова лампа.

— Обектът и жена му се качват с ескалатора. Всички да останат по места. Край.

Изчаках половин минута и ги последвах на горния етаж. Влязоха в магазин за дамски вечерни тоалети.

— На шестия етаж са, разглеждат официални рокли. Той взима една и ѝ я подава. Тя клати глава, той се смее. Отиват към пробните, току-що се вмъкнаха вътре.

Трябваше да реша как да действам. Дали да остана, където бях и да ги изчакам да излязат, или да се приближа и да проверя дали нямаше да убие и нея.

Изглеждаха щастливи, не личеше да има някаква неприязън между тях. Усмиваха се и се целуваха. В крайна сметка взех решение за момента да не предприемам нищо. Все пак ставаше въпрос за двама съпрузи, излезли на покупки. Колкото и да беше луд, Фулър едва ли щеше да убие жена си наскоро сред препълнен с хора магазин.

ГЛАВА 20

Беше готов да убие кучката. Възбудата от самата мисъл за това го побъркваше и главозамайваше. Веднага след като отвори вратата, за да се покаже в прекрасната рокля на „Долче и Габана“, щеше да я сграбчи за гърлото и да стиска, докато не ѝ счупеше врата.

— Добре ли си скъпа? — почука той на вратата.

— Секунда. Сутиенът ми не е подходящ, налага се да го сваля. Тази рокля наистина ли ти харесва?

— Трябва да те видя в нея.

— Не знаех, че се интересуваш от мода.

— Има много неща, които не знаеш за мен — усмихна се Фулър, сещайки се за натоварения в джипа труп.

Избърса потта от челото си с треперещи ръце. Магазинът беше препълнен с хора, но в пробните нямаше никой. Щеше да убие жена си за по-малко от тридесет секунди и да се измъкне преди някой да е разбрал какво става. Не биваше да забравя да вземе пръстена и диамантената ѝ гривна. Нищо не му костваше на излизане да се отбие в магазина за бижута и да увеличи малко сумата по кредитната си карта. Нямаше да получи и половината от стойността им, но така или иначе не смяташе да се мотае наоколо, за да пазарува.

— Готова ли си, скъпа?

— Да — отговори тя. Гласът ѝ прозвуча като вълшебен повик.

— Обувките обаче не са подходящи.

— Няма значение. Пусни ме вътре да те видя.

Вратата се отвори и Фулър влезе.

— Какво мислиш? — усмихна се Холи със същата изкуствена усмивка, с която се усмихваше и пред обектива.

Той на свой ред също се усмихна, напълно готов за действие. Очите му бяха широко отворени, а мускулите на врата, изопнати.

— Сега ще ти покажа какво мисля — отвърна Фулър, посягайки да я сграбчи за гърлото.

ГЛАВА 21

Научих се да се доверявам на инстинкта си още по времето, когато прождах в професията. Усетех ли, че нещо не е наред, обикновено се оказвах права.

Нетърпението, с което Фулър последва Холи в пробната, ме притесняваше. Никога не бях виждала мъж да изгаря от желание да се занимава с модните прищевки на жена си, а и бързината, с която я убеди да пробва роклята, ме направи подозрителна.

— Промяна в плана. Всички да се придвижат към шестия етаж до пробната, разположена в североизточната част. Ще атакуваме обекта. Повтарям, ще атакуваме обекта. Край.

Окачих значката си на врата и извадих деветмилиметровия пистолет от кобура.

Няколко човека се вторачиха в мен със зяпнали уста, но аз веднага ги предупредих да се отдръпнат.

Влизайки в пробната, долових сумтене и нещо като сподавено хъркане. Изведнъж се чу приглушен вик. Тръгнах в посоката, от която беше дошъл и открих вратата. Беше заключена.

Свалих набързо обувките си, вдигнах крак и изритах дръжката с насочен пистолет. Касата се строши, а самата врата отхвъркна навътре.

Фулър държеше Холи за гърлото. Виждайки ме, той я завъртя и се прикри зад нея, докато аз в последния момент успях да дръпна ръката си, стреляйки в тавана.

Съвзех се моментално и отново се прицелих, хващайки оръжието с две ръце за по-голяма стабилност. Огромната ръка на Фулър беше склучена около врата на Холи, която стискаше очи от болка. Лицето ѝ беше обляно в сълзи, гримът ѝ се беше размазал, а от устата ѝ течеше слюнка.

— Здравейте, лейтенант — каза той с усмивка.

— Пусни я, Бари! — отвърнах аз, прицелвайки се в главата му.

— Не мисля да го правя — каза той и стисна още по-силно.

Лицето на жена му от червено, стана лилаво.

Ръцете ми бяха започнали да треперят, поради което затегнах пръста си около спусъка.

— По дяволите, Бари! Можем да се разберем! Не ме карай да те застрелям!

В това време той стреля, куршумите му разкъсаха корема на Холи и се забиха в моя. Чух звука от изстрелите, едва след като ме бяха уцелили, макар и всичко да се разви почти едновременно. Усещането наподобяваше ритник в стомаха.

Отвърнах интуитивно на стрелбата и уцелих Фулър в главата.

Тримата се строполихме на земята.

Пробната беше покрита с килим и лежах на меко. Чувствах се удобно. Наведох очи към корема си, виждах само кръв и разкъсана плът. Някъде из дълбините на съзнанието ми се въртеше мисълта, че тоалета ми беше съсипан, което незнайно защо ме развесели.

От лявата ми страна на по-малко от две стъпки, вперила поглед в мен, лежеше Холи Фулър. Тя мигна с очи и понечи да каже нещо, но от устата ѝ излезе единствено кръв.

— Не говори — казах ѝ аз.

Тя кимна, затвори едното си око и издъхна, оставяйки другото все така втречено в мен.

Зад нея, проснат по гръб беше Фулър, от чиято глава струеше кръв, а косата му беше обсипана с малки парченца кости. В дясната си ръка държеше окървавено, полуавтоматично оръжие.

— Умри — прошепнах аз.

Той обаче не умря.

Чуха се викове и след малко съзрях пълното, разтревожено лице на Хърб да гледа към мен. Исках да му кажа да не се натъжава, но не успях да намеря точните думи. Той взе пистолета от ръката ми, докосвайки ме по бузата.

— Ще се справиш, Джак. Ще се справиш.

Не и Холи Фулър, помислих си аз. В един момент вече не можех да държа очите си отворени и се унесох в сън.

ГЛАВА 22

Когато се събудих Лейтъм ме държеше за ръката и се усмихваше.
— Здравей, шампионе. Мина един час от операцията, извадиха два куршума от коремната ти стена.

Огледах се наоколо, бях настанена в обикновена болнична стая, след което отново заспах.

Втория път, когато се събудих, видях Хърб.

— Добро утро, Джак. Как се чувстваш?

— Боли ме стомахът — отвърнах аз, или по-скоро се опитах.

— Ще кажа на доктора да ти увеличи морфина.

Поклатих глава в знак, че не искам.

— Жадна ли си?

Кимнах в отговор. Бенедикт наля малко вода в една чаша и я поднесе към устните ми. Отпих две глътки, а други две се изляха върху лицето ми.

— Ден? — успях едва да промълвя.

— Днес е петък. Тук си вече двадесет и четири часа.

— Холи?

Хърб поклати глава.

— Фулър?

— В момента се възстановява. Ще ти кажа повече, когато се пооправиш.

— Кажи ми.

— Виж, ето как смятаме, че се е случило всичко, само искам да потвърдиш дали сме прави. Фулър е държал Холи за врата. Ти знаеше ли, че той има оръжие?

Поклатих глава.

— Стрелял е през тялото на жена си. Куршумите са минали през нея и са заседнали в коремните ти мускули. Май си струва човек да прави коремни преси.

Изсумтях в отговор. Не коремните преси, а самата Холи ме спаси. Тялото ѝ уби скоростта на куршумите и затова те не можах да

се забият по-навътре.

— Изстрелът ти е отнесъл част от главата му в областта над дясното око, засягайки главно черепа. Докторите vadиха парченца кости от мозъка му в продължение на десетчасовата операция, но също така откриха и нещо друго.

— Какво?

— Фулър е имал мозъчен тумор, голям долу-горе, колкото черешка. Премагнаха и него и сега той е в стабилно състояние.

Измънках нещо, опитвайки се да помоля за още вода, от която в крайна сметка отново изпих една част, а останалата разлях. Тих глас нашепваше в главата ми, че трябваше да застрелям Фулър веднага, преди да убие жена си.

— Лейтъм трябва да дойде всеки момент. Отиде да вземе нещо за хапване. Всичките тези цветя са от него — каза Хърб, посочвайки с ръка.

Едва тогава забелязах струпаните около леглото ми букети, обсипани с плюшени играчки и балони.

— Стои неотлъчно до теб, откакто си тук, Джаки. Като вярно куче е.

— Случаят? — попитах аз, тъй като не ми се говореше за Лейтъм.

— Напълно ясен е. Открихме увито в найлон тяло в джипа на Фулър. Отпечатъците му са навсякъде, но това вече е без значение. Щатският прокурор ще повдигне обвинение за случаите с предните две жертви, Айлийн Хътън и Дави Маккормик, както и за семейство Андрюс.

— Тъъ?

— О, вярно. Ти не знаеш. Дилърът и майка му са били застреляни. Свидетели са видели едър бял мъж да напуска местопрестъплението. Фулър е правил ужасно много грешки, сякаш е искал да бъде разкрит.

Поех дълбоко дъх, вдишвайки миризмата на изопропилов разтвор и йод. Мястото, където беше вкарана системата, ме сърбеше. Усещах болки в стомаха, но не отвътре, както при язва, а отвън, все едно някой ме беше сритал. Дръпнах завивките си и отметнах болничната престилка встрани, притискайки с ръка огромната превръзка около корема ми, при което Бенедикт тактично сведе поглед.

Вероятно заради притискането изпитах спешна нужда да отида до тоалетната, седнах изправена на леглото и стъпих върху пода. Плочките бяха студени.

— Къде отиваш?

— В банята.

— Не знам дали би трябвало да ставаш.

— Искаш да се напикая ли?

В крайна сметка Хърб ме заведе до банята. След като се облекчих, се почувствах леко замаяна и известно време поседях подпряна на мивката, докато светът около мен спря да се върти. Изглеждах ужасно, косата ми също. Гримът ми беше паднал, оставяйки възрастта и изтощението да излязат на показ. За капак на всичко бях и бледа като мъртвец.

Излизайки от банята, заварих Лейтъм в стаята. На лицето му беше изписана меко казано изтощена усмивка, а в ръцете си държеше нов букет, този път потопен в голяма чаша от кафе.

— Здравей, Джак. Изглеждаш страхотно — каза той и според мен наистина го мислеше.

Може би беше от лекарствата, от болката, или от вината, която изпитвах, но веднага избухнах в сълзи. Той ме обгърна нежно, внимавайки да не ме нарани по някакъв начин, аз обаче се притиснах в него с всичка сила. Исках да останем така завинаги.

— Толкова се радвам, че си добре, Джак. Съжалявам, че не ти се обадох. Обичам те.

— И аз те обичам, Лейтъм. Господи, наистина те обичам.

ГЛАВА 23

Отиде си и рекордно горещото лято, заменено от първата есенна слана. В рамките на някакви си три месеца температурите паднаха от плюс четиридесет до минус един градус по Целзий, което само затвърди мнението ми, че Средният Запад би бил доста по-добро място за живеене, ако се преместеше с шестстотин мили по на юг.

Беше утрото на мразовит вторник, господин Фрискърс дълбаеше вътрешността на една тиква, която Лейтъм беше купил по-рано през седмицата. Животното продължаваше да не ме обича кой знае колко, но все пак вече не се хвърляше постоянно отгоре ми. Беше повече трудно съжителство, отколкото приятелство. Въпреки всичко обаче бях благодарна, че го имаше.

Последните дванадесет седмици преминаха доста тежко.

Все още не ходех на работа, и макар че до себе си имах най-търпеливия, свестен и разбран мъж в северното полукълбо, чувствах, че ще се побъркам.

— Искаш ли мляко, коте?

Господин Фрискърс прекъсна атаката си срещу натрапника и ме погледна. Отидох до хладилника и му налях прясно мляко с два процента масленост. Той ме изчака да свърша и заби муцуна в паничката.

Прозях се и разтърсих глава в опита си да прогоня сънливостта. Бях свикнала да пия хапчета за сън преди лягане и ми трябваше малко време, за да се съвзема от действието им.

Прозях се отново, чудейки се дали изпитвах глад и кога за последно бях яла. Снощи вечеряхме с Лейтъм и хапнах две хапки пица, от която имаше още в хладилника. Студена пица обаче не ми звучеше като добра идея за закуска. Мислех да си направя яйца, но се отказах. Вместо това се тръшнах обратно на леглото в спалнята.

Взех дистанционното, но почти веднага го върнах на мястото му. В крайна сметка пузнах телевизора, което се оказа грешка.

По канал пет течеше материал за подготовката на процеса по случая Фулър. Изгасих го и вперих поглед в тавана, опитвайки се да прогоня напиращите в мен мисли, но така и не успях.

— Знам — казах аз на висок глас. — Трябваше по-рано да натисна спусъка.

Как само ми се искаше в този момент да говорех на Холи. Всеки път, когато затварях очи или се унасях в дрямка, част от мен копнееше да я види и усети присъствието ѝ.

Истината обаче беше друга. Споменът за Холи ме караше да се чувствам ужасно. Образът ѝ не спираше да ме преследва и вместо нея, там на земята, лежах аз.

В случая съвсем не се изискваха кой знае какви познания по психотерапия, за да се извлече смисълът от всичко. Аз бях разочаровала не само Холи, а и себе си.

Много е трудно самия ти да бъдеш най-яръстният си критик.

Междувременно на вратата се почука.

— Ще отвориш ли? — извиках на котката.

Естествено не получих отговор, така че се надигнах с усилие от леглото, завързах халата си и отидох да видя кой ме търсеше.

Мама се усмихваше в шпионката.

— Мамо — извиках аз, запъхтяла от усилието да отворя вратата. Прегърнах я и отново се почувствах като малко момиченце, макар и да бях с четири инча по-висока от нея. Отпуснах се на рамото ѝ, усещайки аромата на същия онзи шампоан, който използваше от четиридесет години. Носеше бяло мъхесто поло и широки панталони, а в дясната си ръка държеше алуминиев бастун.

— Жаклин, скъпа, толкова се радвам да те видя.

— Защо не се обади, че идваш?

— Искахме да бъде изненада.

— Ние ли? — премигнах аз.

— Здравей, Джак.

При тези думи дишането ми спря. Отдръпнах се от мама и погледнах човека до нея, който държеше червена роза в ръка.

— Здравей, Алън.

Бившият ми съпруг се усмихна момчешки. Не се беше променил много за последните десет години. Косата му все още беше гъста и руса, а фигурата добре поддържана. Единствено бръчките по лицето

му се бяха увеличили, но въпреки това изглеждаше почти същия, както по времето, когато ме напуска.

— Алън беше така добър да ме вземе от летището. Планирахме го от две седмици.

— Трябваше да ме предупредите — казах аз на мама, пристягайки халата си и гледайки всъщност Алън.

— Глупости. Щеше да откажеш.

— Мамо...

— Жаклин, и двамата сте големи хора. Не мислех, че ще бъде проблем. Сега ще ни поканиш ли вътре или ще стоим в коридора?

Алън повдигна въпросително вежди към мен, като продължаваше да се усмихва. В отговор аз му обърнах гръб и влязох в апартамента.

— Имаш ли кафе, Жаклин?

— Сега ще направя.

Влязох в кухнята, стискайки устни. Доскоро кафето беше важна част от деня ми, но сега, когато не се налагаше да спазвам графици, кофеинът не ми беше необходим. Припомних си как работеше машината и я пуснах, в същото време влезе Алън и се облегна на кухненския плот.

— Да не би да се чувстваш неудобно? — попита той. Беше облечен в дънки марка „Докерс“, бяла риза с копчета и светлокафяво късо яке.

— Не мислиш ли?

— Не.

Искаше ми се да кажа нещо, с което да го засегна, но нямах сили за това сега. Може би, след като си изпиех кафето.

— Как я караш?

— Добре. Благодаря.

— Чух, че отново си била простреляна.

— Не знаех, че знаеш за първия път.

— Майка ти ми каза. От нея научавам какво се случва с теб.

— И откога? — скръстих ръце аз.

— Винаги си е било така.

— Какво трябва да означава това?

— Не съм преставал да поддържам връзка с Мери след развода.

— Глупости — изсумтях аз.

— Защо да са глупости? Винаги съм обичал майка ти.

— О, да. Разбрах. Поддържате връзка от времето, когато любовта те спря да не си отидеш — отговорих иронично аз.

Той кимна едва забележимо.

— Жаклин! — чу се гласът на мама от дневната.

— Не си ми казвала, че имаш котка!

— Мамо, не — извиках аз и се стрелнах покрай Алън с надеждата да успея да предотвратя евентуален инцидент. За моя голяма изненада обаче мама беше гушнала господин Фрискърс и го галеше по главата.

— Очарователен е. Как се казва?

— Господин Фрискърс.

— Оо. Е, въпреки всичко си остава очарователен.

— По-добре го пусни, той много не обича хората.

— Глупости. Мен изглежда ме харесва.

— Тогава защо ръмжи?

— Жаклин, не ръмжи, а мърка.

Проклет негодник, при мен никога не беше мъркал. Нито веднъж.

Докато разглеждаше апартамента, тя се спря пред един голям кашон.

— За какво е цялото това опаковане? Прибираш някои неща ли? — полита мама, почуквайки с пръст по него.

— Да — все още не бях й казала, че ще се местя при Лейтъм.

— Идеално. Стаята ще ми трябва — усмихна се жизнерадостно тя, нямайки нищо общо с жената, която видях прикована към болничното легло преди няколко месеца.

— Решила си да се нанесеш? — възкликнах аз, опитвайки да придам весел тон на гласа си.

— Да. Знам, че отначало те заплаших да се отрека от теб, ако продължаваш да упорстваш по въпроса, в крайна сметка обаче реших друго. Нямам нужда да се грижиш за мен, но реално погледнато не ми остават още много години на този свят и искам да прекарам остатъка от живота си с дъщеря си.

Усмихнах се и не знаех дали да вярвам. Вече се бях отказала да я тормозя да се премести при мен, поради което и реших отида при

Лейтъм. Сега отново трябваше да го разочаровам. Всъщност аз също се чувствах разочарована.

— Намерих купувач за апартамента във Флорида. Нося ти документите за подпис.

— Перфектно.

— Другата седмица трябва да се нанесе.

— Супер.

Мама остави котката на земята, приближи се накуцвайки до мен, погали ме по бузата с набръчкана ръка и каза:

— Ще го обсъдим по-късно. Хванахме ранен полет и съм изморена. Нали нямаш нищо против да подремна на дивана?

— Не се притеснявай, легни на леглото в спалнята.

Поне някой щеше да го използва за нещо.

— Хапнете двамата с Алън, знам, че имате доста да си говорите — каза тя. Погали ме отново нежно по лицето и отиде да спи.

Алън стоеше до прозореца, пъхнал ръце в джобовете си.

— Ще закусим ли заедно? — попита той.

— Не.

— Искаш ли да си тръгна?

— Да.

— Вземаш ли нещо против депресия?

— Защо мислиш, че съм в депресия?

Той сви рамене едва забележимо. По принцип Алън трудно даваше израз на чувствата си.

— Изглежда майка ти мисли, че се нуждаеш от човек до себе си.

— А, и ти реши да се притечеш на помощ? Не е ли малко странно, имайки предвид, че последния път, когато се нуждаех от някого, ти изчезна като крадец в нощта.

— Не изчезнах като крадец в нощта — усмихна се той.

— Напротив, точно това направи.

— Тръгнах си следобед, без да вземам нищо със себе си.

— Взе ми якето.

— Какво яке?

— Същото, с което си облечен в момента.

— То си е мое.

— Аз го носех постоянно.

— Нека разрешим спора на една закуска.

— Не искам закуска.

— Но ти трябва да ядеш.

— Откъде знаеш какво ми трябва?

Алън мина покрай мен и отиде в кухнята, последвах го, чудейки се дали не го бях засегнала.

— Попитах, откъде знаеш какво ми трябва?

— Стомахът ти кър кори.

Той взе една чаша, наля малко кафе и ми я подаде.

— Не искам кафе.

— Разбира се, че искаш. Винаги си била кисела, докато не изпиеш първото си кафе.

— Не съм кисела — отговорих жално аз.

Алън започна да се смее, идеше ми да се усмихна, но прехапах устни и се сдържах.

— Добре. Дай ми кафето.

Взех чашата и отпих една глътка, установявайки с изненада колко хубаво беше.

— Ако не ти се излиза, мога да сготвя нещо — той отвори хладилника и извади едно яйце. — Последното е. Можем да си го разделим.

— Моята част я искам на очи.

Седнах на кухненската маса, наблюдавайки го, докато търсеше тиган. В главата ми нахлуха приятни спомени. По времето, когато бяхме женени, той правеше закуска почти всяка сутрин. След като намери тиган, отново погледна в хладилника.

— Нямах масло?

— Скоро не съм ходила до магазина.

— Да, виждам. Какво е това — зелен лимон или картоф? — попита той, показвайки ми зелено-кафяво нещо.

— Мисля, че е домат.

— Май е мухлясал.

— Прибери го. Може да ми потрябва, ако някога получа стафилококова инфекция.

Алън изхвърли домата, след което намери два картофа, половин стрък пресен лук и бутилка шардоне. Извади два пакета от фризера, единият със замразени зеленчуци, другият с бекон. Накрая претършува

кухненските шкафчета, прибавяйки малко зехтин, подправки и буркан със сос салса към наличните продукти.

— Не изглеждат апетитно.

— Използвам това, което имам — смигна той.

Погледах го двадесетина минути, докато отпивах от кафето си. Толкова му бяха необходими да обели, свари и нареже картофите на кубчета, както и да запържи бекона, зеленчуците и лука, заедно с необходимите подправки и соса в малко зехтин, примесен с бяло вино. Накрая прибави картофите към бекона, разбърка добре и сипа така полученото ястие в две чинии.

— Каша а ла Даниелс — каза той, слагайки едната чиния пред мен.

— Мирише добре.

— Ако не ти хареса, пицата си остава вариант. Чакай.

Яйцето все още се пържеше в тигана, Алън го свали от котлона и го сложи в порцията ми.

— Бон апети — рече той.

Опитах една хапка, после втора и трета, докато накрая не започнах да лапам като машина.

По време на закуската не разговаряхме, но тишината не беше неудобна.

Когато сложих и последния залък в устата си, Алън взе чинията ми и наля още кафе.

— Премина ли ти яда? — попита той.

— Донякъде. През всичките тези години си мислех, че имаме някакво негласно споразумение.

— Какво?

— Ами, ти не се обаждаш, аз не се обаждам.

Той кимна и остави чинията си в миялната машина.

— Джак, не ти се обаждах, защото щеше да боли.

— Това обаче съвсем не ти попречи да ме напуснеш.

— Нямах предвид теб в случая.

— Искаш да кажеш, че си щял да се почувстваш зле, ако ми се беше обадил?

— Да.

Не знаех какво да кажа, единственото, което успях да промълвя, беше едно „Оо“.

Алън затвори миялната машина и седна срещу мен, облягайки се върху масата.

— Иначе как си? — попита той.

— Добре.

— Не, не си добре. Джак.

— Откъде ти хрумна подобно нещо?

— Още ли страдаш от безсъние?

— Да — отговорих аз, извъръщайки глава встрани.

— Измъчваш се от чувство за вина, заради жената на онова ченге.

— Не точно. От „Вътрешни афери“ ме оправдаха за стрелбата. Всичко мина нормално.

— Това, че е минало нормално изобщо не е достатъчно за теб. Ти винаги трябва да си перфектна, в противен случай не можеш да се понасяш и мисълта за несвършената работа не ти дава покой.

Усещах как стената, която бях издигнала през последното десетилетие, започваше да рухва. Имах нужда да мразя Алън, само така можех да превъзмогна липсата му.

— Не ме познаваш толкова добре, колкото си мислиш.

— Раните ти заздравяха ли? — попита той и се дръпна назад, позволявайки ми да дишам по-леко.

— Благодаря на бога, почти съм излекувана. Лейтъм прояви огромно търпение.

— Лейтъм?

— Приятелят ми.

Взрях се упорито в Алън, но той не реагира, което не знам защо ме разочарова.

— Сигурно затова мислиш, че не съм добре. Просто отдавна не съм правила секс.

— Сексът те влудяваше. Помниш ли как веднъж ми се схвана гърба?

— Най-лошите три седмици от брака ни, но пък за сметка на това бяха продуктивни. Двойно повече хора арестувах през този период — казах аз с усмивка.

— А сещаш ли се какво стана, след като се излекувах?

— Да. Наваксахме изгубеното време, нали?

— Определено. И отново ми се схвана гърбът.

Двамата избухнахме в смях и се учудих колко бързо сменихме темата на разговора, отклонявайки се от Лейтъм.

— Обичам го. Лейтъм, имам предвид.

Алън стана и се приближи до мен.

— Това е прекрасно. Ти го заслужаваш.

— Той е чудесен човек, ще ти хареса.

— Надявам се да имам възможност да се запозная с него — отвърна той, слагайки ръка на рамото ми, след което се наведе над мен.

— Какво правиш?

— Има ли някакъв шанс отново да бъдем заедно?

— Не мисля.

— Докажи ми го.

— Как?

— Целуни ме.

— Не, не става така.

— Направих грешка, като те напуснах и сега искам да се реванширам, но трябва да знам дали чувствата ти към мен са още живи.

— Алън...

— Обичам те, Джак. Винаги съм те обичал. Не любовта беше причината да те напусна, просто не можех да си съпернича с работата ти. Ти посвещаваше всичко на нея и за мен не оставаше нищо. Освен това постоянното притеснение дали ще се прибереш вкъщи жива и здрава ми идваше в повече.

— Алън, нещата не са се променили.

— Аз се промених, вече мога да се справя. А и сега като те видях...

— Недей — отроних, но устните му срещнаха моите и аз не спрях, не се отдръпнах. Изведнъж целият ни съвместен живот, заедно с всичките хубави моменти, отново придоби реални измерения, все едно някога не си беше отивал. Затворих очи и оставих езика си да срещне неговия, чудейки се какво ставаше.

Накрая се осъзнах и деликатно го отблъснах.

— Влюбена съм в друг.

— Знам.

— Ти ме нарани, Алън — казах аз, прокарвайки пръсти по брадичката му.

— Знам.

— Не искам да го правя.

Той обаче ме целуна отново и разбрах, че вече съм го направила.

ГЛАВА 24

Не спах с него, но със същия успех можех и да го направя, чувствах се ужасно виновна.

След целувките дойде ред на леко опипване и аз се оправдах, че трябва да видя мама.

Тя похъркваше спокойно с тъповата усмивка на лицето. Не бях толкова глупава, за да не мога да се сетя, че идването на Алън беше част от някакъв голям план, който според нея вероятно се развиваше перфектно.

И беше права.

Завлякох се капнала до банята, взех си студен душ и облякох възможно най-отвратителните дрехи, които имах: една стара, проядена футболна фланелка на Лейтъм и чифт износени дънки, десети размер (след като Алън ме напусна, бързо смених размера си от осми на десети, заменила съпружеската утеха, с утехата от сладкото).

Тъкмо тършувах из килера, търсейки някакви грозни обувки, когато се чу писък.

Алън.

Пистолетът ми стоеше в нощното шкафче до леглото, грабнах го и изтичах в дневната. Алън се гърчеше на дивана, докато господин Фрискърс опитваше да му отхапе ухото.

Отначало насочих оръжието, но после се окопитих, оставих го на масата и опитах да отделя котката от бившия си съпруг.

— Зло коте, пусни му ухото — скарах се аз и пробвах да издърпам господин Фрискърс.

— Внимателно, Джак, вкопчил се е в хрущяла ми! — изкрещя Алън.

— Стой така. Веднага се връщам.

— Моля те, побързай! Той ми гризе ухото!

Намерих изкуствената мишка под дивана и я заврях в муцуната на котката.

— Ето, котенце, спокойно. Пусни го. Хайде, пусни го.

Животното отпусна хватката си и аз го магнах от Алън, слагайки го на пода.

— Просто бях седнал тук, когато той ме нападна. Много ли кървя?

— Много.

— Ще трябва ли да ме шият?

— Почти половината ти ухо липсва.

— Наистина ли? — завъртя уплашено глава Алън.

— Може би ще успеем да го извадим от стомаха на котката и после да ти го пришием обратно — казах аз със сериозен тон.

Той обаче разбра, че се шегувах и запрати една възглавничка по мен.

Отидох до кухнята и дръпнах няколко хартиени кърпи за ръце от ролката. Откакто бях взела господин Фрискърс, винаги проверявах дали имам достатъчно от тях.

— Боли — стенеше Алън, с притисната към ухото си ръка и начумерена физиономия.

— О, я стига си се държал като дете. Нищо ти няма.

— Лесно ти е на теб. От сега нататък слънчевите очила ще ми стоят накриво.

— Ще се оправиш. Даже, ако искаш, мога да ти услужа с някои от моите обеци — пошегувах се отново аз, попивайки кръвта. — Имаш шест или седем дупки.

— Много смешно. Между другото, какво ѝ е на котката?

— И аз още не мога да разбера. Поддръж това за малко, трябва да донеса изопропиловия разтвор.

Той изпъшка, а аз отидох да потърся превръзки и дезинфекционен препарат.

Обилното количество Vaseline охлади страстите му и той не направи никакви опити да ме закача, докато му превързвах ухото. Аз пък от своя страна мислено благодарих на господин Фрискърс за осигуреното спокойствие.

Предложих да гледаме филм, чакайки мама да се събуди. Възможностите бяха две: „Закуска в Тифани“ или „Кралска сватба“, единствените филми, които имах. Тъкмо разисквахме достойнствата на всеки от тях, когато звънна телефонът.

— Джак? Хърб е. Как си?

— По-добре — отговорих аз и наистина беше така. — Само за това ли се обаждаш?

— Ами, не. Нужна си ни в участъка.

— Мислех, че още съм болнични.

— Болничният ти е отменен. Заповед на капитан Кейнс. Вчера разбрахме.

— Защо, какво става?

— Свързано е с Фулър.

— Дай ми двадесет минути.

Алън впери поглед в мен и тогава разбрах, че това беше един вид кратко обобщение на брака ни — телефонът звъни и аз отивам на работа.

Двамата обаче вече не бяхме женени и нямаше причина да се чувствам виновна.

— Имам резервна връзка ключове в керамичната жаба върху хладилника. Кажете на мама, че може да ме открие на мобилния — казах аз.

Влязох на пръсти в спалнята и без да я будя смених старите дрехи със сако и панталон. Вързах косата си на опашка и се пооправих набързо, за фон дьо тен и очна линия просто нямаше време.

Алън стоеше на дивана и гледаше в телевизора, който не беше включен. Взех пистолета от масата и го пъхнах в кобура.

— Пази се — каза той, без да се обръща.

— Тук ли ще си, когато се върна?

Погледите ни се срещнаха и той наклони леко глава наляво, сякаш ме преценяваше.

— Наел съм си стая за една седмица в Рафаел. Мисля да се видя с приятели и да посетя някои познати места.

От думите му ми олекна.

— Тогава ще се видим — казах аз.

— Да вечеряме заедно довечера?

— Може да закъснея.

— Свикнал съм да те чакам.

Кимнах в отговор, грабнах шлифера си и излязох от апартамента.

Чикаго миришеше на есен или по-точно вонята на боклук и изгорели газове беше примесена с аромат на съхнещи листа. Ветровитият град оправдаваше името си, духаше вятър, температурите

се колебаеха в границите между десет и тринадесет градуса, а тротоарите бяха мокри от скоро паднал дъжд.

Когато пристигнах в участъка, останалите вече ме очакваха в кабинета ми. Бяха всичко на всичко трима — Хърб, облечен в нов костюм на „Брукс Брадърс“, беше си го купил като награда за това, че успя да свали девет килограма, началникът ни капитан Бейнс и представител на щатската прокуратура на име Либи Фишер.

Стивън Бейнс ръководеше Двадесет и шести участък от дълги години, никой не помнеше друг, освен него. Беше едър, нисък на ръст човек, чиято коса беше започнала да оредява. Заради последното носеше перука, която, ако не бяха побелелите му мустаци, щеше да стои доста реалистично.

Либи Фишер изглеждаше на моята възраст и явно много държеше на облеклото си. Носеше бежова риза на „Готие“ и дълга до коляното пола в същия цвят, която вероятно струваше повече от месечната ми заплата. Огърлица от бели перли, високи червени обувки „Кенет Коул“ и малка червена чантичка „Луис Вютон“ допълваха тоалета ѝ.

Либи често се усмихваше, но при наличието на такъв гардероб и аз щях да се усмихвам.

— Как ти е стомахът? — попита закачливо Бейнс, който иначе не си падаше по шегите и никога не би стигнал по-далеч от това просто да подметне нещо.

— По-добре — отговорих аз. — Мисля, че ще...

— На път сме да загубим делото срещу Фулър — прекъсна ме Либи, усмихвайки се мило.

— Но, как е възможно? Нещо нередно ли има? — не можах да прикрия изненадата си аз.

— Не. Случаят е ясен. Става въпрос за мозъчния тумор. Поставен е първи в списъка на веществените доказателства.

Бейнс се намръщи.

— Както знаете, Фулър твърди, че не помни нищо преди операцията, включително и да е убивал някого.

— А, понастоящем опитите на нашите психотерапевти да го пречупят удрят на камък — каза Либи, отивайки до прозореца.

— Значи Фулър иска да оправдае извършените убийства с мозъчния тумор? — скръстих ръце аз.

— Точно така. Туморът е бил в предния дял на мозъка, където се намира центърът, отговорен за поведението. Той контролира емоциите, определя разбиранията за добро и зло, и въобще човешката идентичност. Редица специалисти в областта на психотерапията непрекъснато се надпреварват да обясняват по съдилищата какво голямо влияние може да окаже подобно образуване върху поведението на човека. Адвокатите на Фулър ще се опитат да го изкарат невменяем, позовавайки се на физически доказателства, което ще е прецедент в съдебната практика — завърши Либи, продължавайки да гледа през прозореца.

Гневът ми растеше с всяка изминала минута.

— Ако бъде обявен за невменяем, нали пак ще остане зад решетките?

— Не. Успеят ли да докажат, че по времето, когато е извършил престъпленията, е бил луд, ще го освободят. Без тумора той автоматично се превръща в здрав човек. По този начин копелето ще се измъкне напълно безнаказано.

— Исусе.

— Джак, възстановена ли си напълно? — попита Бейнс и ме погледна изпитателно.

Още не бях съвсем здрава, но усещах, че нещо щеше да се случи и кимнах.

— Добре — продължи Бейнс. — Искам да говориш с него.

— С Фулър ли? Защо?

— Едно признание би свършило добра работа. Това, което искам обаче, е да се опиташ да разбереш дали той лъже.

— В случай че лъже, разполагаме с по-добър начин за атака — обади се Либи.

— Има ли вероятност да се преструва?

— Би било хубаво, ако е така — добави тя и отново седна на стола. — Но в случая не знаем нищо. Вече беше разпитан от една дузина специалисти: психотерапевти, адвокати, полицаи, лекари. Безупречен е.

— Подлаган ли е на детектор на лъжата?

— Един път. И там се представи безукорно. За утре е заплануван още един тест, ще го ръководи човек от нашите.

— Но, защo аз — попитах след известно забавяне. — Моятa работа е да арестувам престъпниците, последващите разпити се извършват от други хора с по-висока квалификация.

Бейнс се почеса по перуката.

— Работила си с него няколко години, познаваш го, освен това си ченге. Опитай да прозреш лъжите му, мисля, че няма нужда да ти казвам в какъв медиен цирк се е превърнал този случай.

— Капитане, аз не съм професионалист в разпита на хора. Не искам да го виждам отново на свобода, разбира се, но не смятам, че...

— Има още нещо, Джак.

— Какво?

Бейнс ме погледна с железния си поглед.

— Самият Фулър е поискал да те види.

— Мен? Защо?

Либи се приближи до мен сякаш бяхме близки приятелки, които си споделяха някаква тайна.

— Не знаем. Не е дал обяснения на никого, но откакто е заловен, често пита за вас. Адвокатът му го е посъветвал да мълчи и напоследък не ни казва нищо. Въпреки това обаче все пак се съгласи да отговаря на въпроси в отсъствие на защитата си, ако не присъства никой друг, освен теб. Естествено показанията му няма да важат пред съда и в случай че каже нещо, ще трябва ти да го потвърдиш под клетва.

Направих мислена възстановка на случилото се, как ритам вратата и казвам на Фулър да пусне жена си, а после куршумите, които излязоха от тялото на Холи и се забиха в моето.

— Ще се радвам да го изоблича.

— Той е в „Куук Каунти“. Ще бъдете само двамата в отделна кабина с плексигласова преграда помежду ви. Знаеш процедурата.

— Ще имам ли микрофон?

Либи приглади гънките на костюма си с ръце и отвърна:

— Всички знаем, че е незаконно да се записват думите на конкретен човек без неговото знание. Подобно нещо изобщо не би послужило като доказателство. В качеството ми на представител на съдебната система не мога да приема извършването на каквато и да било престъпна дейност и ако разбере за такава незабавно ще алармирам съответните органи. Извън контекста на казаното обаче

наскоро, докато преглеждах едни стари случаи, се натъкнах на някои много интересни законови определения. Едното се нарича *опресняване на паметта*, а другото *препис за дискредитивни цели*.

Либи говори няколко минути, обяснявайки по какъв начин един нелегален запис би могъл да се използва в съда.

Когато тя приключи, Бейнс добави:

— Открито заявявам и бих искал това да се документира, че няма да позволя в моя участък заподозрените да се записват незаконно. Особено с подобна реагираща на човешки глас техника — завърши той и постави на бюрото малко електронно устройство, което аз прибрах в джоба си.

— Кога ще мога да се видя с него?

— Разговорът е насрочен за след час. Успех, Джак. Утре сутринта искам подробен доклад на бюрото ми.

Либи стана и ми стисна ръката с думите:

— Нали знаете, че само ако се бяхте прицелили с няколко сантиметра по-ниско, щяхте да ни спестите всичките тези неприятности.

Вече и аз започвах да си мисля същото.

ГЛАВА 25

Стояхме свити в цветните пластмасови столове на заведение, част от верига за бърза закуска, разположено в съседство с участъка. Хърб ядеше, а аз гледах през витрината. Навън валеше, сивите облаци се сливаха с приглушените кафяво-черни тонове на града и малкото останали дървета, чиито листа бяха започнали да окалват.

Може би някъде из покрайнините имаше купища пъстроцветни есенни листа, които само чакаха някой да се метне в тях. Тук при нас обаче мажеше да се види единствено разкъсана кафеникава маса, която се превръщаше в кал, когато се намокреше.

— Като малка мама всяка есен ме водеше на север в Уисконсин да гледам пожълтелите листа. Така и не го оцених. Може би красотата е невидима за младостта.

— Възможно е — каза Хърб по-скоро на сандвича с кюфтета пред себе си. Нисковъглекхидратната диета налагаше ограничаване консумацията на хляб и затова Хърб го беше отделил настрана, наблягайки на протеините.

— Какви мисли ти навява есента?

— Сещам се за пуйката, която се приготвя за Деня на Благодарността.

— Ами зимата?

— За коледната пуйка.

— Пролетта тогава?

— Великденска шунка.

— Май намекваш нещо.

— Ще си ядеш ли телешкото печено?

Дадох му половината останал сандвич, от който той си отдели месото.

— Не ми е ясно само, как поглъщането на толкова много мазнини, може да бъде здравословно.

— Погледни насам. Той отвори бурканче с майонеза и изсипа обилно количество от него върху месото, след което натъпка всичко в

устата си. — Наистина е полезно.

— Да, виждам. Изглеждаш страхотно.

Хърб изсумтя, не вярвайки.

— Тревожи ли те нещо?

Той изсумтя отново.

— Да не би погълнатият холестерол да заседна на гърлото ти?

— Заради Бърнис е.

— Добре ли е тя?

Той сви рамене.

Обикновено всеки ден питах за Бърнис, но за последните три месеца, през които не бях на работа, виждах Хърб всичко на всичко три пъти и винаги говорех за моите проблеми, без да се интересувам от неговите.

— Какво има?

— В конфликт сме. Тя не харесва новия ми начин на живот.

— Кой? Този с диетите ли?

— Диетите са само част от проблема. Не харесва колата ми. Каза, че ѝ било писнало постоянно да прави секс. Отпускащата ми приближава, досега винаги сме ходили в Калифорния при нейните приятели от долината на виното. Двадесет години едно и също. Този път обаче искам да отида във Вегас.

— Защо не се разберете да прекарате няколко дни във Вегас и няколко дни при приятелите ѝ.

— Заеби ги приятелите ѝ.

Това беше най-злостното нещо, което някога бях чувала от устата на Хърб.

Искаше ми се да продължим разговора, но Бенедикт погледна часовника си, изяде последното кюфте и стана.

— Ще закъснеем — стори ми се, че каза той с пълна уста и излезе от ресторанта, а аз го последвах.

Опитах отново да засегна въпроса в колата, но на Хърб не му се говореше повече на тази тема.

Затворът „Куук Каунти“ заемаше пространството от „Двадесет и шеста“ и „Кал“ до „Тридесет и първа“ и „Сакраменто“, което го правеше най-големия, концентриран на едно място, затворнически център в Съединените Щати за задържане на хора с наложена мярка за неотклонение. По груби данни мястото се обитаваше от осем хиляди

шестстотин петдесет и осем мъже и жени, разпределени в единадесет отделни сгради. Повечето от задържаните чакаха датите на процесите си, след края на които щяха да бъдат освободени, или, което беше по-вероятно, щяха да бъдат преместени на друго място. Някои пък просто излежаваха краткосрочни присъди от порядъка на деветдесет дни и надолу.

Проверих набързо записващото устройство. Работеше нормално.

Минахме проверка на входа и се отправихме към блок единадесет, където държаха Фулър. Отвън бялото здание приличаше повече на правителствена сграда, отколкото на строго охраняван затвор. Вътре обаче нещата бяха съвсем различни. Посрещна ни заместник-директорът на блока Джейк Карвър, пълен на вид мъж с влажни длани. Записаха данните ни, оставихме оръжията си и последвахме Карвър във вътрешността на постройката.

— Затворът ни е образец за останалите — каза Карвър с писклив глас. Вероятно пиеше и пушеше доста. — При нас всичко е перфектно, нямаме проблеми от никакво естество.

— Какви мерки са предприети за охраната му? — попита Хърб.

— Настанили сме го в отделна килия. Един полицаи не може да се сложи при останалите затворници.

— Виждали ли сте го? — запитах аз.

— Разбира се. Побъбрихме си малко.

— Как ви се стори?

— Изглежда доста свестен човек.

— Лъже ли за амнезията си?

— Ако лъже, то тогава той е най-добрият лъжец, който някога съм виждал, а аз съм в системата вече почти тридесет години. Ето стигнахме.

Спряхме пред една бяла желязна врата с малко квадратно прозорче, шест на шест инча, разположено на нивото на очите.

— Това е Стая за свиждане Н. Имате половин час на разположение. Просто ударете по вратата, а случай че искате да излезете или пък, ако той започне да буйства. Аз ще стоя тук.

Карвър отключи, пускайки ме да вляза. Включих диктофона, който носех в джоба си, и пристъпих вътре.

Помещението беше малко с размери приблизително дванадесет на дванадесет стъпки, миришеше на пот и се осветяваше от

луминесцентни лампи, едната, от които мигаше. В средата на стаята, срещу изподрасканата, покрита с белези и подсилена със стоманени пръти плексигласова преграда, стоеше сгъваем стол. Тази своеобразна, дебела около инч стена, разделяше общото пространство на две равни части.

От другата страна с ведро изражение на лицето, седеше Бари Фулър. Носеше изработен от флуоресцираща материя оранжев затворнически гащеризон с щампован номер на гърдите. Ръцете и краката му бяха оковани, като за по-голяма сигурност двата вида крайници се свързваха от допълнителна желязна верига. От едната страна на главата му, тръгвайки от веждата и продължавайки до края на челото, личеше голям, отекъл белег, който късата прическа нямаше как да скрие.

— Благодаря ви, че дойдохте, лейтенант. Седнете моля.

Кимнах и седнах срещу него, без да се облягам, с плътно събрани крака, здраво стъпила на земята.

— Здравей, Бари, добре изглеждаш.

Той се усмихна, прокарвайки ръка по белега си.

— Възстановяването ми върви отлично. При вас как е? Казаха ми, че съм ви уцелил с два куршума в стомаха.

— Sprawям се някак — отвърнах спокойно аз. — Във всеки случай доста по-добре от жена ти.

При тези думи лицето му сякаш се смачка. Очите му се зачервиха и се напълниха със сълзи.

— Холи. Моята любов. Не мога да повярвам, че аз съм го извършил.

— Е, повярвай. Бях там. Гледах как й изтича кръвта и животът я напуска.

Фулър заподсмърча и разтри очи, вследствие на което те станаха още по-червени.

— Знам, че може да прозвучи глупаво, но само си представете, че един ден се събудите и всички започнат да ви говорят какви ужасни неща сте извършили, без дори да имате и най-малък спомен за това.

— О, да, вярно. Бил е туморът.

— Обичах жена си! — каза той с разтреперан глас. — Никога нямаше да я убия, ако знаех какво върша. Господи, Холи.

Раменете му се отпуснаха. Дали наистина изпитваше някакво разкаяние, или просто беше добър актьор?

— Защо ме извика тук, Фулър? Защо държиш да не присъстват адвокати? Какво искаш да ми кажеш?

— Исках да ви благодаря.

Думите му направо ме разбиха.

— Моля?

— Исках да ви благодаря, защото ме спряхте, преди да съм наранил още хора, а също така и да ви се извиня, че стрелях по вас.

Хвърлих му бърз, изпитателен поглед и отвърнах:

— Колко трогателно. Разчувствах се, наистина. С тези сълзи мигновено сваляш от себе си цялата вина за убийствата на всички онези жени, които накълца.

— Не помня да съм кълцал каквито и да било жени и съм благодарен, за което. Не знам дали щях да мога да живея с подобни спомени.

— Не помниш ли Дави Маккормик? Как ѝ отреза ръцете и сложи моите белезници на китките ѝ, за да може после болното ти приятелче Ръшло да ги остави в моргата?

Фулър поклати глава.

— Ами, Айлийн Хътън? Хапал си я толкова яростно, че чак си късал парчета плът от тялото ѝ.

— Моля ви, спрете.

— Каква беше на вкус тя, Бари? Спомняш ли си?

— Нищо не помня.

Явно вече беше време да премина към съществената част.

— Помниш и още как. Помниш възбудата, която усети, когато ѝ отреза главата. Само колко силен и могъщ се почувства тогава. А, освен всичко друго, намери време и да я чукаш, нали? Преди или след като ѝ изтръгна сърцето беше това?

Фулър вече съвсем го беше обърнал на театър и плачеше с глас, но аз не се предавах.

— Откажи се, Бари. Знам, че се преструваш. Помниш всичко до последната гнусна подробност. Бас държа, че всяка вечер, оставайки сам в тясната килия, се отдават на спомените си. С тумор или без, дано се опържиш на електрическия стол, боклук такъв.

Сваляйки ръце от лицето си, Фулър се ухили. Очаквах да видя гняв или ярост, но той открито се забавляваше.

— Имате микрофон, нали, лейтенант?

Не казах нищо.

— Искате от мен да бъда честен, а самата вие не сте. Покажете ми микрофона.

Претеглих възможностите. Да разбере дали Бари се преструваше беше по-важно, отколкото да го докажа. Извадих устройството и го изключих.

— Добре. Само ти и аз. Готов ли си да спреш целия този цирк с амнезията и да признаеш всичко?

Той затвори очи и склочи ръце сякаш се молеше. После вдигна ръка и избърса лице в ръкава.

— Лук — каза Фулър и се изсекна. — Слагам го под ноктите си и сълзите текват мигновено. Добре, че е чудната, топла пилешка супа, отпускана ни от Департамента по подправките. Доста добър спектакъл, а? Ще ми дадеш ли съвет какво да подобря, преди да го изнеса пред съда?

Почувствах студ.

— Какво си спомняш, Бари?

— Всичко, Джак.

— А убийствата?

— Помня ги до най-малката подробност. Беше права, през нощта, когато остана сам в килията, мастурбирам, мислейки за тях. Напљунчената ръка, разбира се, не може да се сравнява с окървавена, пиццяща кучка. Все някак ще трябва да изтърпя, докато ме пуснат — завърши той, изпращайки ми целувка, придружена с намигане.

Стомахът ми се обърна и в мен се завърна отдавна забравено чувство.

— Искаш да кажеш, че си убивал без причина, просто от жажда за кръв?

— Просто от жажда за кръв? Каза го така, сякаш си разочарована. Каква по-добра причина искаш от тази? Пари? Отмъщение? Жаждата и влечението са много по-чисти.

— В такъв случай, значи си социопат.

— Всъщност, не. Тук имах достатъчно време да прочета и осмисля някои неща. Според написаното в четвъртото издание на

„Диагностичен и статистически наръчник на психичните разстройства“ страдам от нецеленасочена епизодична агресия. Съчувствието не ми е непознато, вътре в себе си усещам емпатия, но я игнорирам, за да получа нужната емоция.

— Убийствата те карат да изпаднеш в еуфория?

— Страдам от главоболие, Джак. Ужасно главоболие, причина, за което може би е бил туморът. Лекарите обаче твърдят, че той се е развил преди не повече от година, а главоболието го имам цял живот. Убиването на хора кара болката да изчезне и според мен всичко се дължи на ендорфина, който на практика е ендегенен морфин. Играе ролята на болкоуспокояващо в организма и е стотици пъти по-силен от хероина. Явно убийствата водят до рязко покачване на произвежданите от тялото ми количества ендорфин, поне аз така си мисля. Много бих искал да чуя какво мислят по въпроса всичките тези специалисти, под чието непрестанно наблюдение се намирам, но за съжаление трябва да поддържам вече изградения си образ.

— Ами сега, когато туморът го няма?

— Джак, туморът няма никакво значение. Аз съм пристрастен към убийствата — отвърна Фулър с очи черни и безжизнени, като на акула.

Изправих се, готова да си тръгна, нямаше нужда да слушам повече. Получих това, за което бях дошла.

— Нима ще ме изоставиш толкова скоро? Почакай, още не си чула плановете ми.

— Какви плановете?

— За това, какво смятам да правя, след като изляза на свобода. Ще те намеря. Джак — заплаши той и се хвана за чатала, докато правеше въртеливи движения с езика си. — Добре ще се позабавляваме двамата, лейтенант. Приготвил съм ти нещо специално, на теб и дебелия ти партньор. Мразех ви преди, защото не ме взехте в детективския отдел, но откакто ме изпратихте в тази проклета дупка, ви мразя още повече. Скоро ще разберете за какво става въпрос.

Обърнах се и опитах да отида до вратата, без да треперя твърде много.

— Не се тревожи, Джак. Няма да е толкова скоро. Първо ще убия всичките ти близки хора, всички, които познаваш и обичаш.

Блъснах по вратата по-силно, отколкото ми се искаше.

— Предай най-добрите ми пожелания на майка си и приятеля си.
Скоро ще се видим.

Блъснах отново и Карвър отвори.

— Добре ли сте, лейтенант?

Кимнах, но изобщо не бях добре. Ръцете ми трепереха и ужасно ми се гадеше.

— Джак? — каза Хърб с тревожен поглед.

— Той лъже, Хърб. Нямах представа как лъже. Не можем да го оставим да излезе.

— Какво стана вътре? Записа ли нещо?

Погледнах го в очите и сграбчих ръката му, стискайки здраво.

— Не можем да го оставим да излезе, Хърб. Не можем. Каквото и да ни коства това.

ГЛАВА 26

— Отворете килия номер единадесет.

— Отварям килия номер единадесет.

Електронната ключалка се освободи с металически звън и вратата се отвори. Бари Фулър погледна надзирателя, който го придружаваше. Мъжът беше с около осем инча по-нисък и имаше толкова тънък врат, че Фулър можеше да го удуши и с една ръка.

Клюощавият надзирател свали веригите от глезените му, докато другият, дебел мъж с лице на булдог, стоеше встрани, хванал флакон спрей, готов веднага да реагира в случай на нужда.

Продължавай да гледаш страшно, загубеняк такъв. Поискам ли, този спрей ще ти го завра толкова дълбоко в задника, че чак в устата ще ти залюти.

— Благодаря — вместо това каза Бари и се усмихна, поддържайки новото си амплоа. Слабичкият охранител му свали белезниците и той влезе в килията. Помещението беше малко и доста тясно. В единия ъгъл имаше метална тоалетна чиния без капак, в съседство, на която беше монтирана мивка, също изработена от метал, докато другия беше зает от походно легло с два инча дебел памучен дюшек.

В килията нямаше достатъчно свободно място за правене на нормални лицеви опори, поради което на Фулър се наложи да опре ръце върху студения бетонен под и да качи крака на мивката.

— Едно, две, три, четири...

Брадичката му докосваше земята, а при всяко движение надолу паренето в раменете и гърдите му се увеличаваше, лицето му започна да се зачервява и той се усмихна.

Изражението на Джак беше просто безценно, направо се подмокри.

— Осемнадесет, деветнадесет, двадесет...

Погледна към леглото. На едно място дюшекът беше леко разпран по шева, образувайки малък процеп. В него той складираше

лук и някои допълнителни неща, с помощта, на които смяташе да разиграе големи драми в съда.

— Тридесет и седем, тридесет и осем...

Утре щяха да го подложат отново на детектора на лъжата, което му се стори забавно. Все още пазеше телчето, свалено незабелязано от документите на адвоката. Само по себе си това телче беше напълно достатъчно да му осигури отлични резултати на теста.

— Шестдесет и пет, шестдесет и шест...

Дотук нещата се развиваха просто перфектно. Онази кучка, жена му, най-накрая беше мъртва, а адвокатът му се беше съгласил да предупреди Ръшло да мълчи. Малкият подлизурко със сигурност щеше да се подчини. Ако всичко вървеше по план, скоро трябва да бъде на свобода, може би до няколко седмици. След което щеше да навести Джак, за да изпълни обещанието си.

— Осемдесет и девет, деветдесет, деветдесет и една...

Едно нещо обаче го притесняваше. Въпреки уверенията на докторите, че туморът е бил отстранен изцяло, главоболието не преставаше да го мъчи. Не беше толкова ужасно, както преди, но през последните седмици непрекъснато се засилваше.

— Сто и двадесет, сто двадесет и една...

За сега аспириинът вършеше работа, макар и да знаеше, че ще дойде време, когато само той няма да е достатъчен и щеше отново да се наложи да убива.

— Сто и петдесет.

Фулър стъпи на пода и се опъна, опирайки ръце в тавана. Дишаше тежко, беше си прехапал езика и сега имаше металически вкус в устата, който го възбуждаше.

Отдъхна за кратко и започна нова серия от лицеви опори, хапейки със зъби раната на езика си.

— Двадесет, двадесет и една...

Затвори очи и си представи, че кръвта, която поглъщаше, беше на Джак.

ГЛАВА 27

Обадих се на Либи още, докато бях в колата на Бенедикт, и й разказах накратко какво се беше случило.

— Знаех си, че ни будалка! — възкликна възбудено тя.

— Нямаме доказателства.

— Но за сметка на това ситуацията се изясни и все ще намерим нещо. По отношение на детектора на лъжата разполагаме с най-добрия специалист в тази област. Той хвана Тед Бънди^[1], ще хване и Фулър. Добра работа, Джак.

— Благодаря.

Но вместо да чувствам, че съм се справила добре, се чувствах така, сякаш ми бяха сритали задника.

— Искаш ли да присъстваш утре?

— На теста с детектора ли?

— Разбира се. Той няма да очаква подобно нещо, ще се притесни и ще свали гарда.

Искаше ми се да кажа не. Не исках да ходя. Фулър събуди в мен дълбоко погребани чувства.

Чувства на страх.

В критични ситуации на всяко ченге е нужна известна доза от тях. Страхът вдига адреналина, който пък прави реакциите по-бързи. Преди няколко месеца, когато прострелях Фулър, също бях уплашена, тогава страхът беше мой съюзник, помогна ми да се съсредоточа и ме накара да действам инстинктивно, по начина, по който бях научена.

Сега обаче свитият стомах, изпотените длани, пресъхналата уста и развинтеното въображение изобщо не ми бяха от полза, точно обратно, изнервяха ме, обогатявайки и без това дългия ми списък с нервни разстройства.

— Джак, там ли си?

— Виж, Либи, отскоро съм отново на работа и за утре нищо не мога да обещавам.

— Тестът ще се проведе в Единадесети участък от девет сутринта. Ще говоря с Бейнс да те освободи.

— Благодаря — едва отвърнах аз. — До утре тогава.

Хърб спря на един светофар и ме погледна.

— Джак, какво ти е? Виждаш ми се зле.

— Добре съм.

— Допуснала си го до себе си. Позволила си му да си играе с психиката ти.

— Нищо подобно — опитах да се усмихна аз. — Просто съм малко уморена, това е.

Светна зелено, но Бенедикт не потегли.

— Познавам те, Джак. Не си естествена.

Вместо да отговарям реших да сменя ролите.

— Аз ли? Ти изглеждаш така, сякаш те е хванала кризата на средната възраст. Стоиш и мълчиш, дума не обелваш.

Зад нас се чу вой на клаксони.

— Не съм в криза на средната възраст.

— Добре де, мъжка менопауза.

— Не е там работата. Бърнис и аз просто вървим в различни посоки.

— Различни посоки ли? Хърб, та вие сте женени от двадесет години.

— Може би двадесет години са твърде дълго време — каза той, обръщайки се напред.

Колите зад нас отново надуха клаксони. Бенедикт настъпи газта и потегли със свистящи гуми.

Затворих очи, връщайки се към вчерашния ден, когато мислех единствено каква пица да си поръчам, кога отново щях да мога да правя любов и дали бях пристрастена към Ambien. И изведнъж, само за една нощ животът ми се превърна в ад, като най-голямата беда от всички беше, че си имах работа с психопат, който по всяка вероятност скоро щеше да излезе на свобода и щеше да започне да избива близките ми хора.

Двамата с Хърб не говорихме повече по обратния път към участъка. Аз влязох в кабинета си и вперих поглед в огромната купчина документи на бюрото, която се беше образувала във времето,

докато ме е нямало. За момента реших просто да я преместя встрани и седнах да пиша доклада си.

След час кълване по клавиатурата предадох доклада заедно със записа на Бейнс. После мислех да се захвана с недовършената работа, но така и не можах да се настроя и реших да си ходя.

Прибирайки се, с раздразнение установих, че из целия етаж на блока звучеше силна музика от пиано. Някой слушаше джаз. Почти бях готова да започна да блъскам по вратите, извадила значката си, когато установих, че в случая тя нямаше да свърши кой знае каква работа. Музиката идваше от моя апартамент.

— Мамо? — казах аз учудено на себе си.

Отворих вратата и звукът ме удари като вълна. Никога не съм харесвала джаз. Предпочитам по-мелодична музика. Никога не съм харесвала и пианото като инструмент. Може би, защото две години бях принудена да вземам уроци, понеже според мама това спомагало за изграждането на характера.

В дневната ме чакаха още неприятни изненади. Диванът беше сменил местоположението си, а отгоре му имаше три розови възглавнички, напълно в тон с новите розови завеси, окачени на прозорците.

Харесвах розовото точно толкова, колкото и джаза.

— Мамо? — извиках аз, изключвайки уредбата.

— В спалнята съм скъпа.

Поех дълбоко въздух, издишах и влязох при нея. Тя тъкмо окачваше една от онези картини на стената, които в универсалните магазини струваха по-малко от двадесет долара парчето. Картината изобразяваше сива котка с розова панделка на шията, играеща си с кълбо прежда.

— Здравей, Жаклин. Какво стана с Мидори?

— Мидори ли?

— Мидори Кавамура — дискът, който слушах.

— Чуваше се много силно, а съседите се оплакват.

— Филистинци. Та тя е един от най-добрите джазови пианисти в света.

— Не харесвам джаз.

— Може би, защото не можа да станеш пианистка и сега завиждаш.

Бях твърде ядосана, за да се усмихна на тази шега.

— Мамо, защо диванът ми е обърнат?

— Ами, преди гледаше към стената, сега гледа към прозореца. Харесаха ли ти новите възглавнички?

— Не обичам розово.

— Никога не си харесвала особено женските работи. Когато беше на шест, всичките ти приятелки си играеха с кукли, а аз трябваше да ти купувам войници. Какво ще кажеш за новата си картина? — завърши тя, вдигайки ръце към котката на стената.

— Очарователна е — отвърнах равнодушно аз.

— Напомни ми за твоята котка и реших да я купя. Фриски? Къде си?

Господин Фрискърс дотърча в стаята, скочи на леглото и оттам се хвърли в ръцете на мама.

— Фриски ли? — попитах аз.

— Погледни го само, не ти ли прилича на котката от картината?

Тя го вдигна във въздуха и наистина имаше една прилика с нарисувания му събрат — розовата панделка, която тя беше вързала около врата му.

— Направо са като две капки вода. Би ли свалила тази панделка. Измъчваш го — отвърнах аз.

— Глупости. Фриски обича розовото, за разлика от някои други хора. Нали Фриски? — каза мама и го погали по гушката, а проклетата котка започна да мърка. Седнах на леглото, което никога не бях успявала да оправя толкова добре, не се забелязваше дори и една гънка.

— Как направи всичко това?

— Альн ме изведе, колко е мил само. Скоро трябва да се върне с цветето.

— Цвете ли?

— Помолих го да купи някое голямо стайно цвете в саксия. Тук е прекалено сиво и пусто, има нужда от малко освежаване и зеленина.

Беше безполезно да се съпротивлявам, така че просто изхлузих обувките си и се съблякох.

— Жаклин? Нали не си ядосана?

— Не, мамо. Имах тежък ден, това е.

Тя остави котката на земята и ме погали по главата.

— Искаш ли да поговорим?

— По-късно може би. Сега трябва да си взема душ.

Мама кимна, усмихвайки се и излезе от спалнята. Миг по-късно музиката засвири отново.

Затръшнах вратата на банята и пуснах горещата вода. Десетте минути, прекарани под душа, ми поддействаха ободрително и донякъде свалиха натрупаното в мен напрежение. Отстраних космите по тялото си и измих косата си с балсам, след което се заех със скубане на вежди пред огледалото.

Бях завита във влажна хавлия, когато вратата се отвори.

— Жаклин? Пред вратата има някакъв непознат мъж.

За момент ме обзе паника, но после се успокоих, съзнавайки, че беше невъзможно да става въпрос за Фулър.

— Червенокос ли е?

— Да.

— Това е Лейтъм, мамо. Приятелят ми. Той не си ли отключи?

— Опита, обаче аз сложих веригата.

— Покани го вътре, моля те, и му кажи, че идвам веднага.

Мама кимна и се намръщи леко. Облякох бързо халата и увих мократа хавлия около главата си.

Двамата стояха в кухнята, Лейтъм облечен в обичайния си работен костюм — сиви панталони, червена вратовръзка и сиво сако, а тя от своя страна вперила в него пренебрежителен поглед.

— Здравей, Джак. Помислих да се отбия и да излезем да хапнем по нещо.

— Ние вече имаме планове за вечерта — усмихна се мама вежливо.

Погледнах я остро, но тя се направи, че не ме забелязва.

— Не е нищо особено — отвърнах аз с ласкава усмивка. — Ще се радваме да дойдеш с нас. Нали, мамо?

— Естествено. Би било чудесно, Натън — каза тя престорено.

— Лейтъм — извикахме в един глас и двамата.

— Сигурна съм, че Алън също няма да има нищо против.

Проклятие. Как можах да забравя за Алън?

— Приятелят ти? — попита плахо Лейтъм, гледайки към мама.

— Съпругът ѝ — отговори надутото тя.

— По-точно бившият ми съпруг. Беше така добър да придружи мама при визитата ѝ.

— Помага ми с преместването. Прекрасен човек.

— Какво преместване? — сбърчи вежди Лейтъм. Идеше ми направо да побягна в спалнята и да заровя глава под възглавниците.

— Мама в крайна сметка реши да дойде при мен.

Лейтъм се сепна едва доловимо. Хванах ръката му и силно я стиснах, надявайки се, че по този начин щеше да разбере какво чувствах.

Той обаче не реагира.

— Е, това е чудесно. Джак го искаше много отдавна. Тя постоянно говори за вас.

— Колко мило. А аз дори и не подозирах за съществуването ви.

Стиснах отново ръката му, след което я пуснах, за да отведе мама от стаята, преди да е станало по-лошо.

— Ще ни извиниш ли за момент? Женски разговор.

Отдохме в спалнята и аз затворих вратата.

— Какво има, Жаклин?

— Спри с тези глупости, държиш се ужасно.

— Ужасно ли? Че защо?

Вдигнах заплашително пръст:

— Говоря сериозно. Обичам този човек и ако продължиш...

— Обичаш го? Никога не си ми казвала, че го обичаш.

— Просто нямах възможност. Ти отскоро взе да отговаряш на обажданията ми, пък и разговорите все се въртяха около теб.

Веднага съжалих за думите си, но вече беше твърде късно. Мама се почувства изключително неудобно.

— Не искаш да оставам тук, нали?

— Мамо...

— Никога нямаше да дойда при теб, ако знаех, че си влюбена в този мъж. Той поиска ли да заживеете заедно?

— Тези неща можем да ги обсъдим и по-късно.

— Щом го обичаш, защо тогава се целуваше сутринта с Алън?

— Ти нали уж беше заспала?

— Преструвах се.

— Направих грешка. Виж, имах тежък ден, искам само да се облека и да изляза да хапна нещо. Много те моля, иди при Лейтъм и се

сприятели с него.

— Ще се постарая, скъпа. Разговорът е приключен.

Прехапах устни, чудейки се какво по-лошо можеше да се случи, когато чух входната врата да се отваря.

— Мери? Донесох цветето.

Беше Алън. Изхвърчах от спалнята, готова да спасявам положението и се натъкнах на Лейтъм.

— Трябваше да се обадя.

— Трябваше да ти кажа. Ще се оправим. Бъди смел — казах аз, докосвайки го по бузата. Той обаче не реагира по никакъв начин.

Алън държеше в ръцете си голямо растение с едри, островърхи зелени листа, които много наподобяваха тези на папратата. Оставяйки го на пода, той ми се усмихна, но когато видя Лейтъм усмивката му изчезна.

— Не исках да се натрапвам.

— Алън, това е Лейтъм Конджър, моят приятел. Лейтъм, това е Алън Даниелс, бившият ми съпруг.

Нито един от двамата не подаде ръка да се здрависа, просто стояха и се измерваха с погледи. Имах чувството, че ако бяха кучета, щяха да започнат да маркират територията си.

— Здравей, Алън! Каква хубава папрат само! — възкликна мама и го целуна, разигравайки поредния си театър.

Лейтъм погледна часовника си.

— Е — плеснах аз с ръце, преструвайки се, че се усмихвам. — Кой иска да хапнем пица?

[1] Тед Бънди — американски сериен убиец, отговорен за смъртта на над тридесет жени, като точната бройка на жертвите му остава неуточнена. Според някои изследователи баща на Тед Бънди е не някой друг, а дядо му по майчина линия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 28

Успях да изям едва две парчета пица, от които ми стана тежко. Лейтъм и Алън, в опитите си да се игнорират един друг, почти не говореха.

Това позволи на мама, която вече пиеше трето питие, да води разговора без всякакви задръжки от нейна страна. Все още не беше споменала нищо за целувките, но и техният ред щеше да дойде.

— Налютява — каза тя и премлясна с устни. — Когато човек остарее, вкусовете му усещания се губят. Един хубав коктейл „Блъди Мери“ с малко пикантен сос е истински празник за стария език. Пък и е доста приятно да си поръчаш коктейл, носещ твоето име.

— Да — казах аз. — Голяма забава е.

— Дълго ли мислиш да останеш в града, Алън? — попита Лейтъм.

— Ами, докато Мери се нанесе.

— Колко време ще отнеме това? Седмица? Две?

— Не зная. Ще остана, колкото е нужно.

Лейтъм хвана небрежно сламката си, побутвайки плаващите в чашата ледчета с нея.

— Нямаш ли работа, на която трябва да се върнеш?

Алън скръсти ръце — една от неговите защитни пози.

— Аз съм писател на свободна практика. Не съм вързан в някой офис от девет до пет със задачата да правя работодателя си богат на собствен гръб. Но сигурно ситуацията в счетоводните среди е различна.

— Нямам нищо против да работя от девет до пет, щом ми се плаща добре и мога да си покривам сметките.

— Все пак не мислиш ли, че е малко отегчително? Джак по принцип харесва творчески натури, мъже с въображение.

— Може пък и да е осъзнала грешките от миналото и сега да търси промяна.

Тук вече не издържах, вдигнах ръка и казах:

— Някой иска ли да чуе как мина денят ми? Онзи откачен тип, който тикнах зад решетките заплаши, че ще ме убие.

Идеята ми беше по този начин да събудя някакво съчувствие. Лейтъм обаче веднага използва възможността да се самоизтъкне и, прегръщайки ме през рамо, както правеха пияниците, отвърна:

— Остани да спиш при мен довечера, Джак.

— Като гледам не ти е много навита. Май си започнал да я отегчаваш.

— Защо не се прибереш у вас и не напишеш нещо по въпроса, а?

— Добре, момчета. Достатъчно. Държете се идиотски — казах аз и станах от масата, гледайки към мама, за да ѝ покажа, че визирах и нея.

— Ще те откарам до вас — каза Лейтъм и се изправи. Същото стори и Алън.

— Сама ще се прибера. — Бръкнах в джоба си и хвърлих няколко банкноти, при което двамата веднага се втурнаха да ми ги връщат. Оставих ги и излязох навън в студената нощ, спуснала се над Чикаго.

Не можех да се прибера вкъщи, нуждаех се от малко време за размисъл. До близкия светофар чакаше едно такси, извиках го и влязох вътре.

— Къде отиваме?

Хубав въпрос. След тази нощ бях готова да се отрека завинаги от мъжете, а така също и от родителите, и полицейската работа. Къде отивахме ли? Към някой център за безработни стари моми без родители.

В крайна сметка реших да отида в клуб, където можеше да се играе билиард.

Таксито ме стовари отвън. Влязох и седнах направо на бара, поръчвайки си уиски сауър, вперила поглед в случващото се около мен.

Заведението по нищо не се отличаваше от подобните му. Беше толкова задимено, че ако пуснеха вътре някое опитно животинче, сигурно щеше да хване рак. Мястото разполагаше с дванадесет маси, всичките заети. Това за мен нямаше кой знае какво значение, понеже след четиридесетия си рожден ден престанах да бъда срамежлива, затова и се записах в списъка на желаещите да играят.

След два часа и четири бири вече бях нанесла достатъчно големи поражения, както на черния си дроб, така и на съперниците ми. Билярдът се оказа добър отдушник за проблемите и нанизването на топка подир топка едва не ме хипнотизира. Забравих за всичко, за Алън, за Лейтъм, за мама, за Фулър, за Хърб и работата си, за безсънието, което ме мъчеше, въобще забравих целия си живот.

Изведнъж обаче нещата се промениха. Алкохолът, който в началото ми беше действал успокоително, започна да ме кара да се чувствам като дроб. Загубих три игри подред и реших да спра.

Навън беше станало още по-студено и якето ми не можеше да ме стопли.

Прибирайки се вкъщи, заварих мама да хърка на дивана. Телефонният секретар показваше осем нови съобщения, но в момента изобщо не ми се занимаваше с тях. Съблякох се, взех хапче за сън, сгуших се в леглото и тихичко си поплаках, докато не изпаднах в блажен, дълбок сън.

ГЛАВА 29

Измъчваше ме някакъв ужасен, пиюкащ звук, който се повтаряше отново и отново, докарвайки ме до лудост. Не можех да избягам, не можех и да го спра. Най-накрая явно усетила нещо, отворих очи и погледнах изтощено към часовника.

Алармата пищеше раздразнително. Все пак това беше нормално, тъй като едва ли някоя приятна мелодия от сорта на пеещи косатки или крякащи жаби, би събудила някого.

Изключих я и седнах замаяна в леглото. Главата ме болеше. Прозях се, при което челюстта ми изчатка, вследствие на натрупаните през нощта калциеви отлагания. Следващата минута прекарах в опити да се съвзема.

Накрая станах едва-едва, измъчвана от махмурлук. Мислех да направя малко коремни преси, преглеждайки обаче белезите на стомаха си, реших, че все още не съм готова и отидох да си взема хладен душ.

Нито сапунът, нито студената вода успяха да ме освежат. Излязох от банята толкова сънлива, колкото бях и преди това, с тази разлика, че вече и треперех.

— Край — казах си аз в огледалото. Освен че превръщаха ставането в изключително трудна задача, сънотворните таблетки оказваха влияние и върху кожата ми. Пъпки не бяха ми се появявали от гимназията, но пък за сметка на това сега на челото си имах голям тъмен участък, който се взираше в мен като трето око.

Обработих го на две на три с коректор-стик заедно с останалата част от лицето си и отидох в кухнята да си направя кафе.

Мама, която по принцип ставаше рано, все още не се беше събудила. Влязох да я видя, заварвайки я легнала по гръб, със затворени очи и леко притворена уста. Изобщо не помръдваше.

Приблжих се до нея, опитвайки да разбера дали дишаше. Тя обаче беше покрита с одеяло, от което не можех да видя нищо.

Наведох се още по-близо, може би щях да чуя дишането ѝ. Отново нищо.

Започнах да се паникьосвам, но се опомних и протегнах ръка да проверя пулса ѝ. Кожата на врата ѝ беше топла, а каротидната ѝ артерия трещеше в такт с ударите на сърцето.

— Пулсът ми ли проверяваш?

Отскочих назад и почти изкрещях от уплах.

— Господи, мамо! Уплаши ме.

— Помисли, че съм умряла и реши да провериш пулса ми, нали — каза тя, пронизвайки ме с поглед.

Направих се, че гледам часовника си.

— Трябва да изчезвам. Ще ти се обадя по-късно.

— Кога се прибра снощи?

— О мамо, та аз съм на четиридесет и шест години, нямам вече вечерен час.

— Така е, но имаш близки, които ги е грижа за теб и е малко егоистично от твоя страна да ги караш да се тревожат.

Вместо да споря отидох в кухнята да си взема кафето и междувременно проверих кой ме беше търсил снощи. Четири обаждания бяха от Лейтъм, а останалите четири — от хотел Рафаел, където беше отседнал Алън. Спрях дотук и не си направих труда да прослушам нито едно от тях.

Умишлено бях сложила по-малко вода на кафето, за да стане по-силно, като накрая добавих в каната и бучка лед, която пък щеше да ми помогне да го изпия по-бързо.

— Жаклин, добре ли си? — попита мама, влизайки в кухнята, загърнатата с одеяло. В този си вид приличаше на Йода.

— Не мамо, не съм добре. Ти също не ми помогна особено вчера.

— Съжалявам. Знаеш, че обичам Алън като свой собствен син. Наречи ме глупава старица, ако искаш, но си помислих, че идвайки тук с него...

— Любовта между двама ни може да се върне? Та той ме напусна. Не помниш ли колко много ме нарани?

— Ти също го нарани, скъпа.

— Той беше този, който си тръгна, не аз.

— Ти не му остави голям избор, работеше по осемдесет часа седмично, никога не си взимаше отпуска.

— И ти си била полицай. Знаеш как стоят нещата — отвърнах аз, наливайки си още кафе.

— Да, знам, и сега съжалявам. Съжалявам за всичките онези дълги часове, прекарани в участъка, за работата по Коледа. Просто трябваше да прекарвам повече време с теб. Истината е, че ти се отгледа сама, мен все ме нямаше.

— Мамо, ти беше моят герой. Никога не съм се сърдела на работата ти, защото знаех, че си там навън, за да правиш добро — излях душата си аз.

— Трябваше да си бъда вкъщи и там да правя добро. Вместо това ти провалих живота. Научих те да мислиш, че нищо не би трябвало да застана на пътя на кариерата ти.

— Не си ми провалила живота. Аз съм една от жените с най-висок чии в чикагската полиция.

— Аз пък единствена измежду всичките ми приятелки, с които играя бинго, нямам внуци.

Видяла реакцията ми, тя веднага опита да се оправдае.

— Жаклин, не исках да кажа това. Не се изразих правилно.

— Ще закъснея — отвърнах аз, минавайки покрай нея.

— Скъпа, съжалявам.

Без да казвам нищо, грабнах палтото си и излязох, затръшвайки вратата.

Гневът може би не успя да ме накара да се събудя напълно, но пък за сметка на това времето навън се справи перфектно с тази задача. Беше ужасно студено и пръскаше ситен, леден дъждец, чийто капчици сякаш пронизваха кожата.

Карах към затвора с леко отворен прозорец, оставяйки нарочно мразовития вятър да се блъска в лицето ми. По едно време звънна телефонът, но аз отказах разговора.

Тестът на Фулър с детектора на лъжата започваше след двадесет минути и трябваше да се подготвя психически за новата си среща с него.

ГЛАВА 30

Фулър заби телчето дълбоко под нокътя на големия си пръст. Текна съвсем малко кръв, но пък болката беше ужасна.

Остави крайчеца да стърчи леко навън, след което нахлузи чорапите и обувките си.

— *Време е за лъжи* — каза си той.

Надзирателите дойдоха да го вземат, поставяйки му белезници. Главата го болеше, но не поиска аспирин. Точно сега не се нуждаеше от обезболяващи, с оглед на ситуацията това не беше в негов интерес.

Пътят им минаваше покрай килиите на други затворници, някои от тях го подкрепяха с викове, други го обиждаха. Той обаче не обърна внимание на никой от тях, беше се съсредоточил върху предстоящото му изпитание.

Влязоха в същата стая, използвана и за предния тест. Вътре имаше два стола и маса, на която беше поставен детекторът. Сложиха го да седне на единия, обърнат с гръб към устройството.

Дойдоха двама психотерапевти в костюми. Появи се и адвокатът му Ерик Гарсия, нахакан холивудски тип, търсец само горещи случаи, за да може после да се фука по телевизията с костюми за пет хиляди долара. Тук беше и помощник районният прокурор. Либи не-зкам-каква-си, която днес изглеждаше особено привлекателна в бледорозовото си сако, придружено от пола със същия цвят. Човекът, който щеше да ръководи теста беше сменен. Сегашният изглеждаше тих и спокоен мъж, леко закръглен на вид, облечен в ужасяваща бяла лабораторна престилка.

Имаше обаче и една приятна изненада — Джак Даниелс и нейният партньор Хърб Бенедикт. Последният, като че ли беше поотслабнал в сравнение с преди няколко месеца.

— Изглеждате добре, детектив Бенедикт. Явно диетата ви се отразява добре.

— Моля те, Бари, но разговаряй с тях — потупа го Гарсия по рамото.

Мъжът в бялата престилка запретна ръкава му, поставяйки маншета за измерване на кръвното налягане, след което закрепил към всеки отделен пръст по един сензор, отчитащ промените в електрическото съпротивление, в зависимост от степента на изпотяване. Приготовленията завършиха с прикрепването на три еластични ленти за врата, които трябваше да следят промените в дишането.

— Готови сме да започнем, когато кажеш, Бари — каза ръководителят на теста.

— Ами, давайте тогава — усмихна се Фулър.

— Първо ще настроим машината. Ще изтеглиш една карта от ето тази колода и ще я погледнеш, без да ми я казваш. После аз ще ти задам няколко въпроса, свързани с нея, на които искам да отговаряш само с не, дори и да не е вярно.

Мъжът поднесе колодата към Фулър и той си изтегли карта. Беше дама каро. Отново се усмихна, знаеше, че това е измама и в тестето имаше само дами каро. Целта беше да го убедят в непогрешимостта на машината, както и да го изнервят допълнително.

— Черна ли е картата?

— Не.

— Червена ли е?

— Не.

— С картинка ли е?

— Не.

— Десетка ли е?

— Не.

Въпросите продължаваха, а Бари се държеше съвсем спокойно и изобщо не се опитваше да контролира реакциите си. Когато накрая провеждащият теста каза:

— Картата е дама каро — той се усмихна искрено с думите — Страхотно! Няма такъв фокус.

— Както виждаш машината с лекота различава истината от лъжите и тръгнеш ли да лъжеш ще те хванем веднага.

— Точно затова съм тук, да ви покажа, че казвам истината.

— Добре тогава, продължаваме. Моля те, отговори с да или не на следните въпроси. Името ти Бари Фулър ли е?

— Да.

— Плоска ли е Земята?

— Не.

— Някога крал ли си нещо?

Фулър знаеше, че това е контролен въпрос, един вид сверяване на часовника. Детекторът записва реакциите на организма спрямо задаваните въпроси. Изпитващият от своя страна много добре знаеше, че обвинението в престъпление води до учестяване на дишането, потене на дланите и повишаване на кръвното налягане. Самият отговор в случая нямаше никакво значение. По-важното беше наблюдаваните индикатори да отбележат чувствителен „скок“ в така създалата се стресова ситуация. „Скок“, който Бари много лесно успя да симулира.

Той сви палеца на крака си, карайки телчицата да влезе по-дълбоко в плътта под нокътя му. Прониза го остра болка, показателите му реагираха, а машината веднага отчете веднага настъпилата промяна.

— Не.

— Белият дом във Вашингтон, в Окръг Колумбия ли се намира?

Фулър отпусна палец.

— Да — последва отговор от негова страна.

— Помните ли да сте убивали Айлийн Хътън?

— Не.

Бари много добре знаеше, че лъжата предизвиква известно покачване в наблюдаваните индикатори, но това покачване беше доста по-слабо в сравнение с първоначалното, което той изкуствено създаде. Факт, сам по себе си достатъчен да наведе провеждащия теста на мисълта, че изследваният субект казваше истината.

Фасулска работа. Не спокойствието, а усещането кога точно да симулираш напрежение се явяваше ключов елемент за преодоляване детектора на лъжата.

— Лъгали ли сте някога при кандидатстване за работа?

Отново контролен въпрос и отново свиване на палеца.

— Не.

— Квадратна ли е баскетболната топка?

— Не — отговори Фулър, отпусайки пръста си.

— Спомняте ли си да сте отрязвал ръцете на Дави Маккормик?

Тук също нямаше нужда от симулация на стрес.

— Не.

— Укривал ли сте данъци?

Ново свиване.

— Не.

— Считате ли се за честен човек?

Още един контролен въпрос. Болката беше ужасна, сякаш го удряше ток.

— Да.

— Вие ли убихте Колин Андрюс?

Най-сетне облекчение.

— Не помня, така казват.

В следващия половин час картината не се измени особено. Фулър просто издебваше подходящия момент за действие и оставяше тялото си да говори вместо него.

— Лъжете ли, че страдате от амнезия?

Той погледна Джак с усмивка и ѝ намигна.

— Не, не лъжа?

— Благодаря ви, Бари. Приключихме за днес.

— Какви са резултатите — попита Гарсия, докато се приближаваше.

— Трябва да ги разгледам по-подробно, преди да изкажа окончателно становище.

— А. какви са първоначалните ви впечатления?

— Не бих искал да коментирам, ще изчакам до процеса.

— Хайде, Адам — подкани го Либи, която също се приближи към групата. — Кажете какво мислите, така или иначе почти сигурно ще бъдеш призован като свидетел.

Пълничкият мъж свали очилата си, почисти ги с крайчеца на пуловера си и отвърна:

— От двадесет години се занимавам с извършване на полиграфични тестове, но никога досега не съм срещал случай, в който честността да е толкова силно изразена.

При тези думи Фулър прехапа устни и едва се сдържа да не се засмее.

— Този човек говори истината, казвам го напълно отговорно и дори съм готов да заложа репутацията си.

Гарсия се засмя и потупа Фулър по рамото. Последният беше вперил поглед в Джак, чието изражение на лицето, му доставяше върховна наслада. Каза ѝ с устни „скоро ще се видим“ и ѝ изпрати въздушна целувка.

Адам прибра полиграфа и всички започнаха да се разотиват. Ерик обаче поиска да остане насаме с клиента си, правейки знак на охраната да изчака отвън.

— В случая даже изобщо не бива да се стига до процес. Съдията, вместо да се занимава с подобни работи, е трябвало просто да ги изхвърли.

— Искаш да кажеш, че нещата вървят добре, така ли?

— Добре? Нещата не вървят добре, а направо прекрасно. Никой не би подложил под съмнение мнението на експертите. Съвсем скоро отново ще си на свобода.

— Искам да дам официални показания пред съда.

Усмивката на Гарсия изчезна.

— Не трябва да казваш абсолютно нищо, Бари. Остави доказателствата да говорят вместо теб.

— И все пак настоявам да го направя.

— Не мисля, че това е разумно...

— Не ме интересува. Искам да кажа, каквото имам да казвам. Важно е за мен.

— Разбирам те, великане. Там ще се държат лошо с теб, аз обаче мога да те подготвя за това — отвърна Гарсия и отново потупа Фулър по рамото.

— Ще се справя.

— Не се и съмнявам, Бари. Не се и съмнявам.

ГЛАВА 31

Напуснах разтреперана затвора, без да имам представа дали причината се криеше в студа, гнева или страха.

Двамата с Бенедикт пътувахме с различни коли и не успяхме да обсъдим въпросите около протичането на теста. Хърб дори изглеждаше още по-дистанциран от вчера. Единственото, което успя да се отрони от устата му, беше едно „добро утро“ и толкова. Въпреки всичко, когато се върнахме в участъка, оставих настрана собствените си проблеми и отидох при него.

— Напуснах Бърнис.

— Напуснал си Бърнис?

— Да, снощи. Не беше кой знае какво в интерес на истината. И без това последния месец спях на дивана. Сега поне в мотела има голямо легло, на което мога спокойно да се изпъна. Пък и така се чувствам доста по-леко, няма кой да ме притеснява и да ми натяква за проблемите ми още от сутринта.

— Хърб, съжалявам.

— Не се тревожи. Нещата отдавна бяха тръгнали в тази посока, повярвай.

— Добре ли си?

Що за глупав въпрос? Разбира се, че не беше добре.

— Да. Само, че пропуснах закуската, за пръв път от двадесет и две години насам — усмихна се горчиво той. — Искаш ли да отидем да хапнем по нещо?

Кимнах в отговор. Хърб подкара бързо към „Кларк“ — заведение, в което нонстоп сервираха палачинки. В менюто нямаше ястие по-скъпо от шест долара, а сервитьорката се мъкнеше толкова бавно, че по едно време мислех да отида да ѝ проверя пулса. Все пак успях някак да си поръчам яйца на очи.

— Вървят с препечени филийки — предложи момичето, докато се прозяваше.

Аз само свих рамене.

Хърб се спря на омлет със сирене чедър, наденица и бекон, но отказа хляб.

— Тази диета направо ме убива.

— Абсолютно. Дори долавям звука от стесняването на артериите ти.

— Цялата работа е заради скорбялата — отвърна той, приближавайки се заговорнически към мен. — Винаги съм си падал по мазните храни, сега обаче и човек убивам за сандвич с пържени картофи и макарони.

— Имат го в менюто. Предлагат и безплатна ангиография^[1] заедно с него.

— Как вървят нещата при теб, Джак? — попита Хърб и сложи девето пакетче подсладител в кафето си, след което го разбърка с вилицата.

— Не питай.

— Хайде кажи, ще ти полекне.

Разказах му накратко каква беше ситуацията.

— Мътните го взели, голяма каша си забъркала — отвърна накрая той в паузата между два залька тлъсто месо.

Въобщо не ми се ядеше, но все пак се насилих да изям препечените филийки, изнервена от втречения в мен поглед на Хърб.

— Благодаря, партньоре. Изглежда нещастieto събира хората.

— Още ли обичаш Алън?

— Мисля, че никога не съм спирала да го обичам.

— Той иска ли да се съберете отново?

— Така изглежда.

— Ами, Лейтъм, него обичаш ли го?

— Да.

— Ще трябва да избереш един от двамата.

— Знам.

— И какъв ще бъде изборът тя?

— Не знам.

— Кого обичаш повече?

— Не знам.

— Тези яйца ще ги ядеш ли?

— Не знам.

— За тях поне мога да ти помогна — каза Хърб и прехвърли порцията ми в чинията си. Явно раздялата не се беше отразила на апетита му.

— Какво ще правим с Фулър? — попита той с изцапан с жълтък мустак.

— Имам план — казах аз. Смяната на темата ме зарадва.

— Слушам.

— Фулър ми каза, че убива, за да лекува главоболието си.

— Четох медицинската експертиза. Лекарите не смятат, че туморът е по-стар от година-две.

— Така е, но той ми каза, че цял живот страда от главоболие.

— Значи може би е убивал и преди — заключи Хърб.

— Ще се разровим в миналото му и ще опитаме да го свържем с някое старо престъпление.

— И как ще стане това?

— Ти май забравяш. Ние сме полицаи, опитни професионалисти, които изкарват прехраната си с разкриване на подобни случаи.

— Ами, ако няма за какво да се хванем?

— Тогава ще се наложи да открием.

Платих сметката, след което се върнахме в участъка и се заловихме за работа. Започнахме с полицейското досие на Фулър. На документи изглеждаше добро ченге. Арестите му бяха над средното, установено ниво, винаги се е справял отлично с възложената работа. В Полицейската академия също беше постигнал високи резултати на всички изпити.

Преди да стане полицай е бил състезател в Националната футболна лига. Хърб се зае да изследва тази част от живота му, докато аз се върнах още по-назад в миналото. Благодарение на футболните си умения Фулър получил стипендия от Южния Илинойски университет, където записал първа специалност криминология и втора психология. Тежки дисциплини за един спортист.

Прегледът на четиригодишния план за обучение разкри и друга интересна подробност. Бари беше членувал в кръжока по драма и дори беше играл Биф в пиесата „Смъртта на търговския пътник“.

В материалите, които Либи беше събрала за Фулър, липсваха данни за някакви сериозни провинения от негова страна по време на

следването му. Имаше добър успех и явно там беше срещнал Холи, с която се оженили година след завършването.

Похарчих петдесет цента от парите на данъкоплатците, за да се свържа с шефа на полицията в Карбъндейл, мъж на име Шелби Дънкан, който говореше тихо и бавно, обмисляйки всяка дума.

— В онези години имахме два неразрешени случая. Единият беше на шейсет и две годишен мъж, член на Градския съвет, ограбен и пребит до смърт. Инцидентът станал на улицата, някъде между седем и единадесет часа сутринта. Другият беше на деветнадесетгодишен студент, паднал от прозореца на общежитието. Макар и съдържанието на съединения от оксикарбонилната група в кръвта му да беше три пъти по-високо от нормалното, случаят остана отворен.

— А случаи на изчезнали хора?

Чу се шум от тракане по клавиатура.

— Сто тридесет и осем — последва отговор.

— Това нормално ли е? — запитах аз, изненадана от високата цифра.

— Вижте, лейтенант, ние сме университетски град. Двадесет хиляди студенти всеки ден ходят на занятия, на определен етап част от тях просто се отказват и не казват на никого къде отиват.

Попитах го дали би могъл да ми пусне справките по факса, но той ми предложи по-добър вариант. Каза ми паролата си за достъп до базата данни, като по този начин щях да мога сама да прегледам всичко.

— Какво откри? — попита Хърб и се надвеси над мен.

— Следвал е криминология и психология в университета, освен това е бил част и от театрална трупа. Все неща, от които човек може да извлече определена полза, при положение че е решил да преодолее детектора на лъжата. Отделно пък получих достъп до база данни с информация за над сто случая на изчезнали хора, като намерението ми е да ги съпоставя с периода, през който Фулър е следвал там. Сега е твой ред.

— По-голямата част от футболната кариера на Фулър е преминала в търкани на пейката. Бил е постоянно измъчван от контузии в колената. В интерес на истината цялото му ляво коляно е изкуствено. Чудя се как ли е успял да издържи физическите тестове за постъпване в полицията.

— Няма ли изчезнали мажоретки?

— Говорих с един от помощник-треньорите, не е създавал никакви проблеми, разстройвал го фактът, че не може да даде повече на отбора. Накратко според него бил добър човек.

— Заблудил ги е, точно както успя да заблуди и нас.

Бенедикт бръкна в джоба си и извади пакетче свински кожички, на чиято опаковка гордо стоеше надписа „не съдържат въглехидрати“. Това отново ме наведе на мисълта, къде отиваше този свят щом вече и свинските кожички, изпържени в собствена мазнина, се смятаха за полезна храна.

— И какво следва сега? — попита Хърб с пълна уста, излагайки на показ полусдъвканото ѝ съдържание. Гледката изобщо не беше приятна.

— Започваме със списъка. Искаш ли да го разделим наполовина?

— Предполагам, да.

Дадох му паролата, след което той кимна за довиждане и тръгна поклащайки се към своя кабинет.

Седнах пред компютъра. Времето течеше бавно, както винаги, когато ставаше въпрос за скучна и обемиста работа. Настана обед, Хърб предложи да отидем да хапнем телешко без хляб, но аз отказах. Към четири часа открих слаба връзка между Фулър и изчезнало момиче на име Луси Уайнтрауб — била е мажоретка, докато той е играл в отбора. Търсенето в регистъра на превозните средства обаче откри Луси жива и здрава, живееща в Чикаго. Свързах се с нея и тя наистина призна, че навремето напуснала университета и заминала за Флорида. В крайна сметка родителите ѝ я открили, но не сметнали за нужно да уведомят полицейските власти в Карбъндейл. Освен това Луси изобщо не помнеше Фулър.

Обадих се на Бенедикт, и той нямаше късмет. Дори и Бари да беше отговорен за някои от изчезванията, по всичко личеше, че няма някаква ясна връзка между него и тях, за която да се хванем.

Наближаваше пет вечерта, а на мен изобщо не ми се прибираше у дома. Трябваше да се сдобря с мама, преди всичко обаче трябваше да изясня чувствата си.

Тъкмо се опитвах безуспешно да го направя, когато звънна телефонът. Дежурният полицаи ме уведоми, че някакъв мъж бил долу и искал да ме види.

— Казва, че е бившият ви съпруг.

Пулсът ми се ускори. Дали беше от гняв или от възбуда?

— Може ли някой да го доведе горе?

Огледалото ме зовеше, умолявайки ме да проверя прическата и грима си.

Не се поддадох и петнадесет пъти прочитах един и същи ред от случайно избран доклад за задържане, докато на вратата не се почука.

— Здравей, Джак.

Но вдигнах глава веднага, а изчаках малко прочитайки реда още два пъти.

— Какво има, Алън? Заета съм — отвърнах накрая с леко раздражен поглед.

— Искях да ти се извиня за снощи. Държах се глупаво.

— Приемам извиненията ти. А сега, ако не възразяваш...

— Утре заминавам.

Внезапно усетих болка и млъкнах.

— Не биваше да идвам в Чикаго. Не исках да се натрапвам в живота ти. Предполагам... не знам... винаги съм се питал защо те напуснах. Искях да те видя отново, да видя дали съм сгрешил.

— И сгрешил ли си?

— Да — отвърна тихо той.

Какво трябваше да кажа на мъж, който хиляди пъти съм проклинала и съм умолявала животът да го накара да разбере какво нищожество е всъщност, и който все пак си признаваше грешките.

— Лек път, Алън.

Очите му се насълзиха, моите също.

— Може ли да си останем приятели, Джак? Да поддържаме връзка?

— *Не си играй с огъня, последния път се опари* — казах си аз.

— Това май не е много добра идея.

Той прехапа устни.

— Знаеш, че никога не съм те навестявал на работа, докато бяхме женени. Нито веднъж.

— Да, знам.

— Е, най-сетне го сторих и вече мога да го задраскам от списъка си с неща, които е трябвало да направя — опита да се усмихне той. — Бъди щастлива, Джак.

— Ти също, Алън — отвърнах аз и той излезе от стаята.

Първия път, когато ме напусна, не се опитах да го спра. Оттогава нататък не спираше да ме мъчи въпросът, какво би станало, ако го бях сторила. Щяхме ли да останем заедно? Щяхме ли да се справим с проблемите си? Щеше ли любовта да оправи всичко?

Писано ли ми беше да повтарям едни и същи грешки отново и отново?

— Алън... чакай.

— Да — обърна се той с очи, изпълнени с надежда. Погледнах го и изведнъж разбрах всичко.

— Взел си ми якето — казах аз, приближавайки се до него.

Той го съблече и ми го подаде. Ръцете ни се срещнаха.

— Джак, твърде много обичам това яке, за да го дам толкова лесно.

— Аз също.

— Може би ще измислим някакъв вид съвместно ползване.

— Може би.

— Да го обсъдим на вечеря.

— Отлично — отвърнах аз, изтривайки с палец една сълза от лицето му.

— Да ти се обадя ли след работа?

— Не, работата ще почака.

— Моля?

— Казах, че работата ще почака. Хайде, да вървим.

Не отидохме на вечеря. Отидохме в хотелската му стая, където си поиграх с огъня.

И то два пъти.

[1] Ангиография — Рентгенконтрастно изследване, изобразяващо вътрелуменното пространство на артерии, вени, сърдечни кухини. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 32

Лежах гола, увита само с един чаршаф, и гледах тавана, за сън не можеше и дума да става.

Алън спеше свит до мен. Когато го гледах, чувствах странна смесица от любов и разкаяние. Сексът беше хубав, все едно обуваш чифт стари дължи, които отдавна не си носил. Двамата добре знаехме как да си доставим удоволствие един на друг.

По-рано се бях обадила на мама да я предупредя, че нямаше да се прибирам, без да ѝ обясня защо.

Тя така или иначе се досети.

— Ще кажа на Натън къде си, ако се обади.

— Името му е Лейтъм, мамо. И не, няма да му кажеш. Ако се обади или отбие, му кажи да ми звънне на мобилния.

Лейтъм не се обади, а аз почувствах нова странна смесица от вина и успокоение. За кратко ми се искаше да можех в определен момент да се вълнувам само от едно нещо, но така само внесох объркване в и без това противоречивите си чувства.

Таванът висеше над мен безмълвен.

Нямах хапчета за сън и безсънието ми го знаеше. Непрекъснато се въртях, никоя поза не ми беше удобна.

В два сутринта получих сърцебиене и дишането ми стана почувствено. Притежавах достатъчно добри познания по модерна психология, за да разбера, че бях получила пристъп на паника.

Беше ужасно.

Само преди четири месеца ми бяха правени пълни изследвания, според които нямах никакви здравословни проблеми. Следователно не можеше да става въпрос за инфаркт, но въпреки всичко ме беше завладяло смазващото чувство, че щях да умра.

Станах от леглото, разходих се из стаята, направих малко лицеви опори, опитах и йога, изпих две чаши вода, прехвърлих петнайсетина канала на телевизора и накрая просто седнах в ъгъла със свити колене, клатушкайки се напред-назад.

В пет сутринта, на ръба на истерията, отидох в банята и се обадох на Лейтъм с намерението да подредя живота си.

— Джак? Ти ли си?

— Виж, Лейтъм, нуждая се от почивка. Бих искала да спрем да се виждаме за известно време. Твърде много неща се случиха напоследък.

— Звучиш ужасно. Добре ли си?

— Не. Мисля, че страдам от нервно разстройство. Може и да е само пристъп на паника. Няма ми ги проклетите хапчета за сън и направо ще откача.

— Защо ги няма хапчетата ти?

Тук май настъпи моментът на истината.

— Аз съм в хотелската стая на Алън.

Очаквах Лейтъм да се развика, исках да го направя.

— Още ли го обичаш?

— Да.

— А мен обичаш ли ме?

— Да.

В слушалката се чу учестено дишане. Дали плачеше?

— Значи ти трябва малко време да осмислиш нещата?

— Да. — Тук аз вече наистина заплаках.

— Колко? Седмица? Месец?

— Не знам, Лейтъм.

— Разбирам.

Защо по дяволите беше толкова мил?

— Може никога да не се върна, Лейтъм.

— Трябва да направиш правилния за теб избор, Джак.

— Не си ли бесен?

— Обичам те и искам да бъдеш щастлива.

Стиснах телефона толкова здраво, че чак кокалчетата на ръката ми побеляха.

— Няма проклет начин да гледаш толкова зряло на нещата! Наречи ме измамна кучка! Кажи, че съм ти съсипала живота!

— Обади ми се, когато вземеш решение — отвърна той и затвори.

Вдигнах телефона над главата си, готова да го тръшна в земята. В крайна сметка го оставих на мивката и заплаках като дете.

Алън почука на вратата.

— Джак? Добре ли си? — попита той и влезе, сядайки до мен.

— Проклятие — извиках аз и изтрих очите си. — Проклятие, проклятие. Не съм толкова слаба.

Алън се засмя.

— Защо се смееш?

— Не си слаба, Джак. Просто си човешко същество — каза той и ме прегърна.

— И това ти е смешно?

— Винаги съм го подозирал. Просто не мислех, че ще го видя.

Той остана до мен, докато се успокоих и спрях да плача. Накрая го отблъснах и скочих под душа.

Ако исках да внеса някакъв ред в живота си, първо трябваше да разделя нещата едно от друго. Така нямаше опасност проблемите ми да ме затрупат отново.

Пръв по важност беше Фулър. Не можех да позволя да излезе навън.

След като излязох от банята, се облякох, целунах бившия си съпруг по челото и отидох на работа.

ГЛАВА 33

— Кой е там?

Не последва никакъв отговор.

Премигнах, опитвайки се да видя нещо в тъмнината на спалнята си. Единствената светлина в стаята идваше от часовника, чийто червени цифри показваха три и тридесет и пет сутринта.

Изправих се в леглото и протегнах ръка да светна нощната лампа. Щракнах ключа.

Нищо.

Опитах да напипам крушката, но нея я нямаше.

Бавно и внимателно отворих чекмеджето на нощното шкафче, търсейки пистолета си, който всяка вечер оставях там.

Той също беше изчезнал.

Нещо мръдна в тъмнината.

— Мамо? Алън?

Никой не отговори.

Поех дълбоко дъх и го задържах в стремежа си да доловя някакъв звук.

Някой се изкиска близо до мен.

Часовникът изгасна.

Косата ми настръхна, беше тъмно като в рог. Капчици пот започнаха да се стичат по гърба ми.

— Имам пистолет! — извиках аз в тъмното.

Последва нов приглушен смях.

Фулър.

Отново нещо се раздвижи, този път обаче беше по-близо до мен.

Кръвта ми се вледени. Къде бяха мама и Алън? Какво беше направил с тях?

Как можех да се измъкна жива от тази ситуация?

Единственият начин беше да стигна до вратата, да изляла от апартамента и с всички сили да побягна, колкото ми държаха краката, без да поглеждам назад.

Дръпнах бавно завивките и спуснах единия си крак от леглото, стъпвайки върху топлите гърди на мъж, в които беше забит нож.

Изкрещях и се събудих.

За части от секундата инстинктивно светнах лампата и видях, че държа пистолета си в ръка. Дишах запъхтяно, а сърцето ми направо щеше да изскочи.

— Джак?

Алън отвори очи, опулвайки се при вида на оръжието.

— Какво става?

— Нищо, просто имах кошмар.

— И щеше да стреляш насън?

Погледнах треперещия в ръката ми пистолет и опитах да го прибера обратно в чекмеджето, но не успях. Наложих се да го откопча със сила.

Лежах будна в леглото, мислейки за преживения ужас. Останах в това положение, докато не се успокоих и не стана време да ходя в съда.

Облякох най-хубавия костюм, който имах, синьо сако „Армани“ със светло сиви панталони. Прекарах десетина минути в слагане на коректор под очите си. И отидох в кухнята, където мама вече приготвяше кафе, облечена в розова нощница от мек вълнен плат с едно котенце отпред.

— Добро утро, мамо.

Тя седна на кухненския плот и си наля кафе от каничка с изобразена на нея котка, както всеки може да се досети.

— Добро утро, Жаклин. Много добре изглеждаш.

— Ще ходя в съда — отвърнах аз, взимайки една от малкото останали чаши без котешки картинки. — Ти как си, добре ли се чувстваш?

— Болят ме бедрените стави от студа.

— Но температурата тук е около двадесет и седем градуса. Нагласила си климатика на „горещо“.

— Ставите ми се влияят от времето, забравих колко студено става в този град.

Зачудих се до колко наистина ѝ беше студено и доколко това имаше нещо общо с някаква носталгия по Флорида.

— Поддържаш ли връзка с приятелите си от Дейд сити?

— Само с господин Грифин. Той непрекъснато настоява да го навестя, на мен обаче не ми се пътува в подобно време.

— Защо не го поканиш тук?

— Той е пенсионер, скъпа, пенсията му е сравнително малка. Не мога да го карам да долети дотук и да плаща за хотели.

— Може да остане при нас.

— Наистина ли? — усмихна се мама и сякаш се подмлади с двадесет години.

— Естествено. Ако няма нищо против да спи на дивана — намигнах ѝ аз.

— Е, в такъв случай мисля да му се обадя. Компанията му ще ми е приятна. Пък и ти по цял ден си на работа, а Алън стои в спалнята и пише.

Погледнах дали в хладилника нямаше някакви гевречета, но не намерих нищо друго, освен здравословната храна на Алън. От соя и разни кълнове обаче не ставаше добра закуска. Взех си малко черен хляб и несъдържащ млечни съставки, нискомаслен маргарин с вкус на масло, на чиято опаковка бяха изредени толкова много химически добавки, че по-добре отгоре да пишеше „Невероятно, но не причинява рак“.

— Денят на Благодарността е следващата седмица — сетих се аз и намазах дебел пласт от изкуствената субстанция върху хляба. — Покани го да ни погостува.

— Идеята е чудесна. Сега ще му се обадя.

Отхапах една халка от филията и веднага я изплюх.

— Проклятие. Какво е това?

— Соевият хляб на Алън. Алергичен е към глутен.

— Има вкус на втасало тесто — отвърнах, хвърляйки хляба на боклука.

— По-добре не яж от неговата зърнена закуска, викат ѝ тофу. Комбинацията от соя и мляко изобщо не е вкусна. И в никакъв случай не го оставяй да ти приготвя нещо в онази сокоизстисквачка. Веднъж ме накара да пия сок от стъблата на целина.

Мама взе телефона, а аз си допих кафето и се отправих към съда, разположен на ъгъла на „Двадесет и шеста“ и „Калифорния“. Явно времето в Чикаго беше забравило, че есента все още не е минала.

Тънка снежна покривка застилаше всичко наоколо и за малко да си счупя врата, стъпвайки върху един заледен участък от тротоара.

Колата ми запали от втория път и аз се влях в огромните задръствания. Изглежда с падането на първия сняг всички бяха забравили как се управлява автомобил.

Закъснях за процеса. Сградата на съда, широко здание във формата на квадрат, разполагаше с подземен паркинг, безплатен за работещите в ситито. Качих се запъхтяна на ескалатора, водещ към централното фоайе, минах покрай детектора за метал, показвайки значката си и взех асансьора до двадесет и седмиятаж.

Делото вече беше започнало, а малката заличка се пръскаше по шеговете от хора. Проправих си път и седнах до Либи, която носеше светло лилаво сако „Вандербилт“ и пола, сякаш шита само за нея.

Колегата й, кестеняв, двадесет и няколко годишен прокурор на име Ноел Пенафлър, тъкмо разпитваше Фил Бласки. Фил, облечен в ужасен костюм, се опитваше с прости думи, възможно най-точно да представи резултатите от аутопсията на Айлийн Хътън.

— ... Жертвата беше изкормена и...

Спрях да го слушам, опитвайки се да организирам мислите си.

Не гледах към Фулър.

С цел придобиване на по-точна представа за описваните зверства, Ноел представи снимки като доказателство. На първите беше заедно със семейството си, а после бяха показани и тези от аутопсията.

Както би могло да се очаква, това предизвика бурни вълнения в залата. Най-впечатляваща обаче беше реакцията на Фулър, който започна да повръща.

ГЛАВА 34

Съдът се оттегли за двадесет минути в залата се опразни.

— Кучият му син, нарочно го направя — кипна Либи. — Но как изобщо успя?

— Може би е пил ипекак или нещо друго, причиняващо гадене, или пък просто си повръща, когато поиска — свих рамене аз.

— Правил ли го е и преди?

Усетих накъде биеше Либи, питаше дали можех да изблича споменатия инцидент при даването на показания.

— Не съм била свидетел на подобно нещо, съжалявам.

Либи и Ноел прекараха още известно време в спорове по делото, а аз се върнах в залата и наблюдавах как портиерът чистеше катедрата с дезинфектант, ухаещ на портокали.

Делото отново започна. Ноел привърши с Бласки, след което се включи Гарсия. Пенафлър нямаше повече въпроси и Бласки беше освободен, за да дойде и моят ред.

Седнах на свидетелското място, опитвайки да овладя треперенето си.

Разпитът се водеше от Ноел, с чиято помощ изложих случая, стараяйки се да не губя контрол и да се държа професионално. Обвинението ме представи не само като успяла в професията си, но и като герой.

Разказах нещата, както се бяха случили, без да изпадам в излишни подробности. На няколко пъти дори предизвиках усмивки от страна на журито. Накрая описах и срещата ми с Фулър, състояла се в затвора.

— Значи обвиняемият е признал, че лъже за амнезията?

— Точно така. И заяви, че когато излезе на свобода ще убива отново.

— Спомена ли конкретни имена?

— Моето — отвърнах аз сподавено. — Каза, че щял да убие мен и моя партньор Хърб.

Ноел кимна, а Либи ме погледна одобрително.

— Свидетелят е ваш — каза Пенафлър и седна на мястото си.

Гарсия, пълен на вид и самоуверен мъж, се приближи към мен с усмивка.

— Лейтенант Даниелс, споменахте, че работите в полицията от двадесет години, прав ли съм?

— Да.

— Колко пъти през посочения период сте ходили на психиатър?

— Възразявам. Въпросът няма връзка с делото.

Гарсия се усмихна на съдията.

— Просто бих искал да проверя надеждността на свидетеля.

Либи стана на крака.

— Ваша Чест, самият факт, че лейтенант Даниелс служи в чикагската полиция цели двадесет години е достатъчно доказателство за нейната благонадеждност. Освен това, задължителна практика е, след като си стрелял по полицай да получиш специализирана помощ.

— Отхвърля се. — Ерик се усмихна. — Бих искал да изкажа благодарностите си на представляващия щатски прокурор за повдигането на въпроса относно изричната необходимост всеки полицейски служител, в качеството си на такъв, да бъде в стабилно душевно състояние. Лейтенант Даниелс, от колко време работите с Бари Фулър?

— От две години.

— И какви са ви впечатленията от него за този период?

— Не го познавах лично.

— В професионален план тогава?

— Доколкото знам, си вършеше работата. Никога не съм имала проблеми с него, докато... не се наложи да го прострелям.

Думите ми породиха лек смях сред наблюдателите в залата.

— Кажете ми, лейтенант, как един ветеран с двадесет години стаж в полицията и основна заслуга за залавянето на страховит сериен убиец, дори не се е усъмнил, че издирваният от него субект всъщност е негов колега?

— Полицай Фулър отлично познава полицейската практика и методи на действие, което му е помагало известно време да остане неразкрит.

— Вас притеснявате ли ви фактът, че не можете да хванете въпросния престъпник?

— Естествено, че ме притесняваше. Работата ми е да залавям убийци, а той беше на свобода и избиваше хора.

— А извън професионалния аспект това тревожеше ли ви? Искам да кажа, приемахте ли го лично?

— Не смесвам личните с професионалните си разбирания.

— Дори и в случая с Бари? Твърдите, че не сте го пренебрегвали на лична основа?

— Да, точно така. Пренебрежението беше единствено в професионален план.

Отново се чува подхилквания в залата.

— Лейтенант, по-рано споменахте, че при визитата ви в затвора, Бари Фулър ви е заплашил.

— Да.

— По време на разговора ви, смятате ли, че сте била спокойна и сте се държала на професионално ниво?

— Да.

— Не сте имали някакво лично отношение?

— Не.

— Кажете ми, това вашият глас ли е?

Той извади един диктофон от джоба си и го пусна. Женският глас, който прозвуча, беше едновременно надменен и злобен.

„Откажи се Бари. Знам, че се преструваш. Помниш всичко до последната гнусна подробност. Бас държа, че всяка вечер, оставайки сам в тясната килия, се отдаваш на спомените си. С тумор или без, дано се опържиш на електрическия стол, боклук такъв“.

Ноел и Либи се втурнаха да възразяват, записаният ми глас обаче кънтеше въпреки техните викове, и въпреки надигналия се ропот сред съдебните заседатели и блъскането на съдия Тейлър по масата.

— Ваша Чест, възразявам! Няма никакви гаранции за достоверността на този запис, той не беше приложен на предварителното изслушване.

— Ваша Чест, от канцеларията на щатския прокурор знаеха за записа, но премълчаха този факт. Относно прилагането му, то може да стане и сега.

— Ами въпросът с достоверността, Ваша Чест — отвърна Либи, правейки гримаса.

Гарсия се усмихна.

— Госпожо Съдия, питам се дали е правдоподобна информацията, която получаваме от свидетеля. По-рано лейтенант Даниелс изтъкна, че не смесвала личните с професионалните си разбирания. Настоящият запис обаче е добър пример за реалното й отношение към нещата.

— Ваша Чест, тук се засягат личностните права на свидетеля. Лейтенант Даниелс не е знаела, че лентата ще бъде използвана като доказателство.

— Но е знаела за съществуването и. Ваша Чест. Всъщност записът е направен от самата нея.

— Истина ли е това, лейтенант? — обърна се съдия Тейлър към мен.

— Да.

— В такъв случай разрешавам използването на записа.

Гарсия взе диктофона.

— Страна „А“ идентифицира лейтенант Жаклин Даниелс, служител на полицията в Чикаго. Лейтенант Даниелс, това действително ли е вашият глас, записан, докато разпитвате обвиняемия Бари Фулър по време на посещениято ви в затвора „Куук Каунти“, извършено на двадесети октомври тази година?

Бях готова да се хвърля от прозореца.

— Да, но пуснатият пасаж беше изваден от контекста. Има и още.

— Бих се радвал да изслушаме целия запис. Нека стане ясно, че страна „А“ служи за идентификация и лентата се превръща в доказателство. Продължаваме.

След кратко превъртане гласът ми отново прозвуча в залата.

Нещата станаха още по-лоши. Постоянният плач и отричане от страна на Фулър, на фона на растящия ми гняв и отправяните обвинения, тотално дискредитираха правдоподобността на дадените от мен показания.

Записът свърши на мястото, където Фулър ме питаше дали нося микрофон.

— Какво се случи, след като изключихте устройството, лейтенант?

— Тогава подсъдимият всъщност си призна, че помни всичко, и че ще ме убие щом излезе на свобода.

— Защо ли точно това очаквах да чуя? Дори предвид отявлената ви лична омраза, която изпитвате към моя клиент, нещастна жертва на коварен тумор, оказал влияние върху психиката му, смятам, че той ще опише по съвсем различен начин периода след края на записа. Нямам повече въпроси.

— Обвинението има ли да каже нещо? — попита съдия Тейлър.

Либи стана.

— Лейтенант Даниелс, каква е причината да се държите толкова враждебно към обвиняемия по време на разговора ви?

— Това е стандартна полицейска практика. Целях да го извадя от равновесие, за да проговори.

— И той наистина ли проговори след изключване на устройството?

— Да. Иначе защо ще ме кара да го изключвам.

— Наистина, защо подсъдимият ще желае записването да бъде прекратено, при положение че няма какво да крие. Явно е искал да каже неща, които не е трябвало да излизат на показ — обърна се Либи към съдебните заседатели. — Нямам повече въпроси.

— Свободна сте, лейтенант.

Добра работа. Ставайки от скамейката, забелязах изписано възмущение по доста от лицата на членовете на журито. Вече не бях герой.

Когато се върнах на мястото си, погледнах Фулър за първи път. Той се беше вторачил в мен и очите ни се срещнаха, по лицето му се четеше дълбока тъга. Въздъхна драматично, част от стратегията му за спечелване благоволенията на съдебните заседатели. В интерес на истината се преструваше отлично.

Съдът излезе в обедна почивка, а аз търпеливо изчаках да стигна до тоалетната, където малко се поосвежих.

Либи влезе и застана до мивката. Около нас имаше много хора и аз попитах тихо.

— Как са успели да се доберат до лентата? Единственият екземпляр беше в теб.

— Да, и го пазя в сейфа на кабинета си. Не са го взели от мен — погледна ме тя укорително.

Бях твърде уморена, за да се ядосвам.

— Нека спрем за малко, напоследък доста ми се насъбра. Вътре направо ме разчекнаха. Повече от всички искам да видя Фулър в затвора.

— Аз само знам, че никой не е пипал лентата от момента, в който ми я даде, което пък ме навежда на мисълта, че може би е била копирана преди това.

Изведнъж ми просветна.

— Ами, ако не сме били единствените записали разговора, ако и Фулър е имал микрофон на себе си?

Очите на Либи станаха големи, колкото тези на Бети Бууп^[1].

— Ако наистина има и друга лента, то тогава може би на нея са записани признанията.

— Точно така. Въпросът обаче е кой е направил записа? Защитата? Служители на затвора? Но дори и да разберем отговора, как ще се доберем до пълната версия?

— Познавам един човек. Ще му занеса копие от лентата на Гарсия, за да я сравни с нашата. Смятам, че ще бъде в състояние да се произнесе дали са от различни източници. Това ще ми помогне да притисна Гарсия да разкрие по какъв начин се е сдобил с подобно доказателство.

Една жена се приближи с намерение да използва мивката и Либи млъкна. Двете излязохме от тоалетната.

— Ами миналото на Фулър? — попита Либи. — Не открихте ли нещо?

— Абсолютно нищо. Може би трябва отново да разпитаме Ръшло.

— Вече опитах четири пъти. Не поддава. Адвокатът му непрекъснато иска отсрочки.

— Защо?

— Ръшло не желае да напуска затвора. Страхува се, че Фулър ще излезе и ще го потърси. Затворът е единственото място, където се чувства сигурен. Той дори не е поискал определяне на гаранция.

— В какво е обвинен?

— В два случая на съучастничество. Вината му е доказана и ще лежи доста време. Въпреки това веднага съм готова да го сменя за Фулър. Проблемът обаче е, че не можем да открием никаква връзка. Дори не знаем как са се срещнали.

Разтърках очи и се прозях.

— Откога е собственик на погребалната агенция?

— От шест години. Работил там осем години преди да я закупи от първия собственик.

— А преди това?

— Стажувал е в Шампейн-Урбана.

Споменатата област се намираще малко по на юг, но все пак беше само на двеста мили от Карбъндейл, където Фулър е бил студент.

— Преди този период?

— Учил е в колежа по погребално дело Уоршъм, който се намира в Уилинг.

Уилинг дори беше по̀ на север.

— Ще продължа да търся. Все нещо може да изскочи.

— Много се надявам, Джак. Тя си основният ни свидетел, а заседателите вече те мразят. Добре, че няма примерно още двама, защото в такъв случай защитата наистина щеше да ни разсипе. Подготвят ни някакъв голям удар.

— Много ли е зле положението?

— Ако скоро не открием нещо, ще загубим делото — намръщи се Либи.

[1] Бети Бууп — анимационна героиня. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 35

Бенедикт ме чакаше в кабинета.

— Как мина?

— Не ме обесиха единствено, защото никой в залата нямаше въже.

Той се засмя, макар и малко пресилено.

— Защо си толкова весел?

— Свобода, Джак. Най-накрая се чувствам свободен.

— Свободен от какво?

— Тази сутрин ходих при един адвокат, който се занимава с бракоразводни дела — отвърна Хърб и се усмихна. Останах като гръмната, не знаех как да реагирам.

— Наистина ли го искаш?

— Джак, прекарах сам почти цял месец. Беше страхотно. Само дето още не съм излязъл на сцената.

— Сцената?

— Срещите. Ако искаш ме наречи старомоден, но не искам да се срещам с други жени, докато съм женен. Това обаче скоро ще се промени.

— Как го прие Бърнис?

— Плака, но съм сигурен, че осъзнава, че така е най-добре. Много съм близо, Джак. Почти съм свободен.

Свободен от какво, помислях си аз. От жена, която те обича и е посветила половината си живот на теб? Свободен от дом и семейство? И това ако е свобода.

— Поздравления тогава. Надявам се да си направил правилния избор.

— Искаш ли да го отпразнуваме на обяд? Аз черпя. Отворили са ново заведение за бързо хранене, където можеш да поръчваш само плънката без хляба.

— Ще пропусна. Трябва да звънна тук-там.

Бях гладна, но не ми беше удобно да ходя с Хърб в такъв момент. Може би, защото смятах, че допуска огромна грешка.

Или пък може би, защото двамата с него си приличахме повече, отколкото ми се искаше. Изведнъж образът на Лейтъм нахлу в главата ми.

— Ти губиш, ще се видим после — каза Бенедикт и излезе.

Ленивата служителка от услуги любезно ми даде номера на колежа по погребално дело „Уоршъм“ и за нови десет цента ме свърза.

— Трябва ми информация за студент, учил при вас преди петнадесет години.

— Ще ви свържа с професор Кийвърс, той е тук от цяла вечност. Изчакайте секунда.

Прекарах една минута, слушайки музика, след което от срещнатата страна прозвуча равен баритон.

— Том Кийвърс. С кого говоря?

— Аз съм, лейтенант Даниелс от чикагската полиция. Помните ли Дерик Ръшло, следвал е във вашия колеж преди петнадесет години?

Настъпи известна пауза.

— Поводът да се обадите не е добър предполагам?

— Помните ли го?

— Да, да, помня го. Рядко попадаме на хора като Дерик.

— Какво имате предвид?

— Сигурен съм, че добре знаете какво имам предвид. Доказателство за това е самото ви обаждане.

— Некрофилия?

— Отвратителни, макар и редки случаи в тази професия. Да не би да сте хванали Дерик със свалени гащи, така да се каже? Тези неща се следят стриктно разбира се, но не знаех, че са незаконни.

— Разследваме убийство професоре. Да приемам ли, че сте знаел за наклонностите на Ръшло?

— Само подозирах. Иначе не разполагам с доказателства. Най-добрите ми студенти се държаха съдържано и доста резервирано по време на балсамиране. Дерик винаги беше малко по-близък с трупове. А и онзи инцидент в ЮИУ...

— Моля? Южният Илинойски Университет ли имате предвид?

— Да. Те имат прекрасен факултет по погребално дело. Дерик дойде при нас оттам.

Бинго.

— Изгонен ли е бил?

— Доколкото си спомням, не. По-скоро му обяснили, че е по-добре сам да напусне. Ако не ме лъже паметта, липсвал е един от техните трупове и подозрението паднало върху Дерик, макар че в крайна сметка не бяха намерени никакви доказателства. Вдигна се голям шум сред академичната общност тогава.

— Тук в „Уоршъм“ създавал ли ви е проблеми?

— Не, беше отличен студент. Добре се справяше. Въпреки всичко винаги ми е изглеждал съмнителен. Казахте, че е извършил убийство ли?

— Съучастник е.

— Ясно, това обяснява нещата. Отдавна искам да напиша роман, в който лошият герой да е погребален агент. В нашата професия изключително лесно можеш да се освободиш от нечий труп.

— Чрез кремация ли?

— Да, тя е един от начините. Но имате ли представа колко много погребения протичат без ковчегът изобщо да се отваря. Случва се някои тела просто да не могат да бъдат възстановени, а в други случаи семейството на починалия просто така предпочита.

— Искате да кажете, че...

— Погребалният агент съвсем лесно би могъл да сложи в ковчега повече от един труп и никой, някога няма да разбере.

— Благодаря ви за отделеното време, професоре.

Затворих развълнувана телефона. Вече не само знаех каква беше връзката между Фулър в Ръшло, но и имах идея как да накарам последния да пропее.

Оставих съобщение на мобилния на Либи и следващите няколко часа прекарах в преглеждане на останалите случаи, които ми се бяха насъбрали. В мое отсъствие Чикаго беше оправдал репутацията си на града с най-много убийства в Съединените Щати. Средният им брой за година възлизаше на около шестстотин. Към настоящия момент обаче надхвърляха петстотин осемдесет и пет, като се има предвид, че сезонът на отпуските все още не беше настъпил.

Работата се оказа доста ефикасно лекарство и до пет следобед само от време на време се сещах за Фулър, вместо постоянно да мисля за него.

Обадих се вкъщи, но никой не вдигна. Звъннах на мобилния на Алън, включи се гласова поща. Оставих му съобщение, че ще се прибера рано и си тръгнах.

Снегът беше преминал в ситен, леден дъжд и пътуването ми продължи с двадесет минути повече от нормалното. При подобни метеорологични условия, всички шофьори забравяха как се кара.

Прибрах пощата, качих се в апартамента си и влизайки в дневната, заварих един чисто гол и много стар мъж да прави секс с мама на разтегателния диван.

Веднага се обърнах и отидох в кухнята. Не ме видяха, тъй като бяха твърде заети със себе си, а вероятно и пъшкането им беше заглушило шума от стъпките ми.

Чудех се какво да правя. Да вдигна шум, за да усетят, че съм се прибрала? Да се измъкна навън? Да ги помоля да спрат, защото се страхувам за живота си?

Избрах да изляза, наблизко имаше едно денонощно бистро. Студеният дъжд обаче не беше в състояние да изтрие запечатания се в съзнанието ми образ на господин Грифин, чийто задник се движеше нагоре-надолу и изненадващо за мен, стори ми се не лош за годините му. Доста по стегнат, отколкото можех да си представя.

Поръчах кафе със сандвич Монте Кристо — пуешко месо, шунка, швейцарско сирене и бекон, подредени върху две филии пържен хляб. Цялото това нещо беше посипано с пудра захар, като заедно с него носеха и купичка малиново сладко. Пуйка и шунка със сладко по принцип не беше особено добра комбинация, но в конкретния случай някак си я бяха уцелили. Може би невинаги е нужно да има точно обяснение за всичко.

След час в заведението реших, че вече трябва да са свършили и набрах домашния телефон.

Никакъв отговор. Вероятно дремеха в светлината на залеза.

Изпитвайки отчаяна нужда да си взема душ и да се преоблека, аз тръгнах обратно към къщи, роптаейки срещу студеното време.

Когато се прибрах обаче, двамата все още продължаваха с игричките си. Този път дори и не погледнах. Звукът от пъшкането им беше достатъчен, за да остана на разстояние. Обърнах се и отново излязох.

След тази случка мнението ми за господин Грифин до известна степен се промени, естествено в положителна посока. Досега винаги бях излизала с по-млади мъже, което може би ме беше лишило от някои неща.

В близкия мултиплекс давах филм с Брад Пит и аз бях десет долара, за да прекарам час и половина с него.

После се обадох вкъщи и за щастие мама вдигна най-накрая.

— Здравсти, мамо. Само исках да ти кажа, че след двадесетина минути ще си дойда.

— Здравей, скъпа. Мога ли да те помоля за една дребна услуга?

— Разбира се.

— Моят приятел от Флорида, господин Грифин, е тук. Би ли имала нещо против да ни оставиш за час-два, да наваксаме пропуснатото?

— Час-два?

— Да. Не сме се виждали скоро и трябва да свършим това-онова — отвърна задъхано мама, докато аз потривах очи.

— Добре, ще гледам някой филм. Ще се прибера към десет.

— Устройва ме — каза тя с нотка на важност.

Затворих, недоумявайки какво се случва.

Убих още два часа с Джулия Робъртс, като накрая вече бях толкова изморена, че се прибрах направо вкъщи без изобщо да ми пука за сексуалните нужди на майка ми. Та тя наскоро си беше счупила бедрената става, не биваше да го забравя.

За радост двамата бяха напълно облечени, когато се върнах. Седяха в кухнята и пиеха кафе. Косата на мама беше разрошена, а бузите ѝ пламтяха.

— Радвам се да те видя отново, Жаклин — каза господин Грифин и бидейки възпитаник на старата школа, стана и ми подаде ръка.

Приех я, при което той трепна.

— Добре ли сте? — попитах аз.

— Да. Гърбът ми се обажда от време на време.

Чудех се защо ли.

— Поръчали сме пица, ако си гладна.

— Не, яла съм и мисля да лягам. Алън обади ли се?

— По-рано днес ми каза, че излизал с някакви стари приятели и щял да закъснее.

Пожелах лека нощ, взех си горещ душ и се вмъкнах в леглото с намерението да не пия хапче за сън.

След четиридесет минутно виране в тавана от дневната долетяха нови пышкания.

Взех две таблетки и заспах, заровила глава под възглавницата.

ГЛАВА 36

Фулър лежеше буден в килията си. Вече минаваше полунощ, а той трябваше да поспи, за да изглежда добре в съда. Външният вид беше най-важен.

Знаеше, че съдебните заседатели непрекъснато го наблюдаваха, опитвайки се да открият и най-малката следа от вина или измама. Щеше обаче да им покаже само това, което той искаше да видят.

Номерът с повръщането направо уцели десетката. Онова парче говеждо месо беше гнило с дни в дюшека му. По-малко от гроздово зърно, само миризмата, която изпускаше, беше достатъчна да започне да му се повдига. А сложеше ли го в устата си, започваше моментално повръщане. Отвратително, но доста ефективно.

Истинското шоу щеше да започне, когато застанеше на подсъдимата скамейка. Беше скрил няколко зрънца узрял черен пипер в дюшека, които причиняваха невероятно съзене. Дори и лукът не можеше да се мери с тях.

Знаеше, че делото скоро щеше да приключи. Гарсия искаше това да стане преди Денят на Благодарността, залагайки на факта, че членовете на журито биха желали да издадат присъдата преди настъпването на предстоящите празници, което означаваше, че оставаха още два дни за разпити и един за заключителни пледоарии.

Засега всичко вървеше гладко.

Единственият неприятен момент беше, когато Гарсия му каза за лентата. Някакъв надзирател от затвора се беше свързал с адвокатите му с предложение да им продаде запис на разговора между него и Джак. Ставаше въпрос за изнудване, човекът искаше пари. В противен случай заплашваше да предаде материала на обвинението.

И Фулър плати, макар че за целта трябваше да се раздели с някои неща, като например бижутата на Холи, една литография на Дали, която тя беше купила с парите, изкарани на подиума, а така също и с „Лексус“-а. За формалностите около сделките се погрижи Гарсия, когото оторизира за свой представител.

В началото се притесняваше дали Ерик нямаше да се обърне срещу него, разбирайки за измамата. На онова мазно копеле обаче и окото му не мигна. Дори изключително умело използва записа, за да дискредитира Даниелс.

Кой казваше, че парите не помагали в съда?

Единственият проблем в момента беше ужасното главоболие, което непрекъснато се усилваше. Не беше разказал на докторите за него, понеже искаше да поддържа представата, че се е излекувал. Като основна причина за убийствата, новината за продължаващото му съществуване би обърнала делото в съвсем друга посока.

Тиленол и силна воля, само на тях можеше да разчита, но така нямаше да издържи дълго.

Едно нещо помагаше истински срещу болката.

— Още няколко дни и ще бъда на свобода — прошепна той на себе си.

Фулър имаше планове за Деня на Благодарността. Мислеше да навести семейство Даниелс и да получи малко успокоение за болките си. Беше чул, че Джак живеела заедно с майка си и бившия си съпруг. Колко забавно щеше да бъде да ги убие и двамата пред очите ѝ, след което да ѝ откъсне ръцете.

Убийството беше единственият лек за неговото главоболие.

Когато най-накрая заспа, на лицето му грееше усмивка.

ГЛАВА 37

— Доктор Юрчик, за осемнадесет години практика като мозъчен хирург колко операции сте извършили?

— Няколкостотин — отговори Робърт Юрчик с дълбок, властен и ехтящ глас.

— Включително и тази на подсъдимия Бари Фулър?

— Да. Бях на посещение в Северозападния медицински център, тук в Чикаго, когато го докараха.

— Казано на медицински език, какво беше състоянието му?

— Имаше екстрадурален кръвоизлив, дължащ се на рана от куршум, разположена в горната дясна част на челната кост. След направена компютърна томография, наред с това стана ясно, че въпросният субект има и туморно образувание, намиращо се в предния дял на мозъка.

— Което на по-прост език ще рече?

— Куршумът беше разкъсал външната част на менинговата обвивка, която представлява мембранов слой, покриващ мозъка. Наранена, тази обвивка започва да кърви, изпълвайки черепната кухина с кръв, което пък от своя страна повишава налягането върху мозъка. Единственото решение в подобна ситуация е извършването на краниотомия^[1]. В противен случай настъпва смърт.

— Искате да кажете, че сте отворили черепа на обвиняемия, за да смъкнете налягането?

— Точно така.

— И тогава отстранихте тумора?

— Да.

— Каква беше големината на споменатия тумор, докторе?

— Тежеше приблизително четиридесет грама, а ширината му възлизаше на около два сантиметра.

— Ваша Чест, господа съдебни заседатели, бих искал да представя на вашето внимание доказателство номер шест на защитата — туморът, изваден от главата на Бари Фулър.

Въпросното образуване беше поставено в стъклен буркан, пълен с формалдехид. Представляваше малка сива частица. Настана обичайното за такива случаи боботене, а приставът тръгна да разнася приведеното доказателство из залата.

— Докторе, това ли е туморът, който отстранихте от мозъка на обвиняемия?

— Да, така изглежда.

— Колко операции от този вид сте извършили досега? Краниотомия, мисля, беше точният термин.

— Стотици.

— Случвало ли ви се е пациент, на който е правена краниотомия, вследствие на екстрадурален кръвоизлив, да получи амнезия?

— Да. При почти осемдесет процента от хората, претърпели подобна интервенция, се проявява амнезия в определена степен, което пък от своя страна налага постоянното им наблюдение, тъй като обикновено се събуждат, без да знаят къде са и какво се е случило.

— Възможно ли е тази амнезия да обхване последните няколко дни или седмица?

— Да. Периодът може да бъде и доста по-дълъг. Веднъж докараха пострадал с жесток екстрадурален кръвоизлив, получен при катастрофа. В резултат на травмата, въпросният човек забрави напълно последните пет години от живота си. Не помнеше нито че беше женен, нито че имаше деца.

— Изгубените спомени възвърнаха ли се впоследствие?

— Отчасти да, но никога изцяло.

Ситуацията се развиваше лошо за обвинението.

— Какво бихте казали относно личностната промяна? По ваше мнение, способен ли е подобен мозъчен тумор да окаже толкова силно влияние върху съзнанието на даден субект, че да го подтикне към извършването на убийства?

— Да, би могло да се стигне и дотам.

Отново боботене изпълни залата. Гарсия се обърна към съдебните заседатели, изпълнен със самозадоволство, а Либи само ме стрелна с поглед през рамо.

— Моля обяснете, докторе.

— В предния дял на мозъка се намира центърът, определящ поведението. Познавам редица случаи, в които получена травма, без

значение при какви обстоятелства, води до огромни изменения в личността като цяло. Понякога дори и семействата на пострадалите не са в състояние да приемат, че това са техните близки.

— А как стоят нещата в действителност? Хора, засегнати по описания от вас начин, превръщали ли са се наистина в убийци?

— Броят им е голям. Хенри Лий Лукас, печално известният сериен убиец, поел отговорност за над сто жертви, като малък е претърпял няколко жестоки наранявания на главата. Джон Уейн Гейси, Ричард Спек, Чарлз Менсън, всичките имат регистрирали мозъчни травми.

— Значи е възможно един напълно нормален и почтен член на обществото като вас и мен, чийто среден дял на мозъка е засегнат от менингиома^[2], да претърпи толкова драматична промяна в личностен план, че да стане убиец?

— При условие че е била поражена частта от мозъка, отговаряща за възприемането на моралните ценности и категории, която пък от своя страна също е разположена в предния дял, да, възможно е.

— И ако даден човек преди появата на тумора е бил кротък и внимателен, възможно ли е заболяването да е единствена причина за проявата на агресия и насилие?

— Да.

— Тогава, ако въпросният тумор, в качеството си на единствена причина за споменатото антисоциално поведение, бъде премахнат, ще се възстановят ли нормалните функции на съзнанието във вида, в който са били преди болестта да ги поразии?

— По мое мнение, да.

— Благодаря ви доктор, Юрчик. Свидетелят е ваш.

Либи стана, но изобщо не си направи труда да излезе пред катедрата.

— Някога имали ли сте пациент, страдащ от интракраниален^[3] тумор, който да е убил някого? — попита тя.

— Не.

— А вие, като един от най-известните мозъчни хирурзи в света, познавате ли случай, идентичен с посочения?

— Не.

— Какъв е общият брой на случаите, с които сте се сблъскали по време на цялата ви досегашна кариера, тези от личната ви практика

и тези, които сте изследвали?

— Няколко хиляди.

— Извинете, бихте ли повторили по-силно?

— Няколко хиляди са.

— Няколко хиляди и нито едно убийство. Нямам повече въпроси. Гарсия също нямаше.

Погледнах съдебните заседатели, изглеждаха объркани. По дяволите, ако не знаех, че Фулър се преструваше и аз щях да съм объркана. Все пак напълно нормално е, когато световно признат мозъчен специалист заяви, че туморът по принцип е способен да накара човек да извърши убийство, хората да му повярват.

— Можете да се оттеглите, доктор Юрчик. Обявявам един час обедна почивка. Заседанието е закрито — каза съдия Тейлър и удари с чукчето по катедрата.

— Загубата на този случай въобще не би се отразила положително на кариерата ми — каза тъжно Либи, хващайки ме под ръка, докато излизахме от залата. — Вчера получих копие на записа от Гарсия. Твърди, че го е получил по пощата, запечатан в обикновен кафяв плик, без каквито и да било обяснения вътре. Липсва и адресът на подателя. По самия плик няма нищо, не са оставени никакви следи. Проверих го, понеже Гарсия ми даде и него.

— Предполагам, че и признанията на Фулър също ги няма?

— Не, разбира се. По думите на Гарсия, в съда било представено пълното съдържание на лентата. Той обаче е едно много подло копеле и определено не се е издигнал дотук, играейки честно.

— Провери ли записа?

— В момента го проверяват, но е видно, че е правен с друго устройство. Качеството на звука е по-добро, а гласът на Фулър се чува по-силно от твоя. По всяка вероятност микрофонът е бил разположен в неговата част.

— Може да е бил служител на затвора. Познаваш директора по-добре от мен, питай го дали напоследък има регистрирани случаи на невявяване по работа. Някой да се е оправдал, че е болен или да е напуснал внезапно, нещо такова.

— Още днес ще му се обадя.

— Мисля, че знам как да накараме Ръшло да проговори — смених темата аз и описах ситуацията накратко.

Либи се намръщи.

— Не е предпочитаният от мен начин на действие, но съм готова да се възползвам от всичко, което би могло да спаси положението. Ще се погрижа до утре сутрин всички документи да са подготвени. Затворът се намира на същата улица, на която е и съдът. Така че може да отскочим и да свършим работата по време на обедната почивка.

Усмихнах се, макар и това да не ме успокои кой знае колко.

[1] Краниотомия — оперативно отваряне на черепа. — Б.пр. ↑

[2] Менингиома — тумор на менинговата обвивка. — Б.пр. ↑

[3] Интракраниален — (лат.) намиращ се вътре в черепа. — Б.пр.

↑

ГЛАВА 38

Двамата с Хърб изготвихме списък с всички студенти, имали занятия заедно с Фулър в университета в Карбъндейл, опитвайки се да открием връзка между тях и някое от сто тридесет и седемте лица, изчезнали по това време. За целта целият под на кабинета ми беше покрит с папки, подредени по азбучен ред и разпределени в две основни групи, от А до Н и от О до Я. Застанал на колене, Бенедикт тъкмо отхвърляше един по един различните варианти, когато Либи се обади.

— Имам име — каза тя. — Марвин Ромър, надзирател в Единадесети участък, няма го от една седмица. Прегледах финансовото му състояние и открих, че наскоро си е отворил осем нови чекови сметки по всяка, от които са внесени суми между две и шест хиляди долара в брой. Изглежда онзи хитрец Гарсия му е платил доста пари.

— Разпръснал ги е понеже при големи суми банките изискват изясняване на произхода. Колко умно от негова страна.

— Да, но офейквайки от работа, пак е привлякъл вниманието към себе си.

— Тръгваме веднага.

— Няма смисъл. Ромър живее в Уест Сайд, изпратих разследващ екип в дома му още преди да изсъхне мастилото върху заповедта за обиск. Той обаче вече беше изчезнал. Не открихме записа, но намерихме диктофон с гласово задействане и остатъци от монтажно тиксо по него. Вероятно е бил прикрепен за тавана или сложен под някой стол.

— Проверихте ли...

— В момента го правим. Замразихме авоарите му и проследихме кредитните му карти. Освен това съвсем скоро всяко едно ченге в Съединените Щати и Канада ще разполага с негово описание. Хванем ли го, лентата повече няма да ни е нужна. Ще му предложи сделка и ще го принудя да свидетелства.

— Пусии ми досието му по факса.

— Пуснала съм го вече.

Споделих с Хърб наученото от Либи, след което прекарахме няколко часа, занимавайки се със студентските досиета. За хапване си поръчахме пица с много месо, като Бенедикт изяде по-голямата част от него без обаче да докосне блата. Накрая в кутията останаха само смешни, бели триъгълничета.

Работата ме погълна. Направихме списък с имената на всички студенти, които Фулър е имал потенциалната възможност да познава от лекции, спортни занятия, разни организации и други мероприятия. После, използвайки същата методика, опитахме да открием връзка между така селектираните лица и тези, изчезнали по време на разглеждания период. Общо взето беше доста скучно, но пък аз точно от това имах нужда.

— Открих нещо — каза Хърб, хванал един лист. В случая нямаше нищо сензационно, това не беше първата следа, на която попадахме.

— Име?

— Изчезналата се казва Мелъди Стефанополус — студентка. По програма е имала три лекции заедно с човек на име Майкъл Хортън. Същият е играл в един отбор с Фулър.

— Дали не му е била приятелка?

— Възможно е. Следвала е богословие, а Хортън хуманитарни науки. Били са съответно първи и втори курс. Имали са две общи лекции по писане и една по класическа литература. Изчезнала е по време на втория семестър на първи курс.

Потърсих името на Хортън в полицейските файлове на Карбъндейл, но не открих нищо, поради което реших да се свържа с мъжката организация на завършилите Южния Илинойски Университет. Отсреща ми вдигна доста енергична дама, наречена Миси, която обаче не беше особено склонна да ми помогне, докато не ѝ казах номера на значката си.

— Намерих го. Майкъл Хортън понастоящем живее в Сиатъл, работи като стоков брокер, женен е и има две деца.

Записах номера му и веднага го набрах.

— Майкъл на телефона.

— Господин Хортън, аз съм лейтенант Даниелс от полицията в Чикаго. Бих искала да ви задам няколко въпроса...

— Относно Бари, нали? Следя случая по телевизията.

— Да, в известна степен. Нека започнем с Мелъди Стефанополус.

— Да не би да сте я открили? — попита бързо той, почти сливайки думите на изречението една с друга.

— Не, съжалявам. Приятелка ли ви беше?

— Годеница. Изчезна просто ей така.

— Бари познаваше ли я?

— Да. Тя не го харесваше. О, боже, нали не мислите, че...

— Още нищо не можем да кажем. Засега само се опитваме да открием някакви следи. Бяхте ли приятели с Бари?

— Разбира се. Доста се забавлявахме двамата. Треньорът се радваше да вижда членовете на отбора заедно и извън терена.

— Мелъди движила ли се е в компанията на Бари във ваше отсъствие?

— Доколкото си спомням, не. С Мелъди бяхме неразделни.

— Кога изчезна тя?

Майкъл помълча известно време, след което отговори:

— Скарахме се на едно парти. Бях попрекалил с алкохола, а на нея това не ѝ харесваше. Казах ѝ да се поотпусне и да престане да ми натяква. Тръгна си и повече не я видях.

— Бари присъстваше ли на купона?

— Да. Беше след мача с Флорида, голяма веселба падна.

— Помните ли, кога си тръгна той и дали случайно не го е направил след Мелъди?

— Бих искал, но не мога, лейтенант. Доста се бях наквасил онази вечер. Когато на следващия ден отидох да се извиня, съквартирантката ѝ ми каза, че тя въобще не се е прибирала.

Хортън ми разказа за връзката си с Мелъди, колко много я е обичал и как последвалата загуба го беше опустошила. Поговорихме си също и за Фулър, когото той описа като „раздаващ се за отбора играч“ и „свестен човек“.

В интерес на истината и аз бих го описала по абсолютно същия начин, ако не бях разбрала за страничните му занимания.

Когато най-накрая приключихме, Майкъл обеща да се обади, в случай че се сетеше за някои подробности.

— Оттук може и да излезе нещо, с което да притиснем Ръшло — каза Хърб, който беше чул целия разговор от другия телефон.

Погледнах часовника си, прозявайки се. Беше почти седем вечерта.

— Джак, трябва да си починеш малко — каза Бенедикт и ме погледна укорително.

— Нищо ми няма — отвърнах аз.

— Приличаш на отвратителен сандвич с много царевица.

— Колко мило. Това на някоя картичка ли го прочете?

— Хайде, време е да си вървиш.

— Страх ме е да си ида у дома. Все едно участвам в стара версия на „Последно танго в Париж“.

— Джак, какво ти става напоследък? — попита смръщено Хърб с грубоват тон. Нещо, което по принцип се случваше изключително рядко.

— Накъде биеш?

— Ами, държиш се неестествено, нервна си, лесно избухваш и изглеждаш нещастна.

— Детектив Бенедикт, ако се съмнявате в професионалните ми качества, свободен сте да си търсите друга работа.

Хърб стана на крака и заяви:

— Може би наистина трябва да подам молба за преместване.

— Не бих се учудила, имайки предвид какво стори с брака си.

Той ме погледна с несвойствен за него поглед и излезе.

Прекарах няколко минути в опити да се успокоя, но така и не успях.

ГЛАВА 39

— Знаеш ли защо си тук, Бари?

Фулър кимна с изражение, излъчващо невероятна смиреност. Беше облечен в тъмносин костюм и светлосиня риза, която се беше измачкала заради заетата от него изгърбена поза.

— Защото съм убил хора — отговори кротко той.

— А, можеш ли да обясниш защо ги уби?

— Не помня. Но помня да съм убивал никого.

— Но ти присъства на заседанията и знаеш, че без никакво съмнение ти си въпросният убиец.

— Да, така е.

— И все пак не си в състояние да назовеш причината, поради която си го правил?

— Не помня причина. Последните ми спомени датират някъде около месец преди първото убийство. Все едно всичко това изобщо не се е случвало. Господи, никога... никога не бих убил някого. Не мога да повярвам...

Гласът му започна да пресеква, а от очите му бликнаха фонтани, стичащи се надолу по лицето. Плачът премина в силно ридание и се наложи Гарсия да извади кутия с кърпички, от които Фулър в продължение на почти две минути, взимаше една след друга.

— Не съм бил аз. Знам, че не съм бил. Не бих могъл да направя подобно нещо.

— Защо не, Бари?

— Защото не съм убиец, дори не понасям насилието.

— Но си бил състезател по футбол, както и полицай, нали? Тези професии по принцип са свързани с насилие.

— През повечето време стоях на пейката. Треньорът не смяташе, че притежавам нужния „инстинкт на убиец“, както той го наричаше. А в полицията постъпих, защото исках да помагам на хората и да защитавам закона. Справях се отлично, докато... О, боже господи...

Започна ново ридание, подкрепено с още сополиви кърпички. Направо ми се повдигаше.

— Успокой се, Бари. Казваш, че не помниш убийствата. В такъв случай, какъв е последният ти спомен от времето преди операцията?

— Последното нещо, което ясно се е запечатало в съзнанието ми, е как пия седнал на дивана след работа, опитвайки се да я накарам да изчезне.

— Да изчезне кое?

— Болката в главата ми.

— Последният ти спомен е свързан с главоболие?

— Ужасно при това. Имах чувството, че главата ми щеше да експлодира. Аспиринът не помагаше, поради което реших да изпия една бутилка ром.

— Кога се случиха посочените събития?

— Трябва да е било някъде в края на пролетта. Може би май.

— Защо не отиде на лекар?

— Не помня. Не помня нищо след това. Възможно е и да съм ходил.

— Каква беше първата ти мисъл, когато се събуди в болницата след операцията?

— Помислих си, че съм в болница, защото съм се напил и съм паднал по някакви стълби или нещо подобно.

— А как реагира, научавайки за факта, че си бил прострелян, защото си убил жена си?

Фульър отново избухна в плач, а Гарсия, на свой ред, за по-голяма показност донесе втора кутия кърпички.

— Сметнах, че е някаква извратена шега. Още не мога да повярвам. Всички ми повтарят, че съм извършил ужасни неща, неща, които никога не бих направил, макар и фактите да сочат друго. Работата е там, че нищо не помня. Вие как бихте се почувствали, ако някой ви каже, че сте убил жена си? Господи...

Последваха нови сълзливи изпълнения.

— Спокойно, Бари. Всичко е наред.

— Не, не е наред. Никога няма да бъде наред. Знаете ли, че откакто тези проблеми се появиха, не съм спал повече от два часа на нощ. Трябваше да отида на лекар или психотерапевт, или...

— Или какво, Бари?

— Или да се самоубия. Ако го бях направил, сега всички тези хора щяха да бъдат живи.

Ами да беше, помислих си аз. Съдебните заседатели обаче изглежда не споделяха моето мнение.

— Има ли нещо, което би искал да кажеш на семействата на жертвите? — попита Гарсия.

— Да, има.

Фулър стана и извади от джоба на самото си смачкан лист хартия. Държеше го внимателно, сякаш беше малко котенце, но нито веднъж не го погледна, докато говореше.

— Няма думи, които да оправдаят отнемането на шест човешки живота. Няма думи, с които мога да ви накарам да ми простите. Искам само да кажа, че... — той се спря и започна да плаче. — Съжалявам ужасно много. Бих искал да си спомням убийствата, защото така щях да имам още една причина да се мразя. Не знам как се е случило всичко това. Докторите и адвокатите казват, че е заради тумора. Може би са прави, аз просто нямам обяснение за стореното. Само да можех с радост бих заменил моя живот за техните. О, господи, на секундата бих го сторил.

Следващите няколко минути преминаха в ридания. Седнал на мястото си Фулър цивреше като малко дете. Опита се ли да каже нещо, плачът веднага взимаше връх. Тогава видях нещо, което някога нямаше да забравя. Оглеждайки се из залата, съзрях поне осем човека да си бършат очите. Двама от тях бяха членове на журито.

— Как ще процедираш? — прошепнах аз на Либи, чието облекло днес беше представено от сив костюм „Емануел Унгаро“ на бледозлатисти райета (цвят шампанско), състоящ се от сако с двойно закопчава не и панталон. Аз също носех сив костюм, купен за осемдесет и девет долара и деветдесет и девет цента от „Джей Си Пени“^[1]. Чувствах се като някоя дрипла.

— Нямам идея — отвърна тя.

— Мислиш да импровизираш ли?

— Няма да се впусна в кръстосан разпит.

— Защо?

— Защото така ще дам възможност на Фулър да наговори нов куп глупости, които ще му спечелят допълнителни симпатии от страна на присъстващите в залата. Недопустимо е двамата с Ноел да играем

ролята на лошите, ти вече свърши достатъчно в това отношение. Не смятам да придавам допълнителна тежест на показанията на Фулър.

Театърът продължи още час. Гарсия любезно задаваше въпроси, а Бари се бореше за награда Тони^[2], ронейки повече сълзи, отколкото участниците във „Всички мои деца“ за цял сезон.

С настъпването на обедната почивка двете с Либи се отправихме към затвора „Куук Каунти“.

Държаха Ръшло във Второ отделение, което имаше средно ниво на сигурност. Затворниците бяха разпределени в пометения с по петдесет легла, като самостоятелни килии с решетки липсваха. Имайки предвид склонността на Дерик към спокойствие и уединеност, можех да си представя как му се отразяваше всичко това.

На първия контролен пост ни срещна адвокатът на Ръшло, Гари Плуденца, който явно не беше успял да прехвърли клиента си на друг защитник.

— Добър ден, господин Плуденца. Имаме ново предложение за вашия братовчед — каза Либи и му стисна ръката.

— Какво е то?

— Подозираме, че той е прикривал Фулър доста по-отдавна, отколкото мислехме в началото. Трябват ни имена.

— Няма да свидетелства срещу Бари, ясно ми го заяви няколко пъти. Прекалено много се страхува от него.

— Да знаем и все пак смятаме, че ще се съгласи.

— Не виждам как ще стане. Толкова пъти съм го молил, но той не иска и да чуе. Не желае дори да ме приеме.

— Е, може би, ако бяхте затворили очи, преструвайки се на мъртъв — подхвърли Либи.

Плуденца се намръщи.

— Дайте да свършваме с това. До два часа трябва да съм в „Дейли Център“ по едно изслушване за банкрут.

— Колко вълнуващо.

— Е, не всички можем да бъдем герои в роман на Гришам.

Минахме през детектора за метал, след което и през блиндираните врати, озовавайки се във вътрешността на Отделение две. Съпровождала ни двама от охраната, чиято роля беше повече формална, отколкото имаща за цел някаква протекция. В тази част на затвора по принцип лежаха затворници, осъдени за по-дребни

престъпления, които нямаха склонност към насилие. Въпреки това двете с Либи станахме обект на нецензурни подвиквания от страна на някои от тях.

Или по-точно само Либи, ставаше въпрос за нейния костюм. Дори и престъпниците оценяваха добрия вкус.

Открихме Ръшло да чете старо списание „Пийпъл“ в стаята за отдих, седнал на метална маса. Виждайки ни той направо пощуря, скочи на крака и започна отчаяно да се оглежда за посока, в която да избяга.

— Нищо няма да ви кажа.

— Няма страшно Дерик, дошли са да ти направят предложение. Изслушай ги — каза Плуденца, като сложи ръка на рамото му.

— Не ме интересуват предложенията им. Веднъж вече ме изиграха.

— Нямах избор. Дерик — казах аз с усмивка и седнах.

Ръшло се вторачи в мен, макар и само с едното си око.

— Отказвам да говоря.

— Не се и налага — отвърна Либи, подавайки му някакви документи.

— Какви са тези неща?

Плуденца ги прегледа и се усмихна.

— Снемат обвиненията, Дерик. Свободен си.

Ръшло пребледня.

— Не...

— До довечера ще си излязъл оттук.

— Не... не можете да ме пуснете.

— Можем, току-що го направихме. Пък и уцелихме момента. Процесът на приятелчето ти е почти към края си, така че двамата пак ще имате възможност да се съберете — смигна му Либи.

Ръшло започна да циври.

— Трябва да внимаваме с теб, Дерик. Фулър е ядосан, защото не кремира тялото на Айлийн Хътгън и май ще иска да си поговорите — казах аз, като го хванах за ръката, опитвайки се да прикрия отвращението си.

Бледото му до преди малко лице стана ярко розово. Имах чувството, че направо ще се пръсне.

— Трябва да ме защитите!

— Искаме да ти помогнем, но ти изобщо не ни съдействаш.

Кимнах на Либи и двете станахме.

— Моля ви спасете ме!

— Можем да те вкараме в програма за защита на свидетелите.

Ще ти сменим името и ще те покрием някъде. Ако пък Фулър остане в затвора няма да има за какво да се притесняваш. И в двата случая обаче ще се наложи да ни съдействаш.

— Аз... не мога!

— Успех в живота, Дерик, колкото и дълго да продължи той — отвърнах аз и двете с Либи тръгнахме.

— Моля ви! МОЛЯ ВИ!

Върнахме се в съда, имахме малко време да изядем по един сандвич от онези, които се предлагаха по автоматите.

— Мислиш ли, че ще поддаде? — попита Либи с пълна уста.

— Щях да те питам същото. Така смятам, но въпросът е дали ще го стори навреме?

— Заключениеите пледоарии няма да отнемат повече от един ден. Даже и заседателите да се оттеглят за обсъждане, мога да накарам съдия Тейлър да разреши призоваването на извънреден свидетел и респективно отново да събере състава на журито. Ръшло трябва да проговори, преди да бъде издадена присъдата. Ако Фулър се измъкне, втори шанс няма да имаме. Не можем да го съдим два пъти за едно и също нещо.

Отхапах от сандвича си с риба тон, беше навлажнен.

— Няма ли възможност за протакане?

— Това не ти е Конгресът, Джак. Опитам ли се да увъртам, Тейлър веднага ще се нахвърли отгоре ми.

— А не съществуват ли никакви опции за удължаване?

— Опитвах на няколко пъти, но Тейлър винаги ми напомняше, че сме имали три месеца на разположение, за да се подготвим. Можем да представим нови доказателства, отлагане обаче няма да получим.

Либи отхапа още от сандвича и погледна часовника си — „Мовадо“, с диаманти около циферблата.

— Трябва да влизаме в залата. Сандвичът май нещо не ти хареса?

— Имаше вкус на хартия.

Либи повдигна вежди.

— Добре ли си. Изглеждаш малко отнесена днес.

— Мисля за много неща напоследък.

— Стига, не всичко е загубено. Все още има надежда Ръшло да пропее.

Залата отново се напълни, но не за дълго. Либи беше доста кратка.

— Мистър Фулър, разбрах, че сте участвали в клуба по драма в университета в Илинойс. Какви пиеси поставяхте там?

— Играх в „Смъртта на търговския пътник“, „Венецианският търговец“ и „В очакване на Годо“.

— Обзалагам се, че сте се справили блестящо — каза Либи и седна. — Нямам повече въпроси.

Съдия Тейлър закри заседанието, заключителната част щеше да започне утре.

Когато се върнах в управлението, Бенедикт го нямаше никъде. Не бяхме разговаряли от вчера, а не исках да си разваляме отношенията. Обадих се на мобилния му.

— Къде си?

— На среща с адвоката ми.

— Не можеш ли да я отложиш? Делото съвсем скоро ще приключи и трябва да довършим проверката на изчезналите лица.

— Не, не мога. Някои от нас не са почивали през последните три месеца.

Не казах нищо и затворих. Бях му заявила да подаде молба за преместване и сега идеята не ми се струваше толкова лоша. Не харесвах новото амплоа на Хърб.

Заех се сама с проекта. Изключих някои имена, проследих няколко връзки, които ме отведоха доникъде, и в крайна сметка разчистих малко от купищата документи, разпилени по пода.

Вечерта вече ме болеше главата. Обадих се вкъщи и говорих с Алън, който щеше да ходи с няколко стари приятели в „Мирабел“, немско заведение, намиращо се на „Адисън“. Зачудих се дали да отида.

Много не ми се събираше с хора, но в крайна сметка приех, защото последните няколко вечери не му бях обърнала никакво внимание. Може би пък наличието на компания щеше да ми помогне да превъзмогна депресията си.

Сгреших обаче тотално.

[1] „Джей Си Пени“ — верига универсални магазини. — Б.пр. ↑

[2] Тони — учредена през 1947 г. на името на известната актриса и театрален режисьор Антоанет Пери (1888–1946); връчва се от Американската театрална академия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 40

— Здравей, Джак — каза Алън, който ме чакаше на бара и ме прегърна. Изглеждаше добре, облечен в черни панталони и сива жилетка. Целунах го по бузата, тъкмо се беше обръснал.

— Не съм много в настроение — казах аз.

— Ще бъде весело — отвърна той и ми взе палтото, след което ме поведе към масата си. — Един твой стар приятел е тук.

— Какъв стар приятел? — попитах и в същия миг разбрах.

Хари Макглейд ми смигна от мястото, където седеше. Носеше обичайното си облекло — измачкан кафяв костюм и изцапана вратовръзка.

— Здравсти, Джаки. Това е новото ми захарче, Нора.

— Дора — поправи го тя. Дора беше на половината години на Макглейд, руса с розов кичур на бретона си, а блузата ѝ би била тясна дори и на кукла Барби.

— Да, Дора. Извинявай, скъпа.

— Хари се обади по-рано през деня — усмихна се Алън, като ученик след първата си целувка. — Искаше да ти благодари за нещо и понеже напоследък си в депресия, помислих, че ще е по-добре да го направи лично. Участвахте заедно в онзи филм, нали? Героите ви, имам предвид.

— Да — отвърнах аз, опитвайки да прозвуча весело, но не успях. Хари нямаше за какво да се преструва.

— Тази сутрин получих разрешителното си по пощата. От Илинойския департамент по регулация се потриват, ти обаче удържа на думата си. Вечерята е от мен.

— Страхотно — всъщност така беше още по-зле, мислех си аз.

Дойде сервитьорката, жена на около шейсет години, облечена в дирндл^[1]. Говореше английски със силен немски акцент и направи грешката да започне с Хари.

— Нещо за пиене сър?

— Имате ли немска бира?

— Предлагаме най-широкия асортимент в цяло Чикаго.

— Шлитцкрайг?

— Тази я нямаме.

— Краутвайзер?

Тя поклати глава.

— Донесете му Бекс — казах аз. — На мен също.

— Нека бъдат три — направи знак с ръка Алън.

— Диетична кола с резен портокал, лимон, лайм и черешка —
добави Дора.

— Защо просто не си поръча плодова салата? — попита
Макглейд.

Тя се изхили. Погледнах Алън измъчено, но той беше забил нос в
менюто и не ме видя. Мисля, че все пак нямаше за какво да му се
сърдя, в крайна сметка не познаваше Хари, а и на мен не ми се беше
налагало да го споменавам.

— Желаете ли някакво мезе?

— Хапки с формата на свастика — обади се Макглейд, както
винаги.

— Не предлагаме шиш кебап.

Той поклати глава.

— Не, казах...

— След малко ще поръчаме — прекъснах го аз и горката женица
ни остави.

— Аз съм на виенски шницел — каза Алън, оставяйки менюто.

— Какво е това? — попита Дора с престорена любезност.

— Прави се от телешко месо.

— Телешко? Нещо като свинско ли?

— Теле се вика на младата крава — ощипа я Хари по бузата. —
Толкова си сладка.

Дора направи физиономия, изпълнена с отвращение.

— Поръчваш си пенис^[2] от млад бик?

— Германците така наричат телешкото месо, думата е немска —
обясни Алън.

— Искаш ли да видиш моя кренвирш? — смигна й Макглейд. —
Къде остана бирата?

Най-накрая я донесоха и аз веднага поръчах втора, преди още да
бях отпила. Така и така нещата не вървяха, нека поне използвах

предоставената ми възможност да се поотпусна малко.

Разговорът, ако изобщо можеше така да се нарече, се водеше около различните случаи, в които Хари беше участвал. Дора се хващаше за всяка дума, а Алън просто се смееше възпитано, когато ситуацията го изискваше. Аз пък пиех.

Храната беше чудесна и трябваше да си призная, Алън ме накара да забравя за Фулър, дори и само за няколко часа.

— Какво става с делото на Бари, Джаки?

Толкова за забравянето.

— Става това, че ще се измъкне, освен ако съучастникът му не проговори или не успеем да открием един избягал надзирател.

— Търсите някого? Защо не ми се обадохте?

— Всички ченгета в Илинойс са по петите му, както и федералните. Какво би могъл да сториш ти, Макглейд?

— По една случайност аз съм световноизвестен частен детектив. И какво правя аз, Дора?

— Издирваш полови органи^[3] — ухили се тя.

— Именно, а също така и хора. Само ми го дайте този беглец.

Бирата вече беше поотпуснала езика ми и аз разказах случая на Хари.

— Материалите у теб ли са?

— В колата са.

— Ще се радвам да ти помогна, като в замяна ще те помоля за една дребна услуга.

— Не мисля, че мога да правя повече услуги, Макглейд.

— Тази е много лесно изпълнима.

— Какво трябва да направя?

— Ще ти кажа, когато хвана надзирателя — намигна ми той.

За десерт поръчахме шоколадов кейк с череши и кафе, което беше невероятно силно. Хари удържа на думата си и плати цялата сметка. Преди това Алън направи опит да се добере до нея, но аз го опитах силно под масата и мераците му бързо се изпариха.

На тръгване Макглейд ни покани да се отбием у тях за по още едно питие и Алън веднага получи второ ощипване, като предупреждение. В резултат той деликатно се измъкна, казвайки, че искал да се прибира рано.

Дадох материалите по случая на Хари, получих прегръдка от Дора за лека нощ и се разделихме.

— Останах с впечатлението, че Макглейд не е от най-големите ти любимци — ухили се Алън, когато влязохме в колата.

— И го разбра само от няколко дребни нотки в поведението ми?

— Да, пък и цяла вечер повтаряше думата „идиот“ под носа си.

— Не бях ли права.

— Да, права беше — засмя се той. Голям чешит е. Мислиш ли, че ще открие онзи надзирател?

— Хари и сняг в Аляска не може да открие.

Алън постави ръка на врата ми и нежно го разтърка с пръсти.

— Напоследък не си същата. Добре ли си?

— Всички ми задават този въпрос. Просто съм малко напрегната, това е.

— Искаш ли да поговорим?

— Скарах се с Хърб, случаят ни се изплъзва. Заварих мама и господин Грифин да правят секс.

Алън се засмя.

— Какво толкова? Човекът е куражлия за годините си.

— Куражлия ли? Той е направо като заек. Ще счупи и другата става на мама.

— Има ли нещо друго, което да те притеснява?

Алън намекваше за проблеми между нас двамата. Отговорих му с не, но проблем *имаше*. Всеки път, когато се върнех вкъщи, се питах дали той щеше да бъде там. Веднъж вече ме беше напуснал, така че можеше да го направи отново. Поради тази причина, с цел да се предпазя, бях малко по-сдържана.

Просто се налагаше. Поне, докато не се почувствах сигурна.

— Радвам се — каза той и премести ръката си от врата на крака ми.

— Не започвай нещо, което не си в състояние да довършиш.

— Е, може и да не съм заекът Грифин, но все пак смятам, че ще се справя добре.

И наистина се справи, след като се прибрахме.

[1] Дирндл — традиционна немска дреха. — Б.пр. ↑

[2] Тук се получава игра на думи, тъй като в английския език една и съща дума се ползва със значенията кренвирш, пенис и виенски. — Б.пр. ↑

[3] Отново игра на думи, понеже в английския език значенията „частен“ и „полови органи“ се обхващат от една и съща дума. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 41

Беше четири сутринта, когато звънна телефонът.

— Пипнах го.

Опитах да отворя очи, но амбиенът не ми позволи.

— Кой се обажда?

— Хари е.

— Какво искаш, Макглейд?

— Ченгето. Онзи надзирател. Открих го.

Това вече отвори очите ми.

— Будалкаш ме.

— Защо да го правя?

— Къде си?

— Във фойето на „Четири Сезона“. Той е в стая 3604, на името на Джон Смит. Колко добре измислено само, а?

Разтърсих глава, опитвайки да подредя мислите си.

— Как го намери?

— Ще ти кажа като дойдеш. Вземи заповед за арест. Съдия Тейлър не беше особено очарована от факта, че я събудих посред нощ. Познавайки обаче неотложния характер на ситуацията, тя прояви разбиране. Отбих се при нея на „Къмбърланд“ и после продължих към хотела.

Макглейд ме посрещна на входа с широка усмивка.

— Как в крайна сметка го направи?

— Казах ти, аз съм детектив от световна класа.

— Хайде, изплюй камъчето.

— Е, добре. Знаех, че най-вероятно сте проверили летищата, железопътните и автобусни гари, и понеже търсенят нямаше кола, предположих, че още може да е в града. Кредитните му карти са блокирани, което означаваше, че трябва да плаща в брой. Свързах се с някои стари приятели от местните хотели и питах дали наскоро не са приемали гост, който да им е платил кеш. Оттук ми потвърдиха, а след като показах снимката на портиера се уверих напълно.

— Хари, направо съм впечатлена, признавам.

— Да, и аз понякога се удивявам от себе си. Готова ли си за сритване на задници, партньоре?

Кимнах. Двата влязохме в сградата, цялата в мрамор и кристални полилеи. Отидохме до асансьора и аз натиснах бутона.

— Дължиш ми една услуга, нали така се бяхме разбрали?

— Каквото поискаш, Хари, само да не се налага да се събличаме.

— Искат ти се. Помниш ли оня филм? „Смъртоносна справедливост“?

— Да, за съжаление.

— Говорих с продуцента, мисли да направи сериал по него.

— Това е шокиращо?

— Определено. Този път един от братята Болдуин ще изпълнява ролята на героя ми. За твоята обаче искат да ангажират същата дебела актриса от първата продукция. Разбира се, първо ще трябва да получат твоего съгласие.

От доброто ми настроение не остана и следа.

— Моля те, Джак? Намерих твоя човек, нали? Дължиш ми го. Те харесват твоята героиня и не искат да започват проекта без нея.

— Добре — въздъхнах аз.

Маклейд разтвори ръце да ме прегърне, но аз му дадох да разбере, че не трябва да го прави.

Слязохме на седмия етаж, минахме покрай отрупана със свежи цветя маса и продължихме към втората група асансьори. Хари натисна бутон с номер тридесет и шест.

— Хубав хотел — каза той, потропвайки по облицования с мрамор под. — Напомня ми за „Ходжо“ в Джърси, където бях отседнал.

Асансьорът спря и ние бързо намерихме стаята.

— Мистър Ромър! Полиция. Отворете. Имаме заповед за арест.

Отговор не последва.

— Мистър Ромър, отворете вратата!

Отново нищо.

— Ще повикам някой служител — каза Хари и тръгна, а аз продължих да чукам по вратата. След пет минути се появи един рецепционист.

— Бихме желали всичко да стане възможно най-тихо, за да не смущаваме останалите гости — каза той с нервна усмивка.

— Разбира се, само отворете.

Той отвори вратата и аз влязох първа с пистолет в ръка. Стаята беше тъмна, но веднага забелязах две неща. Първо — телевизорът работеше, даваха един от онези филми, които мъжете обичаха да гледат, когато са сами. И второ, Ромър лежеше гол на леглото, хванал пениса си с ръка. Беше мъртъв.

— Може да пробваш дишане уста в уста — предложи Хари. — Навярно би му харесало.

Можех наистина, но бях виждала достатъчно трупове, за да знам, че този беше мъртъв поне от няколко часа.

— А казват, че порнографията била безопасна — поклати глава Макглейд.

Изгасих телевизора, проклинайки едновременно лошия си късмет, съдбата и времето, в което се случваше всичко.

— О, боже — изписка разтревожен рецепционистът. — Това не бива да се разчува.

— Добро заглавие ще излезе — каза Хари, като го прегърна през рамо. — Нечестен служител от Департамента на поправките мастурбира до смърт в хотел „Четири Сезона“.

— Господи.

— Поне е умрял щастлив.

Обадих се в участъка и светнах лампите. За десет минути преобърнах стаята, но освен няколко хилядарки в брой, не намерих нищо друго.

— Откри ли нещо? — попитах Макглейд.

— Само една почти пълна тубичка с бебешки лосион.

— И никакъв запис?

— Не. Тук няма нищо, освен ако не е скрит някъде по тялото. Мога да го обърна, искаш ли да провериш?

Разгърнах очи. В този момент пристигнаха полицаите, придружавани от парамедици.

— Най-вероятно е било инфаркт или удар — обади се човек в униформа.

— По-скоро поредица от удари — отвърна Хари.

Телефонът ми звънна и аз излязох в коридора.

— Даниелс.

— Лейтенант? Обажда се Гари Плуденца, адвокатът на Дерик Ръшло. Той иска да говори с вас.

— Няма да свидетелствам! — чу се гласът на Ръшло.

— Мистър Плуденца, на нас ни трябва показанията му.

— Няма да ги даде, но смятам, че може да ви помогне. Имате ли възможност да дойдете.

— Къде се намирате?

Той ми даде адреса, някаква къща в предградията на Напервил.

— Кога мога да ви очаквам?

— Дайте ми един час.

Затворих и тръгнах към асансьора, Макглейд изтича след мен.

— Нали ще подпишеш формуляра? Джаки? Ще намина след няколко дни? Съжалявам, че не успях да ти помогна много...

Вратите на асансьора се затвориха, спасявайки ме от по-нататъшни досаждания.

Карах по „Делауеър“ до сградата на Конгресния център, след което излязох на главен път 290 и тръгнах на запад. Пиковият час беше в разгара си и от непрестанното спиране и тръгване човек съвсем спокойно можеше да получи нервна криза. Сърдечният ми ритъм се удвои, дланите ми се изпотиха и бях прехапала бузи. В същото време в съзнанието ми, като на слайд шоу, се редуваха всички моменти от живота ми, изпълнени с грешки.

Когато стигнах Напервил, вече бях скапана.

Плуденца притежаваше двуетажна, супер луксозна къща, разположена в задънена улица, част от богаташки квартал. Четири дорийски колони поддържаха издадения напред покрив, а халката на вратата все пак беше свързана с истински звънец.

— Благодаря ви, че дойдохте, лейтенант — каза Плуденца и ме поведе през голямо фойе, чийто мраморен под, караше късите ми токчета да тракат. Самият той изглеждаше възбуден почти, колкото мен.

— Май напоследък стават доста банкрути.

— Ъмм? О, жена ми е богата. Все едно живея в Тадж Махал. Дерик е в кабинета.

Кабинетът представляваше богато наредена стая със сводест таван, черни кожени мебели и прекрасна билиардна маса „Преъри

Уинд“ в колониален стил, изработена от кленово дърво.

Дерик седеше в едно кресло, притиснал колене към гърдите си.

— Пуснаха ли го вече? — попита той.

— Скоро и това ще стане. Днес са заключителните пледоарии.

Ако искаш да остане в затвора, трябва да свидетелстваш.

— Не. Няма да свидетелствам — поклати разпалено глава Ръшло.

— Тогава той ще излезе, Дерик, и ще те потърси. Бил е ченге, знае как да открие даден човек.

Той започна да си тананика нещо без всякаква мелодия.

— Какво ще пиете, лейтенант?

Помолих Плуденца за кафе и седнах срещу Ръшло.

— Фулър трябва да остане в затвора. Разбираш ли?

Дерик кимна в отговор.

— Знам, че си уплашен. Ще ти осигурим защита, обещавам ти. За да не бъде пуснат на свобода обаче, се нуждаем от помощта ти.

Той кимна отново.

— Разкажи ми за Илинойския университет.

Здравото му око се втренчи в мен.

— Знаете за там?

— Знам, че там си срещнал Фулър и след това си бил изритан. Знам и за откраднатия труп.

— Занесох я в гората, където нямаше кой да ме види. Той ме последва и видя всичко.

— Фулър те е предал? — предположих аз.

Ръшло ме погледна удивено.

— Бари не ме е предавал. Той ме накара да го направя. Разбираше ме.

— Как се запознахте?

— Дойде при мен след часовете. Искаше да взема него и няколко негови приятели в моргата да се позабавляват.

— Пусна ли ги?

— Не. Щяха да ме изгонят от университета. Но на майтап им показах учебника си по балсамиране. Момчетата се шегуваха, макар и престорено, защото не искаха да си признаят, че са отвратени. Бари обаче беше различен. Изглеждаше някак...

— Заинтригуван?

— По-скоро превъзбуден, не от самото балсамиране, а от възстановяването на телата. Харесваше снимките, изобразяващи различни травми, жестоки обезобразявания и други подобни неща. След една седмица отново дойде при мен и започна да говори, този път беше сам. Сама знаете, че имаме доста общо помежду си.

Да, помислих си аз. И двамата сте извратени психопати.

— Помагал ли си на Фулър да се освобождава от тела, докато бяхте в колежа?

— Не. Това се случи едва, когато трябваше да напусна. По време на практиката ми в погребалната агенция в Шампейн-Урбана. Поддържахме връзка и веднъж той ми се обади, с думите „Искаш ли един пресен?“.

— Пресен труп?

— Да. Той все още беше в университета. Каза ми, че нямало как да я намерят и се нуждаел от помощта ми, за да се отърве от нея.

— Фулър ли го беше извършил?

— Да. И така аз отидох при него да я взема. Имаше доста кръв, но все още не беше напълно изстинала — каза Дерик и се загледа в някаква точка с едното си око, блуждаейки. Що се отнася до другото, то постоянно блуждаеше.

— Погребал си я в затворен ковчег, заедно с друго тяло.

В този момент Ръшло за пръв път обърна и двете си очи към мен.

— Откъде знаете?

— Помниш ли имената?

— Казваше се Мелъди. Много хубаво момиче.

— Мелъди Стефанополус?

Той кимна.

— А името на човека, с когото я зарови?

— Сещам се, че фамилията му беше Ернандес. Слаб човечец, починал от рак на езика. По-голямата част от челюстта му липсваше. Сложих телата в един ковчег, погребяха ги в гробището „Грийнвю“. Церемонията беше доста пищна, с много цветя.

Извадих бележник и нахвърлях казаното от Ръшло.

— Колко други такива случаи имаше?

— Погребално бюро „Кантнър“ в Урбана не разполагаше с крематориум. Когато започнах работа в Чикаго, вече беше по-сигурно. Разбира се от време на време слагах и по две тела, ако ми се отвореше

подобна възможност. Кремацията е абсолютно ненужна по принцип. Може и да не вярвате, но аз смятам, че смъртта е свещена. Погребението е свещен ритуал. Според мен всеки човек заслужава да бъде почитен, дори и тази почит да не е от страна на семейството му, коленичило пред ковчега.

— Колко са, Дерик?

— Около осемнадесет жени за последните петнадесет години. Девет от тях съм заровил.

— Знаеш ли имена?

Той се усмихна боязливо.

— Естествено. Помня ги всичките. Всяка една от тях.

— Какво ще кажеш да не свидетелстваш, а само да признаеш фактите?

Думите ми накараха Ръшло отново да избухне.

— Няма да свидетелствам! Не можете да ме накарате!

— Спокойно, Дерик. Успокой се.

— Няма да го направя!

— Не е нужно да се явяваш в съда. Може просто да...

— Аз го обичам.

В този момент Плуденца влезе с кафето. Подавайки ми чашката с чинийка отдолу. Лицето му трепна.

— Дерик — обърнах се към него аз с убедителен тон. — Бари иска да те убие.

— Не мога да го предам просто така. Той ме разбира. Само и единствено той. Но все пак има начин да докажете, че Фулър е убил онези жени. За тази цел аз не съм ви необходим.

— Как?

— Той обича да хапе жертвите. Всичките тела, които зарових имаха белези.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно.

Това би било достатъчно. Ако се извършеше ексхумация на Ернандес и в ковчега откриеха трупа на Стефанополус с белези от зъбите на Фулър по нея, то той щеше да бъде изправен пред съда в Карбъндейл. И понеже бяха изминали доста години оттогава, нямаше да може да се оправдае с тумора.

Оставих кафето, без да съм пила от него и извадих телефона си.

— Трябва да ми помогнете — каза Дерик, хващайки ме за панталона.

— Ще пратя хора да охраняват къщата.

— Ами програмата за защита на свидетелите? Къде мога да сменя името си?

Набрах номера на Либи.

— Ако Фулър излезе има и такава възможност.

— Могат ли да ми намерят работа в друго погребално бюро?

— Наистина, обвиненията ти бяха снети, но не мисля, че от Федералната служба по преместванията, Илинойския департамент по професиите или Службата по инспекция на труда, биха ти позволили да практикуваш отново.

Той започна да плаче. Благодарих на Плуденца за кафето и оставих съобщение на гласовата поща на Либи на път за колата. После се обадох на Хърб.

— Какво?

— Виж, Хърб, можем да разрешим спора си и по-късно. В момента пътувам към Карбъндейл, нуждая се от помощта ти.

— Кажи.

Разясних му ситуацията и той се съглася да задвижи нещата.

Южният илинойски университет се намираше на пет часа път с кола. Излязох отново на магистралата и поех на юг.

ГЛАВА 42

Оставаха ми шейсет мили до Карбъндейл, когато Либи се обади.

— Разпуснаха журито.

— Как беше пледоарията ти?

— Не толкова добра, колкото тази на Гарсия.

Можех да си представя намръщеното ѝ изражение в този момент.

— Ако аз бях сред заседателите, щях да гласувам невинен.

— Ако това стане ще трябва да следим Фулър изкъсо, докато не получим заповед за арест от Карбъндейл.

— Какви са шансовете ни?

— Ако Ръшло не лъже, шансовете са добри.

— Дръж ме в течение.

— Ти също.

Четиридесет минути по-късно, на гробището „Грийнвил“ се срещнах с шефа на местната полиция Шелби Дънкан. Съпровождаха го областният съдебен лекар, една жена — представител на Департамента по здравеопазване, помощник-директорът на гробището и няколко работници.

Хърб беше свършил добра работа. Разрешителните бяха абсолютно изрядни и всички, които трябваше да присъстват, бяха налице.

Денят беше студен и отвратителен, напълно подходящ за ексхумация. Стояхме сгушени с ръце в джобовете и свити рамене, докато багерът разкопаваше гроба на Ернандес.

След един час бетонът се показа. Камерата беше достигната. Гробищата в Илинойс изискваха всички ковчези да бъдат полагани в гробищни камери или клетки. По този начин се предотвратяваше хлътването на почвата над самия ковчег, което би причинило появата на стотици вдлъбнатини.

Двама мъже, облечени в гащеризони, слязоха вътре да разширят дупката, след което прикрепиха някакви големи железни пръти с халки по краищата към камерата, закачиха въжетата и багерът извади

бетонната кутия на повърхността. После с помощта на ремъци, ковчегът беше положен внимателно на земята в близост до зеещата дупка.

Съдебният лекар, слаб като тръстика мъж на име Ръсел Томпкинс, избърса част от мръсотията в основата му и пъхна специален шестограмен ключ в малък отвор. Завъртя ключа обратно на часовниковата стрелка, при което гуменото уплътнение се скъса, изпусвайки мощна свистяща струя зловонен въздух, чиято миризма усетих от десет стъпки разстояние.

Томпсън повдигна капака и погледна вътре.

— Две тела — каза той, стиснал острия си нос с тънките пръсти на ръката си. — Мъж и жена.

— Това достатъчно ли е? — попитах аз Дънкан, който много приличаше на Джон Уейн, само че беше по-пълен. И сигурно го знаеше, имайки се предвид карираната му вълнена риза и каубойските ботуши.

— Доста добро начало. Трябва да се уверим, че наистина става въпрос за Мелди Стефанополус, и че Бари Фулър е замесен в смъртта ѝ.

— Носите ли зъбните ѝ проби?

— Да.

— Ами материалите, пратени по факса, свързани с белезите от ухапвания?

— В колата са.

Придружих го до автомобила му и взех, каквото ми беше нужно.

— Търсим белези, които да съвпадат с тези — казах аз, показвайки документите на Томпкинс. Той кимна, нахлузи латексови ръкавици и се залови за работа.

Аз също извадих един чифт от джобовете на жилетката си и надникнах за пръв път в ковчега.

Хулио Ернандес лежеше от лявата страна, беше ужасно слаб, облечен в широк кафяв костюм. Лицето му беше изпито и хлътнало, а долната част на челюстта липсваше вследствие на рака, за който Ръшло беше споменал. Устата и гърлото му бяха натъпкани с прогнил памук.

Миризмата беше толкова силна, че трябваше да дишам през рамо. Дори и най-доброто балсамиране не можеше да предотврати

разлагането, бактериите с години си бяха вършили работата преди всичко да изгние напълно.

Трупът на Мелъди беше в още по-лошо състояние от това на Ернандес. Положена чисто гола, плътта ѝ имаше лек сивкав оттенък, докато зверствата, извършени с тялото ѝ, изпъкваха оцветени в черно. Различавах се грубо разкъсване в областта на гърлото, разрези с формата на буквата „X“ на всяка една от гърдите, дълбок разрез, започващ от пубиса и стигащ до пъпа, както и дузина други белези с овална форма, разпръснати по цялото тяло.

Именно те представляваха търсените от нас ухапвания.

По-големите рани бяха професионално защити, макар и самите шевове да не притежаваха козметична стойност. В случая ставате въпрос за работа на Ръшло.

Съдебният лекар направи снимки, а аз взех скалпела му и го пъгнах между студентите, сухи устни на Мелъди, разрязвайки лепилото, което ги държеше затворени. Острието докосна зъбите. Видях шева, минаващ под долните венци и продължаващ нагоре през септума^[1]. Срязвах конеца и опитах да отворя устата, но не сполучих.

Накрая, използвайки дръжката на скалпела като лост, успях да направя отвор, колкото да влязат два пръста. Необходими бяха доста усилия, по време на които се чувствах така, сякаш някой ме хапеше. Все пак полученият процеп беше достатъчен за вкарването на малко фенерче с размерите на химикал.

Един от кътните зъби, разположен от лявата страна на горната челюст, имаше златна коронка, приличаща на тази от зъбните проби.

Същите сочеха за наличието на пломба върху горен, десен кучешки зъб, която аз лесно открих с помощта на фенерчето.

— Това е Мелъди.

— Ръсел? — обърна се въпросително Дънкан към съдебния лекар.

— Трудно е да се каже. Степента на разлагане е доста висока.

— И най-доброто предположение ще бъде достатъчно.

— Възможно е белезите да са нанесени от въпросния човек. Ще ми е нужно малко повече време и подходящи инструменти, за да се произнеса със сигурност.

В този момент звънна телефонът ми. Беше Либи.

— Произнесоха присъдата. Не им отне много да освободят копелето.

— Стой така за секунда. Открихте ли нещо, което да доказва, че нашият човек е извършителят? — попитах съдебния лекар.

Той извади кърпичка и издуха носа си.

— Всъщност, налице е един твърде инкриминиращ факт. Виждате ли тези две ухапвания от вътрешната страна на бедрата? На снимките, които ми предоставихте, има такива белези точно на същите места.

— Това ми е достатъчно. Обаждам се на съдия Дорчестър — каза Шелби и откачи радиостанцията от колана си.

— Ще вземете заповед за арест?

— Да, госпожо.

— Либи — обадох се аз. — Не позволявай на Фулър да напусне сградата. Намери полицай и го арестувайте.

— Имаш заповед?

— Да. Обвинен е в убийството на Мелъди Стефанополус.

— Радвам се. Добра работа, Джак.

Шелби се отдалечи, крещейки нещо по радиото, а аз свалих ръкавиците си и тръгнах към колата. Искаше ми се да бъда спокойна, но чувствах единствено празнота, примесена с умора. Ченгето в мен щеше да се радва да види физиономията на Фулър, когато го арестуваха. Повече от всичко обаче исках да оставя цялата тази смърт и грозота, витаещи наоколо, зад гърба си.

— Добра работа, лейтенант — приближи се Шелби, подавайки ми ръка. — Веднага започваме да проверяваме останалите имена. Май днес решихте доста наши случаи.

— Само не ви завиждам за медийната истерия, която скоро ще настане.

— Ще се справим. Ние сме един здрав, малък град. Така или иначе благодаря за помощта. Искате ли да останете за вечеря, жена ми е страхотен готвач.

— Благодаря, но трябва да се прибирам.

Петте часа, прекарани в шофиране обратно към Чикаго, бяха най-самотните в живота ми.

[1] Септум — тънка стена, разделяща две кухни, напр. носна преграда, между камерна преграда. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 43

Мелъди Стефанополус. Вари отдавна не се беше сецал за нея, но я помнеше.

Първият път никога не се забравя.

Чудеше се как я бяха открили, сигурно Ръшло им беше казал. Вече нямаше значение. Станалото, станало.

Опита се да си почеше брадичката, но веригата не беше достатъчно дълга, белезниците му бяха свързани към прангите на глезените.

— Сърби ме брадата. Би ли ми помогнал?

Униформеният, ченге на име Стивън Робъртсън, с когото бяха работили в Двадесет и шест участък, седнал от дясната му страна, го почеса.

— Благодаря ти, човече — въздъхна Бари.

Полицейският автомобил се движеше стремглаво по шосе номер 67. Без светлини. Без сирени. Просто летеше. Фулър можеше да си представи колко бързаха да се отърват от него. Полицаяте не обичаха някой от тях да прекрачва границата. Приемаха го твърде лично.

— Трябва да отида до тоалетна — каза Фулър на шофьора, щатски полицаи на име Корлис. Същият носеше широкопола шапка на главата си и тъмни очила с огледални стъкла, макар навън отдавна да беше паднал мрак.

— Стискай се.

— Стига, нека спрем за малко. Цял ден съм бил в съда, оправдаха ме, за две минути бях свободен и после отново ми щракнаха белезниците. Беше доста скапан ден, а аз наистина трябва да пусна едно лайно.

— В Карбъндейл със сигурност имат тоалетни, ще отидеш там.

— Няма да издържа. След няколко мили има един крайпътен комплекс. Моля ви.

Корлис не отговори. Фулър се напъна и изпусна звучна пръдня.

— Господи, Бари — каза Робъртсън, веейки с ръка пред носа си.
— Мирише отвратително.

— Затворническа храна, какво да направя — сви рамене Фулър с невинно изражение на лицето.

— Спри на комплекса — обърна се Робъртсън към Корлис.

— Никакво спиране.

— Или спри, или ще си разменим местата.

— Наистина трябва да отида — добави Фулър със сияйна усмивка. — Ще бъда бърз.

Корлис погледна партньора си, седящ на седалката до него, също полицай от щатската полиция. Името му беше Хърнс, който в отговор единствено сви рамене.

Корлис пусна сирената и отби.

Магистрала 57 беше разделена на два потока от широка тридесет ярда полоса. Именно в тази полоса се намираше въпросният комплекс, обслужващ пътуващите и в двете посоки.

Перфектно, помисли си Фулър.

— Някой има ли монети за автомат? От три месеца не съм ял нещо за душата.

Отговор не последва.

— Имаш ли долар? И той ще свърши работа — бутна Робъртсън.

Робъртсън извърна поглед и извади един долар от джоба си.

— Благодаря, човече.

Колата спря и вратата на Фулър се отвори. Той излезе и опита да се опъне, но оковите му попречиха.

Хърнс освободи краката му, при което Фулър протегна ръце напред, но полицаят поклати глава.

— Как ще се избърша с оковани ръце?

— Знаеш процедурата. Ръцете ти, дори би трябвало да са закопчани отзад. Така щеше да е още по-трудно.

— Може би Робъртсън ще ти помогне — каза Хърнс и двамата се закискаха. Фулър също се засмя, като в същото време се огледа бързо наоколо. Бяха паркирали далеч от останалите превозни средства — четири коли и два влекача. От другата страна, тази, която беше предназначена за пътуващите на север, стояха още три коли и един камион.

По негови сметки в района имаше между десет и двадесет човека, всички спрели да пийнат по кафе.

Корлис остана в колата, а другите двама съпроводиха Бари до сградата, която беше типичен представител на този род здания в Илинойс — кафява постройка в прериен дух с големи огледални прозорци, отвсякъде заобиколена с ели. Освен това покривът ѝ беше доста голям, което донякъде ѝ придаваше вид на гъба.

Във фоайето имаше огромна светеща карта на щата, стойка с брошури, рекламиращи различни туристически атракции и задължителните вендинг автомати. Фулър се спря пред машината за газирани напитки, пусна монетата от един долар и натисна бутона за Ориндж Кръш.

Получил каквото иска, Робъртсън и Хърнс го заведоха в тоалетната. На влизане забеляза две малки момчета на писоарите, чернокож, който си миеше ръцете и плешив мъж, застанал пред мръсното огледало с гребен в ръка. Миришеше на урина и боров дезинфектант, а плочките по пода бяха покрити с вода заради влизащите отвън хора с мокри обувки.

Влезе в най-близката кабинка и затвори вратата, заключвайки след себе си. Седна на тоалетната чиния, както беше с панталоните, и събу кожената мокасина заедно с чорапа си, след което отново обу обувката, но вече на бос крак. Пъхна кутийката, взета от автомата в чорапа, избута я надолу към пръстите и го хвана здраво за горния край, поемайки дълбоко дъх.

Времето течеше бавно. Погледът му се изостри. Сетивата му улавяха безброй сигнали — някой пусна водата. Хърнс и Робъртсън говореха за футбол, двете момчета се смееха, голите му пръсти шаваха в обувката, стискаше чорапа в ръка, слепоочията му пулсираха...

Пулсиране, което скоро щеше да спре.

Отвори вратата, съзря Хърнс и с всички сили запрати кутията към дясното му слепоочие. Последвалият удар доведе до експлозия, вследствие на която навсякъде се разхвърчаха кръв и портокалова сода, а ченгето моментално рухна на пода.

Робъртсън посегна за пистолета си, но Фулър го фрасна с две ръце през устата. Жертвата политна към мивката, удари се в нея и падна на земята.

Наведе се над Хърнс и извади четиридесет и петкалибровия „Колт“, седемдесета серия от кобура му. Оръжието побираше седем патрона в пълнителя плюс един в цевта.

Първият от тях отиде в тила на Хърнс. Двете деца изкрещяха, а Фулър на свой ред просто им намигна. Мъжът с гребена се втурна към вратата, но получи един в гърба. Чернокожият стоеше в ъгъла с ръце на главата.

— Аз съм пекан, човече. Пекан съм.

— Вече не. — Застреля го с два куршума в лицето.

Робъртсън лежеше на земята и стенеше, опитвайки се да разкопчее кобура си по изключително смешен начин.

— Благодаря за долара — каза Фулър. — Мисля, че няма да се наложи да ти го връщам.

Довърши го с изстрел в главата, най-брутално от всички, оплисквайки всичко наоколо с кръв. Взе портфейла и значката му, както и оръжието — деветмилиметров „Зиг Зауер“, след което се върна при Хърнс за ключа от белезниците. Откри го в джоба на ризата му и свали оковите си. Отново прибра портфейла и значката, така щеше да се затрудни идентифицирането на телата и изясняването на случая.

Отляво се чу плач. Фулър светкавично извърна глава, насочвайки пистолета към мястото.

Двете деца стояха сгушени едно в друго, обхванати от ужас.

— Не се забърквайте в неприятности, чувате ля? — каза той с усмивка.

Те кимнаха толкова енергично, че чак му стана смешно. Болката отдавна беше изчезнала, чувстваше се изключително свеж, сякаш ставаше от дълъг сън.

Излезе във фоайето. Двама души, мъж и жена, втренчиха погледи в него. Както обикновено, хората не искаха да повярват, че подобно нещо може да се случи на тях. Вероятно си бяха казали „Това едва ли са изстрели“.

Грешаха.

Пусна три куршума. Единият попадна в гърдите на мъжа, вторият уцели врата на жената, а третият профуча покрай тях, пробивайки затъмнения прозорец, който се напука целия.

Хвърли „Колт“-а и извади „Зиг Зауер“-а. Беше P229, пригоден за деветмилиметрови патрони. Побираше тринадесет куршума, плюс

един в цевта. Свали предпазителя и влезе в женската тоалетна. Нямаше никой, само едната кабинка беше заета. Възрастна жена отвори вратата.

— Нещо сте се объркал — каза тя.

— Не аз, а вие — ухили се Фулър.

„Зиг Зауер“-ите по принцип имаха по-малък откат от „Колт“, поради което пораженията не бяха толкова тежки и кървави.

Отиде до вратата, отваряйки я съвсем малко, колкото да погледне.

Корлис влетя във фойето, сграбчил с две ръце пистолета си, четиридесет и пети калибър.

За нещастие обаче гледаше към мъжката тоалетна, а не зад себе си.

Получи четири куршума в гърба. Плъсна се по лице на пода с разперени ръце и крака, като с дясната продължи да стиска оръжието. Фулър светкавично се спусна към него, стъпвайки върху китката му. Корлис пусна пистолета, който нападателят му веднага затъкна отпред в панталона си.

— Благодаря, че спря приятел. Оценявам го — каза убиецът на фона на стенанията на жертвата си, коленичил до нея.

От толкова близко разстояние „Зиг Зауер“-ът направо пръсна главата на ченгето.

Внимавайки да не се изцапа, Бари взе портфейла и значката му и излезе през вратата, която водеше към онази част от паркинга, отредена да обслужва колите, движещи се на север. Камионът все още беше там, спрян встрани. Отиде до него и се качи на стъпенката, надничайки в кабината. Шофьорът, мъж на около четиридесет и пет години, с кестенява коса, оформена в стил мулет^[1], хъркаше сладко на кормилото.

Отдавна не беше виждал такава прическа, помисли си Фулър.

Извади значката на Робъртсън и почука по стъклото. Човекът се събуди, стреснат.

— Какво има, полицай?

— Моля, излезте от камиона.

— Но, какво става?

— Трябва да слезете от камиона.

Мъжът се подчини.

— Какъв е проблемът? — попита той с недоволство, вече напълно разсънен.

— Няма проблем. Просто не исках да цапам новия си камион с кръвта ви.

Последваха два изстрела в гърдите, след което Фулър взе ключовете и портфейла и скочи на шофьорското място, запалвайки двигателя.

По негови преценки имаше около двадесет минути преднина, напълно достатъчни, за да излезе на магистрала 80, откъдето после щеше да свие обратно по заобиколни пътища.

Нагласи радиото на полицейската честота. Водеха се стандартните разговори, все още нямаше нищо, свързано с малката му игричка.

Извади „Колт“-а от панталоните си и го остави на седалката до него. „Зиг Зауер“-ът стоеше на таблото.

Излезе на магистралата.

Оставаха две мили до главен път 80, когато гръмна новината.

— Тук е кола 6620. Заподозреният е чернокож на около тридесет и пет години, висок един и осемдесет. Управлява кафяв седан. За последно е видян да се отправя на юг по шосе 57. Край — обади се Фулър по микрофона.

— Кола 6620, какво е местоположението ви?

Усмихна се на въпроса, но не отговори нищо. Така щеше да спечели още няколко минути. Излезе на магистрала 80, няколко полицейски коли профучаха покрай него с включени сирени. Върху голяма зелена табела се четеше надписът: ЧИКАГО 40 МИЛИ.

— Готова или не, Джак. Аз идвам.

[1] Мулет — вид прическа, при която отпред косата е подстригана сравнително късо, докато отзад се оставя да избуи. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 44

— От малка си такава.

Мама седеше на дивана до господин Грифин, който беше заспал на мястото си, с наклонена назад глава и широко отворена уста. Тя взе недопитата чаша от ръката му (чието съдържание, съдейки по червения цвят и стръкчето целина, по всяка вероятност беше Блъди Мери) и отпи една глътка.

— Каква? — политах аз.

— Унила, когато всъщност би трябвало да си щастлива. Помниш ли първия си медал по таекуон-до?

— Не.

— Спечели го на спаринг. Сигурно си била единадесет-дванадесетгодишна. По-скоро на единадесет, защото все още носеше плитки. На дванадесетия си рожден ден вече заяви, че си пораснала и повече няма да носиш плитки.

— Всички стари хора ли прескачат от мисъл на мисъл като теб?

Мама се усмихна.

— Да. Когато станеш на шейсет от правителството ще ти пратят официално разрешение за това.

— Моето може да дойде по пощата, докато разкажеш цялата история.

— Нищо чудно, че заспа, изпи почти цяла бутилка водка — каза тя и отново отпи от чашата. — Между другото, за какво говорех?

— Бръцолевеше нещо за турнира по таекуон-до.

— Някой ден бръцолевенето ми ще ти липсва. Няма значение, тогава ти беше застанала отпред заедно с другите победители. Майсторът по бойни изкуства окачи златния медал на врата ти, точно както го направи и с останалите. Всички се усмихваха, всеки един от тях, с изключение на теб.

— Да, сега си спомням.

— Винаги упорито се стараеше да спечелиш, но когато го направеше, никога не изглеждаше щастлива.

— Това е, защото мислех за следващия мач и се чудех дали ще взема и него.

Господин Фрискърс скочи на дивана и отри глава в бедрото на мама, настоявайки да бъде милван. Тя се съгласи и той започна звучно да мърка.

— Не бива да позволяваш на несигурността на утрешния ден да разваля удоволствието от днешния, Жаклин. Мога ли да ти дам един съвет?

— Мислех, че това правиш.

— Имам предвид, трябва да си взимаш поуки.

— Цялата съм в слух, мамо.

Тя пое дълбоко дъх и изправи стойка.

— Животът не е надбягване, което може да бъде спечелено. Финалът е еднакъв за всички и този финал е смъртта — каза мама, усмихвайки се.

— Тук не става въпрос за победа, а за това колко добре бягаш.

Тези думи ми звучаха донякъде познато.

— Искаш да кажеш, че нещата не опират до победа или загуба, а до начина, по който се състезаваш? — казах аз.

— Предпочитам моята интерпретация.

— Ами, какво би казала за нещо по-просто? Например „опитай да се забавляваш“?

— И това става.

Станах от люлеещия се стол и отидох в кухнята. Алън беше отворил хладилника.

— Мама твърди, че трябва да се забавлявам.

— Съгласен съм — погледна ме той.

— Значи можем да го уредим.

— Филм?

— Преди малко изгледах два.

— Питие?

— Това става. Друго?

— Да излезем да потанцуваме някъде?

— Да танцуваме ли? Не съм танцувала от времето, когато децата се въртяха на главите си върху кашони.

Алтън ме хвана за ръцете, придърпвайки ме към себе си.

— Имах предвид нещо по като за възрастни. Например бавни движения под звуците на стара Мотаун класика.

— Отивам да си взема обувките.

Целунах го по бузата и се върнах обратно в кухнята, където мама безуспешно се опитваше да затвори устата на господин Грифин. Всеки път, когато успееше да го стори, тя отново зейваше.

— Двамата с Алън отиваме да потанцуваме някъде — заявих аз и седнах на дивана, нахлузвайки ниските си обувки.

— Добре. Забавлявайте се. Ако сполуча да събудя Сал, може и ние да изпълним някой от нашите малки танци.

Посегнах да взема телефона си, който стоеше на масата, но мама ме спря с думите:

— Остави го. Жаклин.

— Телефонът ли?

— Това телефон ли е? Извинявай, мислех, че е каишка.

Оставих го на мястото му.

— Добре, ще се върна след около два часа.

— Не по-рано, че спъваш любовния ми живот.

— Обичам те, мамо — казах аз, целувайки я по челото.

— Аз също те обичам, Жаклин. И се гордея с теб. Отгледала съм страхотна дъщеря.

— Ябълката не пада по-далеч от дървото. Ще се видим после.

Седнала на дивана тя ни махна за довиждане.

ГЛАВА 45

Фулър изостави камиона в западната част и взе такси до апартамента на Джак. Плати с парите на Робъртсън, оглеждайки сградата. Нямаше портиер, а входната врата изобщо не би затруднила човек с неговата физика. Изрита я силно и тя се отвори с трясък. Знаеше номера на апартамента на Джак. Докато беше в затвора, непрекъснато си повтаряше адреса ѝ. Използваше го вместо мантра. Търпението му беше на път да се възнагради.

Нов ритник и вратата на апартамента отхвъркна навътре.

С пистолет в ръка Фулър нахлу в дневната, където сгущени един в друг на канапето стояха възрастни мъж и жена.

— Само се прегръщайте ли? — засмя се той.

Мъжът, около осемдесетгодишен, се изправи стиснал юмруци. Фулър не му обърна внимание, прекоси кухнята и провери спалнята и банята. Бяха празни.

— Веднага напуснете апартамента — извика старецът, сочейки го с пръст.

— Къде е Джак?

Мъжът посегна към телефона, но Фулър го фрасна силно с дръжката на „Зиг Зауер“-а. Съсхреният старец рухна и се сгърчи на земята, облян в кръв.

Жената стоеше на дивана и стискаше мобилен телефон, на който се опитваше да набере някакъв номер с кокалестите си пръсти.

— Ти сигурно си мамчето. Джак много ми е говорила за теб — каза Бари и с един удар изхвърли GSM-а от ръката ѝ.

Жената впери поглед в него. В очите и се четеше страх, но също така и гняв, придружен от твърдост, каквато никога преди не беше виждал в жертвите си.

— А ти трябва да си Бари. Джак и теб е споменавала. Още ли чукаш мъртви проститутки?

Фулър се засмя насила. Отворена дърта кучка, помисли си той. Седна на дивана до нея. Той изскърца под тежестта му.

— Къде е Джак?

— Ти не си просто срам за полицията, ти си срам за човешката раса.

— Да, да, да. Аз съм едно голямо разочарование. Сега ми кажи къде е Джак?

Възрастната жена изпъна стойка и отвърна:

— Прекарах половината си живот, пращайки боклуци като теб зад решетките. Нищо няма да узнаеш от мен.

— Трудно се говори с теб. Рано или късно обаче ще ми кажеш, мога да бъда много убедителен.

— Съмнявам се. Виждала съм те как играеш футбол. Голям женчо си.

Нямаше нужда да използва пистолета, костите ѝ бяха стари и чупливи.

Чу се леко изпукване и едната ръка вече беше строшена. При второто беше крак.

— Не са ли те предупредили да вземаш калций? — засмя се Фулър.

Удари я през лицето и строши скулата ѝ.

Макар и цялата обляна в кръв и сълзи, възрастната жена не издаваше нито звук. Остана безмълвна дори, когато сграбчи счупената ѝ ръка и я изви с думите:

— Къде е Джак?

Атаката го свари неподготвен. Нещо го удари по лицето, нещо меко и същевременно много остро.

Изкрещя изненадан. Последва пронизителен вой и нападателят заби остри като игли нокти в лявото око на Фулър.

Беше котка, здраво впила се в лицето му.

Сграбчи я и опита да я дръпне.

Голяма грешка. Животното се държеше здраво и той почти разкъса собственото си око.

Реши да я удари. Веднъж, два пъти. Накрая котката се пусна и избяга, накуцвайки.

Изпадна в агония. Клепачът му моментално се поду и се затвори, а окото под него гореше.

Притиснал с две ръце лицето си, тръгна залитайки към банята.

В огледалото видя образа на Човекът Слон. Окото му се беше подуло до толкова, че приличате на бейзболна топка.

Замахна с юмрук и разби отражението. В шкафчето намери известно количество марля, която наложи на лицето си.

Нуждаеше се от лекар. Без медицинска помощ щеше да загуби окото, а и болката беше ужасна. Претърси банята и откри шишенце ибупрофен, от което глътна десет таблетки.

Какво следваше оттук нататък? Какво трябваше да направи? Да отиде в болница? Не. Не можеше да рискува. Имаше нужда от някое сигурно място, където да се лекува, планирайки следващите си стъпки.

Мина бързо през кухнята, като внимаваше да не се изцапа с кръвта на умрелия старец и спря за момент в дневната. Майката на Джак лежеше по лице на килима. Дали беше мъртва? Може би. Сега нямаше време да проверява. Изхвърча през вратата надолу по стъпалата, озовавайки се наред мокрите и студени чикагски улици. Обзет от паника, в първия момент не знаеше какво да прави. Видя едно такси и му махна. Колата се приближи и Фулър почука на прозореца на шофьора.

— Такси ли ви трябва? — попита човекът, сваляйки стъклото.

Имаше акцент. Вероятно беше индиец или някъде от района на Средния Изток.

— Добре ли сте? Кървите.

— Ти също.

Опря „Зиг Зауер“-а в главата му и стреля, в резултат на което цялата предна седалка се опръска с кръв. Отвори вратата, избута тялото и натисна газта.

Спря таксито под един мост с намерението да претърси джобовете на шофьора. Откри мобилен телефон, портфейл с няколко долара и връзка ключове от апартамент.

Погледна книжката му. Беше на името на Шатен Пател, живущ на 2160 Северен Клайбърн.

— Благодаря за поканата, мистър Пател. Сам ли живеете?

— Мисля, че ще разберем — каза си той и отново потегли.

ГЛАВА 46

В момента, в който видях светлините пред блока, веднага разбрах. Спрях колата, излязох и побягнах.

— Джак! — чух приглушения вик на Алън след мен.

Хърб стоеше на стълбището и като ме видя, се втурна да ме прегърне.

— Джак, решихме, че те е хванал.

— Фулър? — успях да изрека аз.

— Убил е три ченгета, както и доста други хора, измъкнал се е.

Очите ми се напълниха със сълзи.

— М-Мама? — едва отроних.

— Сега ще я свалят.

— Мъртва ли е?

— Не, но състоянието ѝ е тежко.

Измъкнах се от прегръдката на Хърб и се втурнах нагоре по стъпалата.

Навсякъде гъмжеше от полицаи, парамедици и членове на екипа за оглед на местопрестъпленията. Непрекъснато срещях изпълнените с болка погледи на хора, които ме познаваха. На пода в кухнята имаше черен чувал.

Дъхът ми секна. Разтворих ципа, беше господин Грифин. Половината от главата му липсваше.

Влязох в дневната, съзирайки носилка, на която интубираха смазано от бой тяло.

— О, не...

Хвърлих се към нея, не вярвайки, че това потрошено, окървавено създание, беше моята майка.

Успях да хвана ръката ѝ, беше студена и отпусната. Не можах обаче да остана, защото лекарите ме избутаха встрани. Исках да я последвам, да отида с нея, но краката ми не издържаха и рухнах на пода.

Нещо се отърка в мен. Господин Фрискърс.

Притиснах го до себе си и горчиво заплаках. Плаках, докато не ми оставаха нито глас, нито сълзи.

ГЛАВА 47

Докторите не спираха да сноват напред-назад, говореха за някакви скали на Глазгоу^[1] и фази на функционирането на мозъка според Ранчо Лос Амигос^[2]. Аз обаче бях изпаднала в състояние на шок и не можех да обърна никакво внимание на приказките им. Знаех само, че мама нямаше да се събуди.

Изминаха два дни или може би три. Хората идваха, седяха малко и си отиваха. Алън, Хърб, Либи, капитан Бейнс. Разни специалисти, медицински сестри, ченгета.

Пред вратата пазеше охрана, което ми се виждаше смешно. Сякаш Фулър можеше да ме нарани с нещо повече от това.

Бенедикт ме държеше в течение с хода на издирването, но новините всеки път бяха едни и същи: „няма и следа от него“.

— Сигурно ще умре — казах аз на Хърб.

— Ще го пипнем.

— Това няма да подобри състоянието й.

— Знам, но какво друго бихме могли да направим?

— Трябваше да бъда там.

— Джак, не се обвинявай.

— Трябваше да убия Фулър, когато имах тази възможност.

— Не си помагаш така.

— Нищо няма да помогне. Там вътре лежи мама и вината за това е моя. Моя и на работата ми — креснах аз в лицето на Бенедикт.

— Джак...

— По дяволите, Хърб. Всичко да върви по дяволите.

Извадих значката си от джоба и го накарах да я вземе.

— Дай я на Бейнс. Не я искам повече.

— Той няма да я приеме, Джак.

— Ще се наложи.

Бенедикт взе значката и целия облян в сълзи каза.

— Проклятие, Джак, та ти си добро ченге.

— Не достатъчно.

— Джак...

— Хърб, искам да си тръгнеш — казах аз, виждайки ефекта от думите ми да се изписва на лицето му. — И моля те, не се връщай.

[1] Скала на Глазгоу — скала за клинична оценка дълбочината на комата. — Б.пр. ↑

[2] Ранчо Лос Амигос — скала за оценка на степента на възстановяване на мозъка при пациенти с мозъчни наранявания и такива, изпаднали в кома. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 48

Видя, как старши детектив Хърб Бенедикт излиза от болницата. За разлика от Джак той нямаше въоръжена охрана, което беше голяма грешка.

Качи се в колата си, последен модел „Камаро“ Z28 и запали. Фулър го последва с таксито, завивайки наляво по Деймън.

Беше тъмна и студена нощ. Колата вонеше на кръв. Така и не си беше направил труда да почисти, след като уби шофьора. По принцип тази миризма му харесваше, но не и в момента. Беше обладан от ужасна болка. Нестихващото главоболие от една страна и нараненото око от друга, се бореха кое да вземе връх.

Състоянието на окото се беше влошило, изпускате бяла смрадлива течност, а клепачът стоеше затворен. Без съмнение ставаше въпрос за инфекция.

Проклетата котка.

Главата му щеше да се пръсне. Болеше го дори по-силно от времето преди операцията. Вече започваше да се чуди дали лекарите бяха успели да премахнат целия тумор, или бяха оставили някоя малка частица, която с всеки изминал ден нарастваше все повече и повече.

Бенедикт спря на улицата пред магазин за здравословни хранителни добавки. Фулър го изчака да влезе и паркира в една странична уличка.

Не смяташе, че Хърб би могъл да му създаде проблеми, но все пак детективът не беше изкуфял старец. Имаше план, с помощта, на който щеше да го държи под контрол.

Преди два дни беше застрелял един дилър на улицата, вземайки му стоката — голямо количество марихуана (която мислеше, че ще помогне на окото му, но всъщност не свърши никаква работа), няколко грама кока и три презерватива с черен хероин.

Приемането на хероина вървеше гладко, първо нагриваше иглата, след което намираще вената — в това отношение не срещаше никакви трудности, напомняше му за времето, когато вземаше стероиди.

Следваше период на блажено успокоение.

Последната доза си беше инжектирал преди няколко часа и ефектът вече се губеше. Имаше още една спринцовка, която държеше във вътрешния джоб на якето си, с коркова тапа забита на върха ѝ.

Предпочиташе да я запази за себе си, но ако Бенедикт започнеше да буйства...

В този момент дебелият детектив излезе от магазина, държейки протеинов десерт в ръка, зает с разкъсването на опаковката.

Фулър се промъкна зад него. Бенедикт се завъртя и посегна за пистолета си, но убиецът предугади движението и го сграбчи здраво за китката. Приложи хватка тип ключ, едната си ръка склучи около врата на жертвата, а с другата прикова ръката му към гърба.

— Здравейте, детектив. Радвам се да видя, че полагате грижи за здравето си.

Хърб посегна към пистолета, затъкнат в кобура на рамото му, Фулър обаче стегна хватката. Бенедикт беше силен, но не достатъчно. С рязко движение дръпна нагоре ръката на полицаия. Натоварването падна върху лакътя и той изскочи от ставата.

Хърб започна да крещи от болка, оказвайки луда съпротива, но убиецът го държеше здраво за наранената ръка, принуждавайки го да върви към уличката, където беше спрял колата. Стигайки до таксито, го накара да падне на колене, издърпа с уста тапата от иглата на спринцовката и я заби във врата му.

Бенедикт продължи да се съпротивлява, но бавно и блажено енергията го напусна.

Убиецът извади спринцовката и отново постави тапата върху иглата, след което я прибра. Взе пистолета на Хърб и натовари безпомощното тяло на задната седалка, отпрашвайки да търси още хероин.

Таксито му осигуряваше добро прикритие, с чиято помощ можеше спокойно да кръстосва онези части от града, където по принцип белите се открояваха. Отиде до „26-та“ и „Кедзи“, район известен като Малко Мексико. Не му отне много време да открие млад испаноговорещ мъж, застанал на един ъгъл. Все пак нощта беше доста студена, за да си висиш сам на улицата просто ей така.

Обиколи два пъти блока и спря. Младежът се запъти към него с бавна, разкратена походка, обут в широки панталони.

— *Tienes cocofan?* — Латиноамериканецът имаше малка, къса козя брадичка, а на ухото му висеше златно кръстче.

— *Que?*

— *Cocofan, puto. Zoquete. Calbo. Perlas?*

— *Calbo?*

— Да, смотаняко. Хероин.

— *No tengo calbo. Tengo Hydro, vato.*

Фулър въздъхна и стреля в нахлупената настрани бейзболна шапка на хлапето.

Рико Суаве се строполи на земята и убиецът набързо го претърси, откривайки три джойнта и шест шишенца, пълни с кафяво вещество във вид на гранули.

— *No calbo* друг път.

Качи се в колата и изсвирвайки гуми се отправи обратно към убежището си.

На два пъти хора опитваха да го спрат. Той намаляваше, оставяше ги да се приближат, след което отново отпрашваше, преди да са успели да се качат в таксито.

Приятно забавление, типично по американски.

От задната седалка се чу пъшкането на Бенедикт.

— Скоро ще си бъдем у дома, детектив.

Преди да умре Шатен Пател беше живял с приятелката си, чието име Фулър така и не разбра. Обитаваното някога от тях жилище се намираше на приземния етаж на двуетажна къща с голямо, служещо за склад мазе, където понастоящем се съхраняваха тялото на Шатен и това, което беше останало от жена му. Иначе самото място беше скромно и вехто, но пък чисто.

Паркира таксито на алеята зад къщата, и тътрейки тялото на Бенедикт, прекоси задния двор, за да стигне до стъпалата, водещи към мазето. Хърб услужливо носеше чифт белезници в джоба си, с помощта, на които Фулър прикова наранената му ръка към тръба, разположена под циментова мивка и взе ключовете.

Трупове бяха започнали да миришат, той обаче и без това не смяташе да остава дълго. Убиеше ли Даниелс, щеше да изпълни първоначалния си план и да избяга в Мексико.

Но всичко по реда си.

Горе, Фулър напълни чайник с вода, сложи го на котлона и пусна спринцовката вътре. Докато водата вреше извади едно от шишенцата с хероин, отсипвайки четири големи дози. Веществото не приличаше особено на черната смола, която употребяваше, беше по-светло на цвят и по-трошливо. Нямаше го и характерният за хероина мирис на оцет.

Хлапето май го беше нарекло „хидро“. Може би ставаше въпрос за някакъв хибрид между хероин и кокаин, или пък между хероин и екстази.

Не му пукаше особено. Хероин или миша отрова, все тая. Щеше да си го инжектира. Трябваше да се отърве от болката.

На кухненският плот стоеше дебела ароматизирана свещ, която миришеше на ванилия. Фулър я запали, изля чайника в мивката и извади спринцовката.

Постави веществото в една метална супена лъжица и добавяйки малко вода я поднесе над пламъка.

Със свободната си ръка откъсна малко памук от пакета, сложен на масата и го направи на топче с размерите на грахово зърно. Когато наркотикът се разтвори напълно, постави памука върху лъжицата, наблюдавайки как сместа попиваше в него. След това заби иглата в напоената материя и дръпна бавно буталото на спринцовката. Оставаше само да намери подходяща вена и времената, изпълнени с блаженство щяха да се завърнат.

Първо, обаче трябваше да проведе един разговор. Извади мобилния си телефон и набра номера на Джак, докато слизаше към мазето да събуди Хърб.

ГЛАВА 49

Телефонът ми звънна, но аз отказах.

Въпреки че мама не беше контактна и не реагираше на звук и допир, мозъкът ѝ все още функционираше. Затова ѝ говорех, говорех за много неща.

Понякога малко глупави, като например за времето навън или за хора, които познавахме. Друг път пък си изливах душата, извинявах се за станалото и молах за прошка, която тя не можеше да ми даде.

Телефонът звънна отново. Не исках да слушам повече състрадателни тиради, дори и от приятели. Особено от приятели. Бях казала на Алън да ме остави на спокойствие за известно време, иначе щях да полудея.

Хубавото беше, че от няколко дни вече не пиех хапчета за сън. Бях се отдала на безсъние.

Пак телефонът. Накрая вдигнах, но веднага затворих, разплакана. Не ми се говореше с никой.

Още не бях започнала наново да редя извиненията си, когато се чу поредното звънене. Този път беше телефонът в стаята.

Оставих го. В един момент спря, но веднага започна пак. Който и да беше, не можеше ли да се усети?

— Какво? — казах аз, вдигайки.

— Здравен, Джак.

Едва не изгървах слушалката от изненада. Фулър.

— Вече си мислех, че няма да вдигнеш, а това изобщо нямаше да е от полза за твоето приятелче. Кажу здравей, Хърб.

Мъжки глас изкрещя нещо.

— Хърб не е много добре и ако не следваш инструкциите ми ще стане още по-зле. Ето какво искам да направиш.

— Джак, това е капан. Недей... — чу се викът на Бенедикт, последван от нов крясък, още по-силен от предния.

Опитах да преглътна, но устата ми беше пресъхнала.

— Какво искаш, Фулър?

— Включи си телефона и ми звънни. Кажи, когато го направиш, за да ти дам номера.

Изпълних нареждането му и набрах продиктувания номер.

— Добре. Сега затвори другия телефон. Ето какви са условията. Искам да се присъединиш към нашето парти. Добре си прекарваме тук, нали Хърб?

Поредният крясък проехтя в слушалката вместо отговор.

— Идвам — отвърнах аз, стискайки телефона толкова силно, че чак изпука. — Да взема ли бира и нещо за хапване?

— Колко забавно. Искам да разкараш охраната си.

— Как?

— Кажи им, че съм ти се обадил и съм някъде на паркинга. Бъди убедителна. Опиташ ли да ги предупредиш...

Бенедикт изкрещя отново.

— Спри да го нараняваш.

— Да го наранявам? Искаш да кажеш така?

Затворих очи, слушайки отчаяните викове на Хърб.

— Виж, Бари, ще направя каквото искаш.

— Добро момиче. И помни — чувам всичко. Готови... старт!

Излязох от стаята и извиках на двете ченгета, стоящи на пост:

— Току-що ми се обади Фулър! Каза, че бил в гаража!

Те извадиха пистолети и хукнаха по коридора.

— Заминаха ли?

— Да.

— Има ли някой наблизко?

— Никой, само една сестра.

— Дай ѝ телефона.

— Защо?

Сбърках. Частица от мен умря, когато чух Хърб да крещи за пореден път.

— Сестра! — затичах се аз към нея. — Един човек иска да говори с вас.

— Кой? — погледна ме тя озадачено.

— Просто му кажете това, което иска да знае.

Дадох ѝ телефона.

— Не... мне. Никой — каза жената и ми върна телефона обратно.

— Пита дали имало хора пред стая 514.

— Доволен ли си сега? — изръмжах аз.

— Още не, но ще бъда. Качи се в колата и тръгни на север по „Ласал“. По целия път искам да чувам гласа ти.

— Ами, ако изгубя обхват?

Бенедикт извика.

— Постарай се да не се стига дотам. Продължавай да говориш. Може да започнеш с азбуката.

Изпълних желанието му, докато тичах по коридора. Стълбите или асансьора? Къде имаше по-добро покритие? Избрах стълбите, бързайки колкото мога. Когато слязох в гаража, мярнах едно от ченгетата, на които беше наредено да ме пазят. Дебнеше зад един ъгъл с изваден пистолет. Опрях гръб в стената, така че да не ме види.

— Джак? Там ли си?

— ... П... Р... С... Т... У...

Спрях за момент, след което тръгнах към колата. Стъпвах леко, старайки се да не вдигам шум.

Сигналът започна да се губи.

— Джак, надявам се, че връзката няма да прекъсне. За доброто на Хърб е. Честно казано не знам колко ще издържи.

Стигнах до колата и търсейки ключовете, започнах да рецитирам азбуката за трети път. Тъкмо отворих вратата, когато едно от ченгетата ме видя.

— Лейтенант! Не можем да го открием!

— О-о Джак, по-добре побързай — избоботи Фулър по телефона.

Скочих на седалката. Сигналът стана още по-слаб. Крещях буквите от азбуката с надеждата, че така щяха да достигнат до другата страна. Двамата полицаи се приближиха към мен. Включих на скорост и настъпих газта. Бетонна рампа водеше нагоре към изхода.

— Джак? Не те чувам, Джак — крещеше Бари.

Изведнъж телефонът замлъкна.

ГЛАВА 50

Фулър се начумери. Натисна бутона за повторно набиране. Даниелс вдигна веднага.

— На излизане ми падна обхвата. Нищо нередно не съм направила. — Гласът ѝ звучеше тревожно и беше задъхана.

— Защо да ти вярвам?

— Не го наранявай отново.

Вдигна крак, готов да го стовари върху изкълчения лакът на Хърб, който го гледаше с поглед, пълен с омраза.

— Джак, имахме уговорка.

— Ако чуя още веднъж Бенедикт да крещи, кълна се в бога, ще затворя телефона и ще го хвърля през прозореца.

— Как мога да бъда сигурен, че ченгетата не са с теб?

— Сама съм. Отървах се от тях още в гаража.

— Може да си извикала подкрепление по радиото.

— Нямах достатъчно време. Ако радиото ми беше включено, щеше да го чуеш.

Фулър се отдалечи от Бенедикт, извади „Зиг Зауер“-а и изпразни пълнителя в стълбището над главата си.

— Какво направи, Бари? Искам да говоря с Хърб.

— Това беше предупреждение. Усетя ли, че ме лъжеш или водиш ченгета със себе си, ще го убия. Разбра ли?

— Дай да говоря с Хърб.

Фулър погледна жертвата си и приближи телефона:

— Кажете нещо, Хърб.

Бенедикт стискаше устни, извърнал поглед встрани.

— Изчакай малко, Джак, не реагира.

Започна да дърпа и извива подутата му ръка, докато той не извиси глас така, сякаш пееше в хор.

— Кажете ми, че си добре.

— Джак! — изкрещя Хърб. — Не идвай!

— Ето, сега доволна ли си?

— Бари, дойда ли там...

— Спри, Джак. Плашиш ме. Къде си?

— Карам на север по „Ласал“.

— Когато стигнеш до „Дивижън“, завий наляво. И нека пак чуя азбуката.

Джак отново започна с буквите, а Фулър се качи горе. Главата го цепеше яко, сякаш я налагаха с бухалки. Окоето му на свой ред, също правеше всичко възможно да не изостава в състезанието за златния медал на Олимпиадата по болка.

От кухненската маса се чуваше зовът на спринцовката.

Една малка доза и болката ще изчезне.

Но Джак скоро щеше да бъде тук. Тя също можеше да му донесе така желаното успокоение.

Погрижи се за главата, не за окоето. Вземи дозата.

Не, тя имаше оръжие. Трябваше да стои нащрек.

Ще се справиш. Вземи дозата.

Хвана спринцовката. Вените изпъкваха отлично на заякналата от вдигане на тежести ръка, притискани към кожата от масивната мускулатура. Нямаше никаква нужда от пристягане.

Добре.

Инжектира си сместа, чакайки да го облее топлата вълна на хероина.

Вълната обаче не дойде.

— Какво по дяволите?

— Бари? Каза ли нещо?

Фулър впери поглед в празната спринцовка. Гадно малко мексиканско копеленце. Какво си беше инжектирал току-що? Сода за хляб ли?

— Бари, карам на запад по „Дивижън“. Бари?

— Завий надясно по „Клайбърн“ — изръмжа той, взимайки спринцовката, готов да я запокити някъде. Но точно тогава...

Нещо стана.

В началото промяната беше едва доловима. Като че ли очертанията на кухнята придобиха по-отчетливо изражение. Погледна ръката си, юмрукът му започна да нараства, докато накрая не придоби големината на печен свински бут. Погледна краката си, те също растяха. Беше висок десет, петнадесет, двадесет стъпки. Как изобщо се

побираше в тази малка стая? А-ха! И тя не стоеше просто така. Стените ставаха по-дълги и високи, разтягайки се до безкрай.

А, докато той растеше, болката в главата намаляваше. Накрая остана само усещането за едно леко дразнене в центъра на подутото му око.

Изхили се нервно, смехът отекна дълбоко в главата му. Чу някакъв глас и забеляза, че държи телефон.

— Бари? Там ли си, Бари? Какъв е адресът?

Адрес? О, това е Джак. Идва да се присъедини към купона.

— Двадесет и едно, шейсет — обади се някой. Всъщност беше самият той. Усещаше думите в устата си, сякаш бяха направени от глина и по-скоро ги изплюваше, отколкото да ги изговаря.

Забавно.

Завъртя се бавно в кръг. Стаята тръгна с него. Когато спря, тя продължи. Продължи, защото той така искаше, можеше да я контролира, можеше да контролира всичко.

— Аз съм бог.

Докосна лицето си и напипа превръзката. На боговете не са им нужни превръзки, помисли си той и я разкъса, което причини секундна болка в окото му.

— Край на болката — извика Фулър с гръмотевичен глас.

Приплъзна се до чекмеджето и изсипа съдържанието му на масата.

Взе един тирбушон.

За кратко го заболя и той извика.

Сълзи обаче нямаше, имаше само кръв.

Отвън се чу шума на кола. Посетител.

Болката вече беше изчезнала, заменена от нещо друго.

Гняв.

Джак Даниелс беше тук. Онази, която го тикна в затвора и която му причини това ужасно главоболие, а сега искаше да го лиши от правото да бъде бог.

Избърса кръвта от бузата си и стисна юмруци.

— Тук съм, Джак.

ГЛАВА 51

— Фулър? Фулър, проклятие, тук ли си?

Никой не отговаряше. Къде беше той? Дали Бенедикт беше още жив? Какво се беше случило?

Затворих и набрах 911, давайки им адреса, след което завъртях барабана на пистолета си, преброих шест патрона и се подготвих за действие.

Страхът, тревогата, както и всички останали бариери пред мен можеха да вървят по дяволите. Трябвате да спася най-добрия си приятел.

Бях на третото стъпало на верандата, когато вратата се отвори широко.

Фулър застана окървавен на прага, разперил ръце сякаш искаше да ме прегърне. На мястото на лявото му око зееше дупка.

Почти машинално, вдигнах оръжието и изстрелях три куршума в областта на диафрагмата.

Вместо обаче да рухне на земята, Фулър направи нещо неочаквано.

Скочи напред.

С четвъртия си изстрел го уцелих в рамото, но в следващия миг той вече беше върху мен, поваляйки ме на тротоара.

Няколко от ребрата ми изпукаха под тежестта му, за момент бях зашеметена. Ръката, в която държах оръжието остана зад глава ми. Опитах да я извъртя, но той я сграбчи с огромната си лапа. Стрелях, куршумът прониза дланта му, разпръсквайки навън множество малки костици. Той обаче не ме пусна.

Приплъзна свободната си ръка нагоре по тялото ми и ме стисна за гърлото. От лицето му, право върху моето шуртеше кръв. Стиснах очи и бръкнах с пръсти в празната орбита, оставена от окото.

Фулър извика и се отмести от мен.

Беше останал още един куршум. Прицелих се в главата му, но той мръдна и пропуснах.

Дишането ми причиняваше болка. Притиснах ребрата си с ръка, което донякъде имаше ефект. Успях да се изправа на колене, а след това и на крака.

Бари стори същото. Обърна се към мен, навсякъде от него течеше кръв. Този факт обаче явно въобще не го притесняваше, съдейки по усмивката, изписана на лицето му.

Запазих равновесие, извъртях се и го фраснах с ритник в гърдите, където бяха дупките от куршуми.

Все едно ритах дърво. Не помръдна изобщо.

Обърнах се рязко и използвайки пистолета като бухалка, нанесох удар в лицето му. Отново нямах голям успех.

Той замахна към мен, но аз се наведох и го шибнах с юмрук в ребрата, дръпвайки се незабавно, преди да ме е докопал. Последва нов неуспешен опит за удар от негова страна. Този път пробвах да го сритам между краката. Не успях и уцелих масивното му бедро.

Фулър продължи с атаките си, този път беше по-бърз. Наклоних се назад, но той все пак ме закачи и аз се строполих на тревата, крещейки от болка.

Изведнъж прозвуча изстрел, после втори.

Хърб стоеше на верандата, дясната му ръка, странно извита, беше прибрана до тялото. На китката си имаше белезници, а на другия им край висеше парче метална тръба.

В лявата си ръка държеше полуавтоматичен пистолет, а с нея не можеше да уцели дори слон от пет крачки разстояние.

За щастие обаче Фулър беше доста близо и в същото време беше огромен като слон. Третият изстрел на Бенедикт го улучи в гърдите, четвъртият профуча встрани, петият заседна в десния му крак.

В далечината се чу воят на сирени. Още малко и щяха да бъдат тук.

Убиецът се спусна като мълния към Хърб, който отново стреля, но пропусна и в следващия миг се оказа притиснат под тежестта на сто и шейсет килограмовата ръмжаща, крещяща и кървища топка мускули.

Станах залитайки и се замъкнах до стълбите. Нямах повече патрони, затова тръгнах да налагам с всичка сила Фулър по главата, използвайки пистолета. Трябваше да го махна от партньора ми, чието лице вече беше започнало да посинява.

На четвъртия удар убиецът ме фрасна с опакото на ръката си, стана от Бенедикт и влезе в къщата.

Хърб започна да се дави, опитвайки да си поеме дъх. Проверих гърлото му, не изглеждаше да има нещо счупено.

Изломоти нещо.

— Какво, Хърб?

— Изчезвай оттук. Той има...

Куршумът профуча над главата ми, толкова близо, че усетих въздушната вълна, предизвикана от него.

Проснах се върху Бенедикт, надничайки в къщата.

Макар и невероятно Фулър стоеше в коридора, насочил „Колт“ към мен, докато локвата кръв под него видимо растеше.

Хърб все още стискаше „Зиг Зауер“-а в лявата си ръка. Вдигна го, но изобщо не можеше да го насочи към целта.

Хванах китката му, опитвайки да се прицеля.

— Аз съм бог — изрече Бари Фулър.

— Глупости — отвърна Хърб и натисна спусъка. Куршумът попадна точно в главата, пръсвайки болния мозък, който се намираще в нея.

ГЛАВА 52

Алън ме откри в спешното, докато ми правеха превръзка на ребрата. В очите му блестяха сълзи.

Без да се втурне да ме прегърне, направо каза:

— Не мога повече, Джак. Не мога да живея така. Първо майка ти, а сега и ти.

Мислех да му кажа, че съм приключила, че вече не бях ченге, но в любовта условия не се поставят.

— Довиждане, Алън.

Той остави кафявото яке на леглото и тръгна.

Една сестра влезе и опита да ми инжектира демерол за болката, аз обаче не приех.

— Детектив Бенедикт излезе ли от операционната?

— Не още.

Легнах в леглото с поглед, вперен в тавана.

Дойдоха някакви ченгета, желаещи да ме разпитат, но аз ги пратих по дяволите. Отби се и капитан Бейнс. Каза ми, че за мен винаги щяло да се намери място, ако реша да се върна.

Изсмях му се в лицето.

Пет часа по-късно Бенедикт беше преместен в отделението за възстановяване. Отидох при него и останах там, докато се събуди.

— Здравей. Джак — каза той с груб глас, знак за наранен ларинкс.

— Здравей, Хърб. Докторите казаха, че операцията минала успешно и ръката ти ще се оправи.

— Наред ли е всичко между нас?

Очите ми се насълзиха.

— Да, друже, наред е.

— Ти си ми партньор, Джак. Нормално е да ми казваш, когато постъпвам идиотски.

— Вината не е само твоя, и двамата постъпихме идиотски.

Той кимна.

- Ще ми направиш ли една услуга?
- Разбира се, Хърб.
- Обади се на жена ми и ѝ кажи, че повече няма да върша глупости.
- Това може да се уреди — усмигнах се аз през сълзи.
- Кажи ѝ също да донесе понички.
- Добре.
- Две кутии.
- Добре, Хърб.

ГЛАВА 53

Прекарвах дните си в болницата, бдейки над мама. През нощта се прибирах сама вкъщи и просто съзерцавах тавана.

Мина Коледа. Нова Година. Свети Валентин.

Бейнс не прие оставката ми и получих скромна пенсия, която получавах на всеки две седмици под формата на чек. Имах много малко нужди. Оправях се.

Хърб беше повишен в чин сержант и когато идваше при мен, ме караше да му викам Серж. Смени камарото с крайслер и двамата с Бърнис отидоха на двуседмична почивка в Напа при техните приятели.

Състоянието на мама бележеше известно подобрене, още не беше излязла от кома, но резултатите по скалата на Глазгоу сочеха напредък, макар и малък. Говорех ѝ всеки ден, дори и когато не ми се говореше особено.

— Помниш ли какво ми каза? Че в живота никой не раздава медали. Мислих върху думите ти. Върху това, че победители няма. Както ти се изрази, победата е невъзможна, защото краят е един за всички и този край е смъртта.

Погалих я по ръката.

— Какъв е смисълът тогава? Защо участваме в състезание, което никога не можем да спечелим? И все пак според теб човек трябва да показва най-доброто от себе си, тъй като не победата, а самото представяне е важно. И знаеш ли? Може би си права.

На следващия ден прекратих преждевременното си пенсиониране и се върнах на работа в Чикагската полиция.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.